

ДИКСИ БРАУНИНГ СЪРЦА В СКРЕЖ

Превод от английски: Надежда Янкова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Маги намали скорост, зави по неравния път към къщи и пришпори колата. Почти се бе свързала след първоначалния шок при вида на неприличните думи, изписани върху входната врата, но все още се чувстваше смутена и разстроена.

Забеляза ги сутринта. В първия миг се вцепени, ала в следващия момент се втурна през глава към бараката на двора да вземе боя и да замаже обидните надписи по рамката и самата врата.

Вече от няколко години живееше тук, но досега не бе чувала за хулигански прояви в Дънканс Нек. Малко хора изобщо знаеха за неговото съществуване. При това не си заслужаваше труда човек да бие толкова път по неравното шосе, за да драска глупости по вратите и да хвърля боклуци.

Все пак, когато отиде в града, тя се отби в полицейския участък да съобщи за случилото се.

— Сега не мога да изпратя човек, Маги — бе отвърнал шерифът. — Някакви хлапаци сигурно са се пошегували. Не вярвам повече да те притесняват. Не са ли оставили автограф под своето безценно произведение?

Ала на нея хич не й беше до шегите.

— На ваше място щях да проверя за отпечатъци.

— Имаше ли следи от гуми?

— Забравих да погледна. Но във всеки случай кутията от боята я нямаше.

— Виж ти! Ами добре, ще се опитам да изпратя някой от хората да огледа мястото, но да ти кажа честно, съмнявам се, че ще можем да открием злосторника.

— За съжаление бях толкова потресена, че, без да се замисля, пребоядисах вратата — отвърна Маги, приковала поглед във върховете на жълтите си обувки. След като гневът й бе стихнал, осъзна, че е постъпила глупаво, като унищожи всички следи, преди да съобщи за произшествието. — Трябваше да изчакам, предполагам, но гневът и

възмущението помрачиха разсъдъка ми. Чувствах, че трябва да предприема нещо.

— При тази липса на доказателства едва ли щяхме да открием нещо. Успокой се, Маги, не вярвам случаят да се повтори. Но ако все пак отново те обезпокоят, обади ми се, преди да заличиш надписите. Ще се постарая на всяка цена да изпратя някой да ги погледне.

— Кажете на вашия графолог — бе възкликнала саркастично тя, — че почеркът беше отвратителен, а за правописа да не говорим! Така и не разбрах на какво се подиграват — на къщата или на маркуча.

За да се отърси от ужасното чувство на страх и безпомощност, предизвикано от неприятното преживяване, тя напусна участъка и се насочи право към любимата си търговска улица. Обиколи безцелно магазините и накупи някои дребни неща. Накрая се отби в един ресторант и си направи малко пиршество. Сега вече се чувстваше по-добре и бе готова да разтовари покупките, да облече работните дрехи и да нанесе последния слой боя върху шестте дървени птици, които представляваха съвършена имитация на истински крайбрежни видове.

Мина покрай съседната къща, без да забележи синия рейндж роувър, паркиран на алеята, тъй като умът ѝ бе погълнат от по-важни мисли. При това изобщо не очакваше да види тук кола по това време на годината.

Къщата на Маги бе единствената обезопасена срещу пожар постройка на гористия полуостров, издаден навътре в река Алигатор. Застрахователните компании забраняваха употребата на печките с дърва и керосиновите лампи, затова другите седем собственици бяха принудени да дават вилите си под наем само през лятото и туристическият сезон в действителност приключваше малко след Деня на благодарността.

Маги винаги си устройваше празник, след като и последните летовници напуснеха околностите, защото знаеше, че целият Дънканс Нек остава само за нея до началото на пролетта. Освен това днес имаше допълнителна причина да си достави удоволствие и след няколко часова безцелно скитане по магазините накрая си купи скъп крем за лице и една дълго мечтана касета с музика. На връщане спря на няколко места в Мантео за хранителни продукти и домакинска тел за почистване на съдове. После се отби в градската библиотека да вземе нови книги.

Четиридесет и пет минути по-късно Маги вече седеше зад тезгяха, облякла стария работен гащеризон на дядо си и една фланелена риза. Тананикаше заедно с касетофона Деветата симфония на Шостакович и нанасяше с четка разредена боя върху грижливо украсената с пирограф дървена повърхност на птиците. Откъм тигана, поставен върху чугунения котлон на готварската печка, се разнасяше апетитен аромат на пиле, задушено в масло, естрагон и бяло вино. Беше едва пет часа, ала навън вече се смрачаваше. Силният вятър се блъскаше в прозорците и навяваше спомени за далечните пролетни дни, когато вилнееха бури и се изсипваха проливни дъждове.

Преди година често я спохождаха мигове на колебание, сепваше се и се питаше как е могла да изостави всичко и да се усамоти в място като Дънканс Нек. И досега от време на време в душата ѝ се прокрадваха съмнения, особено когато се чувстваше изморена или обезкуражена. Неведнъж летовниците заминаваха и оставяха вилите в пълен хаос и мръсотия, а понякога отходните тръби на канализацията се запушваха и се налагаше да ги почиства пред погледите и привидно добронамерените съвети на половин дузина яки мъжаги. Или пък в случаи като днешния, когато излезе на верандата и откри, че неграмотен кретен е осквернил къщата ѝ с мръсни надписи.

Сега на вратата на мрачната небоядисана дървена къща се открояваше ярко морскосиньо петно. Е, какво пък, рече си Маги, изплакна голямата четка и я окачи на мястото ѝ. Защо да не погледне от хубавата страна? Ами ако в бараката имаше само лилава боя? При това вратата така или иначе се нуждаеше от боядисване. Напролет можеше да боядиса дори рамките на прозорците в подходящ цвят.

Сам Канъди забеляза непознатата жена сутринта и се почуди коя е тя и защо нарушава спокойствието му. Беше положил неимоверни усилия да убеди посредника да му даде къщата под наем. Нежеланието на агента само бе засилило убеждението на Сам, че именно Дънканс Нек е мястото, което търсеше, безлюдно и уединено.

— Но това е летен курорт, господин...

— Канъди — подсказа Сам с готовност. — Вижте, един мой познат, ваш редовен клиент, ми препоръча селцето. Нямам претенции за лукс, нуждая се единствено от малко тишина и усамотение. — При

тези думи посредникът бе присвил подозрително очи и Сам се принуди да му обясни, че лекуващият лекар му е препоръчал да си почине на спокойствие в някое закътано градче. Всъщност не беше лекарят, а секретарката му, Велма. И препоръката звучеше по-скоро като заповед.

— Тогава трябва да ми предплатите за един месец плюс дължимия депозит за повреди и загуби.

— Естествено!

— Обикновено не даваме вилите през зимния сезон. И ако все пак промените решението си и желаете къща на морския бряг, бих могъл да ви предложа...

— Не, благодаря. Предпочитам Дънканс Нек. — Вече бе проверил морските курорти, но дори и по това време на годината в повечето от тях имаше твърде много туристи. Ако искаше да е сред хора, нямаше нужда да пътува до другия край на щата. След смъртта на Лаурел бе получил не едно предложение от страна на нежния пол, но бе отказал на всички.

Не, в момента имаше други грижи. Искаше да остане насаме със себе си, да спре цигарите и да намали алкохола. Трябваше да възвърне предишната си форма. Последното нещо, от което се нуждаеше сега, бе нечия компания, и особено женска!

Докато стигне до Мантео и намери агенцията за недвижими имоти и се върне обратно по моста покрай пристанището Манс, вече се бе стъмнило. Не видя никаква табела и едвам откри пътя към вилите. Спря пред първата къща вдясно, както му бе обяснил посредникът, и изпробва ключа. За щастие вратата се отвори без проблеми, а стаята се оказа точно такава каквато си я представяше — с оскъдна мебелировка, студена, влажна и неприветлива. Дълго се лута, докато намери с какво да покрие голата пружина. Провери запасите от дърва с напразната надежда да открие сухи съчки за огън. Почти съжали, че не се е възползвал от предложението на агента да вземе вила на морския бряг, снабдена с калорифер, гореща вода и електрическо одеяло.

Ала уединението също имаше своята цена, напомни си после той. Бе пристигнал тук, за да бъде далеч от хората, но това бе най-доброто, което можеше да си позволи. Работата не му позволяваше да замине за някой далечен заледен остров в Северния Атлантик.

Когато се събуди на следващата сутрин, беше вкочанен и премръзнал от студ под тънките одеяла, а стомахът му къркореше от глад. Сети се, че предния ден бе забравил да внесе храната и да вечеря. Облече се внимателно и излезе до колата да разтовари продуктите и другите си вещи.

Тогава я забеляза. Тя се качи в кален червен пикап и пое по пътя към магистралата. Пред погледа му се мярнаха стройни крака, обути в сини джинси, жълти обувки, жълто ватирано яке и дълга лъскава кестенява коса.

Може би е инкасаторката за тока, предположи той с надежда, макар че дълбоко се съмняваше. Кой нормален инкасатор ще тръгне в тая кал с жълти обувки?

Най-сетне пренесе всичко в къщата. Когато купуваше консервите в магазина преди няколко дни, дори и не подозираше, че някога ще му се сторят толкова съблазнителни. Но тогава храната не бе сред любимите му удоволствия.

Ето още една причина, за да е тук, напомни си решително Сам. От дълго време насам работеше почти денонощно и редовно прекаляваше с цигарите и алкохола. Един Бог знае как беше още здрав при такова недояждане, безсъние и липса на душевно спокойствие.

Бяха изминали почти три години от смъртта на Лаурел. Върху тоалетната ѝ масичка се търкаляха непокътнати червила, сенки и грим. Дрехите ѝ още висяха в гардероба и ухаеха на любимия ѝ одеколон. Всеки път, когато покрай него минеше жена, напарфюмирана с „Джорджио“, в гърлото му засядаше буца и той почти се задушаваше от болка.

Малко след злополуката се бе преместил в тясната неуютна стая на първия етаж и рядко намираще повод да се качва горе. Жената, която почистваше къщата от време на време, бе предложила да събере нещата на Лаурел и да ги занесе на майка ѝ. Но Сам все отлагаше. Може би като се върне. Вече няма смисъл да ги държи. Всичко бе безвъзвратно отминало.

Лъчите на утринното слънце се спускаха косо над реката и танцуваха по развълнуваната ѝ повърхност. Днес водата бе обагрена в топазено зелено. Имаше дни, когато бе с цвят на аметист, а в някои

случаи придобиваше оттенък на черен опал, украсен тук-там от светли нишки. Когато беше на десет години, дядо ѝ, Джубал Дънкан, ѝ бе обяснил теорията за разсейването и отражението на светлината и за влиянието на вятъра и небето върху цвета на водата. Но сега, на тридесет и три, Маги имаше собствено тълкувание, което не се основаваше на научното обяснение на явленията, а бе по-скоро емоционално и свързано с душевното ѝ състояние.

Широката соленоводна река бе едно от нещата, които придаваха неповторим чар и колорит на селцето Дънканс Нек, наречено по името на някакъв неин далечен пра-пра роднина. Но освен вечно променящите се багри на водата, суровата красота на пейзажа се допълваше от мрачна блатиста гора и тясна ивица жълт пясък. Маги обожаваше кипарисовите дръвчета, тъмнозелени през лятото и златисто-сребристи през есента. През зимата голите им клони приличаха на призрочни скелети, а корените им се гърчеха в пясъка и водата като вкаменени змии от вълшебното царство.

В редките случаи, когато изпадеше в меланхолия и съжаляваше за живота, който бе изоставила, тя неизменно си напомняше какво бе спечелила с идването си в Дънканс Нек. Никой не е в състояние да има всичко. Това поне бе разбрала със сигурност. Но имаше време, когато най-искрено вярваше, че може да притежава всичко — вълнуваща работа, красив преуспяващ съпруг, хубава къща в богатите квартали на Бостън.

И дете. Свое дете. Мило малко момиченце.

— Престани, Мери Маргарет! — промърмори мрачно тя. Нямахме смисъл да се връща назад в миналото. Но от време на време, когато най-малко очакваше, в съзнанието ѝ отново изплуваха същите натрапчиви болезнени спомени и сърцето ѝ се разкъсваше от мъка.

Тежкият физически труд бе идеално средство срещу мрачните мисли. Бе нацепила купища дърва за печката през онази първа година след пристигането си. Бе изгребала водата от старата лодка, бе заковала счупените первази, бе уплътнила прозорците и жулила дъските на пода, докато кокалчетата на пръстите ѝ се бяха разранили.

А сега, след четири години, вече знаеше как да се справя с чувствата си, без да изпада в емоционални кризи. При това от работа не ѝ оставаше много време за размисъл. Грижеше се за седемте вили в

околността, поддържаше канализацията, боядисваше печките против ръжда, носеше плавеи^[1] и дърва за огъня от километри разстояние.

От друга страна мястото беше тихо и спокойно. Нямаше забързани хора и нервни шофьори, които нетърпеливо натискат клаксони. Не бе принудена да преглъща набързо сандвича си, докато двата телефона на бюрото ѝ звъняха, а на другата линия я чакаше разтревожен клиент. Не се налагаше да се разкъсва между родителите си, мъжа си, клиентите и колегите, нито да се мъчи да открадне няколко минути за себе си.

Свобода. Ето какво бе спечелила. Беше се освободила от задължението да следва стъпките на баща си и да се интересува от светските ангажименти на майка си. Ако искаше, можеше да седне на някой пън и да брой листата на дърветата!

Рядко го правеше, разбира се, но когато действително се чувстваше неспокойна или напрегната, обикновено излизаше на разходка. Това неизменно подобряваше настроението ѝ. Докато вървеше, не трябваше да анализира проблемите си или да размишлява, просто крачеше безгрижно и се наслаждаваше на красотата на природата.

Обу два чифта дебели вълнени чорапи, пъкна крака в тежките ботуши на дядо си и стегна връзките. Отвори входната врата и провери температурата навън. Беше по-студено, отколкото изглеждаше. Облече още един пуловер и върху него ловджийската шуба на Джубал, която на години бе по-стара и от нея. Отметна коса, сложи каскета и го нахлупи ниско над очите си. Макар че беше декември, слънцето блестеше ослепително. Ако не вземеше мерки, много скоро около очите ѝ щяха да се появят ситни бръчици.

Ловджийските дрехи на дядо ѝ, починал преди около две години, ѝ вършеха добра работа. Дори ботушите му ѝ ставаха с допълнителен чифт дебели чорапи. За разлика от Джубал, който приживе бе дребен на ръст, Маги беше висока, с дълги крака и едра конструкция, но въпреки това дрехите му ѝ бяха удобни. С изключение на маратонките и спортния екип, повечето от тоалетите, които бе носила в Бостън, се оказаха съвършено неподходящи за суровия живот в Дънканс Нек. Не можеше да си представи да отиде до супермаркета, магазина за домашни потреби или библиотеката в костюм на „Брукс Брадърс“. Бе оставила едно-две по-официални неща за всеки случай, макар че

досега така и не стана нужда да ги облече, и бе помолила секретарката да занесе останалите в местния магазин за дрехи втора употреба, включително чисто новите рокли за напреднала бременност и детските дрешки, които бе започнала да събира.

Особено тях.

Когато потърси убежище в родния дом на баща си преди четири години, нямаше ни най-малка представа, че ще прекара тук останалата част от живота си. Тогава не само че не бе в състояние да мисли за бъдещето, но не можеше да прави планове дори за следващия ден. Така живя около година. Ден за ден.

После месеците се занизаха един след друг, ала Маги не се върна в Бостън. Баща ѝ, Макгафи Дънкан, финансов магнат и редактор на влиятелния ежедневник за маркетинг и реклама „Дънканс Маркет Таймър“, я бе посетил няколко пъти, особено през последните два месеца преди смъртта на дядо ѝ, а майка ѝ обикновено прекарваше четири-пет дни всяка есен в Кил Девил Хил, на около час с кола от Дънканс Нек.

Майка ѝ смяташе, че е лудост да похабява младостта и таланта си в място като Дънканс Нек.

„Рано или късно ще се върнеш, скъпа — бе заявил баща ѝ. — Има много пътища към щастието. Освен това човек винаги може да намери начин да стане отново богат.“

Що се отнася до богатството, Маги отдавна вече бе загубила интерес към парите, а пътят към щастието ѝ в момента минаваше през нейната любима част от морския бряг, където можеше да разтъпче крака, да напълни дробове с чист въздух и да се освободи от неприятните преживявания след случката от предния ден.

А тази сутрин имаше и допълнителна причина да се разходи по плажа. Трябваша ѝ шест хубави плавея, върху които да закрепят завършените птици. Не всички бяха подходящи за целта, но въпреки това ги събираше. Бе убедена, че рано или късно ще свършат работа. Днес се нуждаеше от парчета с подходяща форма и големина, които да служат за поставка и същевременно да не привличат вниманието изцяло върху себе си.

Имаше предчувствие, че ще намери точно каквото търси. Досега интуицията винаги ѝ бе помагала. Баща ѝ твърдеше, че именно това шесто чувство ѝ даваше предимство пред другите брокери и ѝ

подказваше кога ще се повиши стойността на ценните книжа. Искаше се му се да вярва, че успехът ѝ се дължи на неговото благотворно влияние и собствената подготовка в колежа, но накрая се видя принуден да признае, че Маги просто имаше късмет.

Късмет, може би да, но не и интерес и желание. Ала не можеше да му каже, защото знаеше, че ще го огорчи и разочарова. Той искаше тя да реализира собствените му амбиции, така както майка ѝ желаше да я превърне в първа дама на бостънския хайлайф.

Но Маги бе просто Маги и твърде дълго бе вървяла против природата си.

— Стига черни мисли! — промърмори тя и умишлено забави ход. Пъхна ръце в джобове, свали козирката ниско над очите и затананика темата на Деветата симфония. „Не си усложнявай живота, Маги“, обичаше да я поучава старият Джубал. Съветваше я да работи каквото ѝ е по сърце, да си почива, да се храни и да се радва на обикновените неща.

Сега можеше с гордост да заяви, че най-сетне бе изпълнила заръката му. Животът ѝ в Дънканс Нек се свеждаше до задоволяване на най-неотложните потребности. Не си позволяваше никакъв лукс или разкош. От време на време майка ѝ изпращаше колет с козметика, парфюми, стерилизирани трюфели и пастет. Баща ѝ пък я беше абонирал за „Уол Стрийт Джърнъл“, но тя го взимаше от пощенската кутия и го изхвърляше директно в боклука, без да го чете. Като свърши годината, го бе помолила да не подновява абонамента, защото вестникът само заемаше място в кофата за боклук и беше пълна загуба на пари.

— Охо! — възкликна тя и очите ѝ светнаха от радост. На едно място от пясъка се подаваше края на един сребрист плавей. Наведе се и го дръпна. За съжаление се оказа, че е корен на дървото, което се намираще на четири-пет метра от нея.

Сви рамене и изтърси пясъка от ръцете си. Още не бе открила истински плавей. Досега попадеше само на кипарисови клони и дъски, изхвърлени от водата на брега. По правило никога не режеше корените на живи дървета, независимо че някои от тях бяха много интересни, но ако в най-скоро време не намереше нещо подходящо, може би щеше да се замисли дали да не донесе от къщи трион и да отреже някой клон от изсъхналите дървета, които стърчаха високо и заплашително над

гората като призрочни стражи. Бяха красиви и ѝ ставаше неприятно при мисълта да ги осакати, ала не виждаше друг изход. Птиците се нуждаеха от поставки, а тя на свой ред се нуждаеше от парите, които щеше да вземе за тях, когато магазинът за сувенири отново отвореше врати през туристическия сезон. Сумата, която получаваше за почистването на вилите, не ѝ стигаше да се издържа. От друга страна не желаше да тегли от оскъдните си спестявания, защото от горчив опит знаеше колко лесно човек може да загуби всичко и да се окаже без пукната пара.

Както се любуваше на дълбоките, релефни отпечатъци от ботушите си в мокрия пясък, неочаквано забеляза и други следи. Отиваха в същата посока, накъдето вървеше и тя. От гората ли идват? Може би е ловец или най-обикновен природолюбител, който се е заблудил, предположи Маги.

Засенчи очи с ръка и тръгна по следите. Стъпките бяха големи. От ботуши навярно. От размера им беше видно, че принадлежаха на мъж. Явно не е бързал, реши тя. Всъщност не разбираше много от следи, но бе ревностен поддръжник на програмите за защита на природата.

В този миг точно пред погледа ѝ изникнаха два крака. Тя се закова на място и за малко не полетя назад.

Мъжът протегна ръка, Маги не разбра дали искаше да я задържи, или бутне. Почти беше връхлетяла върху него. Слънцето я заслепяваше и ѝ пречеше да го разгледа добре, но все пак смътно различи очертанията му. Човекът бе висок, едър и носеше някакъв предмет, който я бе ударил в гърдите.

Първата ѝ мисъл бе да го изгони. После възвърна способността си да разсъждава и внезапно се сети за хулигана, написал обидните думи. Твърде много „случайни“ съвпадения, рече си тя. Първо, някой надрасква вратата ѝ, после, ден по-късно, непознат мъж нарушава без позволение границите на собствеността ѝ.

— Извинете! — процеди ледено тя. Глупава забележка, но бе забравила как да реагира в екстремни ситуации.

— Защо не гледате къде вървите! — Гласът му проряза въздуха, сякаш някой стържеше с електрическа ножовка по желязна ограда.

— Вие се блъснахте в мен, а не аз! — сопна се Маги. Усети пръстите му, впити в рамото ѝ. Направи рязко движение да се освободи

и отстъпи крачка назад. Не желаше никой да нарушава личното ѝ пространство, а още по-малко някакъв неграмотен кретен, който не знае как се пишат елементарни думи.

Погледна го гневно, но лицето му бе в сянка и не можеше да види изражението му. Мина от едната му страна, като се надяваше, че той ще се обърне. Човекът действително извърна глава и Маги мигновено съжали за неразумния си ход. Вместо да се приближава към него, трябваше да си плюе на петите и да се заключи в къщи, докато непознатият си отиде. Той бе най-смуцаващият и удивителен мъж, който някога бе виждала. Косата му бе гъста, къдрава и напълно посивяла. В това нямаше нищо страшно само по себе си, но като се прибавят черните склучени вежди и силно присвитите очи, видът му бе направо заплашителен.

Имаше слабо, загоряло лице и дълъг прав нос, който издаваше дързост и решителност, а здраво стиснатите челюсти му придаваха меко казано сурово и безмилостно изражение. Мина ѝ през ум, че този човек може да се превърне в истински дявол, ако някой го ядоса. По-добре да опита с добро, отколкото със заплахи, реши тя.

Стрелна с очи устата му. Първата дума, изникнала в съзнанието ѝ, беше „чувствена“. Какъв абсурд! Тъглчетата на устните му не само бяха отпуснати надолу и разкриваха по-скоро зъл нрав, отколкото чувственост, но на това отгоре мъжът я гледаше гневно и заканително, сякаш бе влязла в имението му без позволение.

Тъкмо отвори уста да го подкани тактично да напусне границите на собствеността ѝ, преди да извика шерифа, когато той се наведе и вдигна вързоп, който очевидно бе изпуснал при сблъсъка. После се изправи в цял ръст и направи крачка назад. Маги онемя, като видя съдържанието на торбата.

Плавеи. Нейните плавеи! Най-малко дузина парчета, някои все още мокри и оваляни в пясък, и сред тях несъмнено се намираха тези, които ѝ трябваша за птиците.

Двамата продължиха да се взират един в друг предпазливо. Маги едва се сдържа да не му заповяда да ѝ върне плавеите.

— За ваше сведение тази част от плажа не влиза в националния резерват при река Алигатор, ако случайно сте се изгубили — рече тя със завидна според собственото си мнение дипломатичност.

— Казаха ми, че е собственост на голяма компания за преработка на дървен материал.

Беше правилно осведомен, отбеляза тя с неудоволствие и опита друг подход.

— Да, някои участъци от брега действително принадлежат на компанията. Обективно, в момента и двамата се намираме в чужда собственост, но като взема предвид факта, че семейството ми живее тук още от времето на индианците, мисля, че не съм в нарушение. Освен това се грижа за вилите в околността.

Мъжът не отговори. Маги присви очи. Макар и с нежелание, беше принудена да признае, че той бе доста впечатляващ. За първи път от много време насам реагираше по такъв инстинктивен, физически начин на мъжко присъствие. И това още повече я вбесяваше. Обикновено беше безразлична към силния пол и не се поддаваше лесно на изкушение. А в случаи като днешния, когато се сблъскаше с по-необикновен и загадъчен мъж, се стараеше да не губи присъствие на духа.

Но той също запазваше самообладание, по дяволите!

Маги напразно се мъчеше да долови в изражението му признак на смущение или колебание. Още не бе сигурна за цвета на очите му, но във всеки случай те оставаха тъмни и студени. Всъщност колкото повече нарастваше раздразнението ѝ, толкова по-невъзмутим и спокоен ѝ се струваше той.

— Виждам, че колекционирате плавеи — рече тя с неприкрито предизвикателство.

— Нищо не колекционирам. Това са само подпалки за огъня.

Подпалки?! Маги настръхна от гняв. Тоя глупак смята да изгори великолепните парчета от сребристочервени кедрови клонове?! Не, само през трупа ѝ.

— Вкъщи имам нацепени дърва от бук. Мисля, че ще ви свършат по-добра работа — предложи неохотно тя, ала нямаше друг избор. — Тукашните плавеи не горят добре, защото съдържат съвсем малко фосфор. Едва ли ще успеете да напалите голям огън в камината.

— Нямам камина.

— Камина или печка, все едно няма да се стоплите — тросна се тя. Изкушаваше се да грабне торбата от ръцете му и да побегне, но при неговата атлетична фигура, нямаше да стигне далеч.

Мъжът леко наклони глава на една страна и я погледна изпитателно, сякаш се мъчеше да проумее какво ѝ влиза в работата дали той ще пукне от студ, или не. В действителност Маги не даваше пет пари за него, но обузда гнева си и се накани да му обясни защо бе готова да се раздели с част от ценните дървени запаси и да ги замени за неговите нищо и никакви подгизнали плавеи.

— Не, благодаря — отвърна рязко той и преди Маги да възрази, се стрелна покрай нея по тесния бряг и се отдалечи в посока към вилите.

---

[1] Нанос от дребни предмети, клечки, боклуци, който се носи, влачи от течащи води, обикновено на река; плавак, плавой, плавот, плавут. — Б.ел.к. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Сам стовари плавеите на верандата в задната част на вилата и ги разпръсна с крак да се сушат. Намръщи се при вида на мрачните облаци, скупчени подозрително в небето на запад, тропна с ботуши да изтърси полепналия пясък и влезе в неприветливата кухня. Като се върне в Дърам, ще извие врата на оня така наречен свой „приятел“, който го уверяваше, че Дънканс Нек притежава всички удобства, въпреки отдалечеността си от цивилизования свят. През август тук може и да е приятно, но през декември беше направо отвратително! Духаше силен вятър, а в къщата беше по-студено, отколкото навън.

Не стига друго, ами сега и тази жена! Умишлено бе избягал от многолюдните места да остане за известно време сам. Явно не му бе писано да отдъхне на спокойствие.

Но щом се налагаше да търпи присъствието на друг човек, не можеше ли той да е някой тип, който да се губи дни наред и с който от време на време да играе покер в безсънните си нощи? Или пък, продължи да мечтае, красива, изтънчена дама, която да идва тайно в леглото му, когато се нуждае от нея, и сетне също така загадъчно да си отива? Това поне щеше да му е от полза, тъй като рано или късно отново трябваше да се върне към нормалния живот. Един мъж не може да прекарва времето си само в работа и тенис.

В съзнанието му изплува образът на непознатата от плажа и той красноречиво изруга. Инстинктивно усещаше, че тая жена ще му създаде проблеми. Още като я видя за първи път, изпита странно чувство. Жълти обувки и червен пикап! Божичко! А след срещата на плажа бе абсолютно убеден, че го чакат неприятности.

Отлично познаваше слабите си места. Не му трябваше научна степен по биология да разбере, че когато един мъж не бил с жена почти три години, се натрупва вътрешно напрежение, което в даден момент е в състояние да се отприщи и да попречи на трезвия разум. Един бог знае какво щеше да се случи, ако към тази дълго потискана потребност се добавеше чувството на вина, страданието и многобройните

емоционални травми, спотаени в душата му като бомби със закъснител. В този миг наистина щеше да е по-добре наоколо да няма хора.

Затова искаше да остане сам. Последното нещо, от което се нуждаеше в това затънтено място, бе компанията на жена. Или поне не на такава жена. Грамадните ботуши, окъселите джинси и брезентовата антика с провисналите джобове не можеха да прикрият дългите стройни крака, нито да отвлекат вниманието му от високите скули, големите жълтеникавокафяви очи и лъскавите кичури коса, които се показваха изпод онова нещо на главата ѝ.

Усещаше надвиснала опасност. Подозираше, че е от жените, дето се впиват като пиявици към жертвата, веднъж щом я уловят в примката си. Посредникът от агенцията за недвижими имоти бе подчертал изрично, че наоколо няма жива душа, с изключение на човека, който поддържа вилите, и Сам веднага си бе представил дребен старец, който се появява от време на време да попълни запасите от дърва и толкова!

После бе забелязал жълтите обувки и червения пикап, а сега — косата, очите и краката... И устата. О, боже! Тези упорити, своенравни устни, които привлякоха погледа му като магнит.

О, не! Няма да стане, рече си решително Сам. Беше му дошло до гуша от жени. Единствената му по-близка връзка бе завършила трагично. Впоследствие се бе отдал на работата си до такава степен, че вече не знаеше как да се държи в компанията на дами. Беше сменил телефонния си номер и почти не се прибираше вкъщи. Секретарката му бе достатъчно възрастна да му бъде майка и достатъчно умна да отблъсква тактично атаките на най-упоритите му обожателки. В действителност зъболекарката представляваше единственият му контакт с нежния пол, но тя пък бе сгодена. Освен това, едва ли можеше да се влюби в жена, която се усмихваше зад бяла марлена маска, докато пилеше с машинка мъдреца му.

И въпреки всичко само един поглед към онова дългокрако, тъмнооко същество на плажа беше достатъчен, за да лумнат в тялото му дълго потисканите страсти. По гърба му полазиха тръпки на страх.

Пресегна се мрачно към един от кашоните с провизии и извади бутилка уиски. Задържа я в ръка и втренчи замислен поглед в нея. Много често, когато работеше до изнемога над някой труден проект,

алкохолът бе единствената му утеха и успокоение. Изпиваше две-три чашки, отпускате се и забравяше всичко.

Да, но сега не беше уморен. Малко объркан може би и премръзнал. В най-добрия случай обаче алкохолът бе само временно решение.

Някои от плавеите бяха сухи и ставаха за огън. Единственият проблем сега бе липсата на хартия за подпалки. Сутринта претършува цялата къща и намери два-три стари вестника, но ги пхна в печката в опит да разпали огън с влажните съчки от верандата. Искаше да свари вода за кафе. Водата обаче остана хладка, а нес кафето не успя да се разтвори и оттогава не можа да оправи настроението си.

— Не се заблуждавай, Канъди! Не ти е виновно нито кафето, нито студът. Признай, че тази жена те смущава — промърмори той и върна недокоснатата бутилка в кашона. Щом се стигна дотам едно кльощаво нацупено плашило да му влезе под кожата, значи положението действително бе сериозно. Но как е възможно, като всичките й достойнства се изчерпваха само с два дълги крака, интересни очи и хубави скули!

Сам въздъхна. И сочни, меки, влажни устни, които бяха открили красотата си за миг, а сетне при вида му се бяха превърнали в злобна тънка линия.

Изруга и взе да поставя хаотично консервите на един рафт. Фасул, спагети, супа — божичко, как мразеше готовите супи! Май няма да излезе нищо от цялата работа. Може би трябваше да си стои в Дърам и да продължи мъчителното си съществуване, докато някой ден се пребори с демоните си и заживее нормално.

За нещастие твърде много неща там му напомняха за Лаурел, помисли той и бавно отвори кутия съомга. Например офиса, където я видя за първи път, когато кандидатстваше за работа. Нае я веднага, разбира се. Беше от ония момичета, на които човек трудно можеше да откаже. Или ресторанта, където я покани на вечеря и тя му каза, че е бременна. Бяха минали само две седмици от запознанството им, но той вече бе луд по нея.

— Провери ли дали ще ти дадат помощ по майчинство, преди да кандидатстваш за мястото? — бе попитал Сам.

— Изобщо не се сетих — беше прошепнала тя. — Знаех единствено, че съм в беда и че съм съвсем сама и... О, Сам, какво да

правя? Толкова ме е страх.

Хипнотизиран, той бе забелязал сълзите, бликнали в красивите ѝ очи. Лаурел бе истинска актриса. Ала тогава за съжаление още не го знаеше.

— Искаш ли да ти дам отпусака да уредиш подробностите по подписването и сватбата?

— Той няма да се ожени за мен. Не може. Той... той е женен — хлипаше тя. Още малко и Сам щеше да се разплаче с нея.

— Копеле! — промърмори той и не разбра как Лаурел се озова в прегръдките му. Притиснала лице в ризата му, тя ридаеше безутешно. Зарови глава в бакъреночервената ѝ коса, която ухаеше на „Джорджио“. — Какво ще правиш? Родителите ти ще помогнат ли?

— Не мога да им кажа. Ще ме лишат от наследство. О, Сам... — А преди няколко минути той бе още „господин Канъди“. — Какво да правя, Сам? Няма при кого да отида. Не... не искам това дете. Една приятелка наскоро роди и бебето ѝ е много сладко, но тя има съпруг и бавачка, а аз... аз нямам никого.

Всичко изглеждаше напълно логично. Той бе на тридесет и пет, без сериозна приятелка и ангажименти. Имаше мебелиран апартамент, удобен, непретенциозен, пуст.

— Виж, Лаурел. Знам, че звучи налудничаво, но моля те да помислиш добре, преди да отговориш.

Естествено впоследствие апартаментът му се оказа твърде малък, да не говорим, че се намирал в един от недотам престижните квартали на града. Къщата купиха наскоро след сватбата и жена му нае дизайнер да я мебелира. Тя напусна работа, разбира се, защото не подхождаше на госпожа Самюел Адамс Канъди да бъде обикновен служител във фирмата на мъжа си. Освен това гореше от желание да се представи в обществото, преди, по собствените ѝ думи, да наедрее и погрознее.

А Сам, макар и тайно, вече съжаляваше за старото жилище. Представата му за семеен живот някак се разминаваше с реалността. Може би разликата във възрастта също играеше известна роля. Лаурел бе с петнадесет години по-млада от него и Сам не си правеше илюзии, че ще се украти и улегне, веднага щом сложи халка на пръста.

Макар и без причина, родителите на Лаурел се противопоставиха на брака им още в самото начало. Независимо от това тя бе

единственото им дете и те уважаваха правото ѝ на избор. Щом бе решила да свърже живота си с мъж, който можеше да ѝ бъде баща и щом той бе в състояние да ѝ осигури прилична издръжка, тъй да бъде!

Само няколко месеца бяха достатъчни да се отърси от първоначалните илюзии. Отчаяно се опитваше да се убеди, че жена му не е толкова инфантилна и разглезена, колкото изглежда. Отдаваше го ту на хормоните, ту на емоционалните и физическите промени, съпътстващи бременността ѝ.

Лаурел непрестанно му се подиграваше, наричаше го скучен стар еснаф и го обвиняваше, че мисли повече за глупавите си сметища, отколкото за развлечения.

В действителност правеше всичко възможно да ѝ достави удоволствие, макар че от това в крайна сметка страдаха тъпанчетата на ушите му и настроението му. След десет дълги изнурителни часа в офиса почти не му оставаха сили да кръстосва заведенията и да се прехвърля от едно гости на друго заради височайшата привилегия да яде мизерни сандвичи и малолетни хлапаци да му тикат в ръцете чаши с алкохол.

Така продължиха до навечерието на Нова година, когато Сам отказа да я заведе на забавата, където щеше да свири на живо един от любимите ѝ състави.

— Навън вече ръми, Лаурел. До полунощ улиците сигурно ще станат истинска пързалка. В твоето състояние, скъпа, мисля, че е по-добре да си останем вкъщи.

— За бога, Сам, та днес е Нова година! И „Нейкид Треш“ ще бъдат там! Освен това виждам, че колите още се движат. — Под скъпото кожено палто от бобър, подарък от мъжа ѝ за Коледа, се показваше лъскава бална рокля с пайети, която очертаваше големите ѝ гърди и завършваше малко над коляното.

— Бъди разумна, Лаурел! Пътните условия се влошават с всяка измината минута. В информационния бюлетин по радиото току-що чух, че не е желателно да се пътува с кола. Ако искаш, можем да отидем у съседите, семейство Стивънс. Поканили са и други гости. Почти обещах...

— О, нима?! Поредната пенсионерска сбирка, значи? Безалкохолни коктейли, сандвичи с краставици и разгорещени спорове на тема новия завод за пречистване на отходните води! Типично по

твой вкус, нали? А за тези под осемдесет години бавен танц по двойки, а? О, ти си безнадежден случай, Самюел Канъди! Трябваше добре да помисля, преди да се съглася да се омъжа за теб!

Сам бе стиснал очи, забил в юмрук смачкания вестник в скута си. Лаурел очевидно бе забравила някои подробности. И не на последно място обстоятелството, че не той, а тя го подмами по най-хитър начин да ѝ направи предложение. Беше си признала по-късно в изблик на гняв при един от честите им скандали. Краткият миг на безгрижно щастие бе свършил още с първия пристъп на сутрешно гадене. А след пет-шест месеца Сам вече бе изгубил желание да спори с нея.

Чу трясъка на входната врата и уморено, дори с нежелание, последва жена си. Ала когато излезе на улицата, вече бе твърде късно. Стоповете на малката спортна кола, подарък от родителите ѝ за сватбата, се отдалечаваха в мрака и оставяха криволичеща червена следа по мокрия асфалт.

Можеше да се втурне след нея. Трябваше да я настигне и да я спре, дявол да го вземе, но бе твърде ядосан да реагира незабавно. Изчака няколко минути да се уталожат гневът му и едва тогава изкара предпазливо колата от гаража. Шосето вече бе напълно заледено и се наложи да се движи бавно, дори да пълзи в някои участъци от пътя.

След дълго лутане из Чапъл Хил най-сетне откри къщата, където щеше да бъде забавата, но се оказа, че е закъснял. Лаурел я нямаше. Като разбрала, че рок групата свири в дома на О'Хеър, тя пресушила чаша шампанско и тръгнала натам в компанията на трима свои приятели. Не, за съжаление не знаеха адреса.

Напразно обикаля улиците повече от три часа и към два след полунощ се отказа. Надяваше се, че тя ще му се обади вкъщи по телефона и ще го повика да я прибере. Междувременно бе станало почти невъзможно да се движи без вериги и обратният път до дома му отне повече от два часа.

Там полицаите го посрещнаха с лошата вест. Катастрофата била тежка. Всички загинали на място.

Първата седмица след погребението беше като вцепенен. Родителите на жена му ридаеха на рамото му, обвиняваха го и го заплашваха. Лаурел бе единственото им дете, смисълът на живота им,

докато за него нещата стояха по-различно. В последните няколко месеца преди смъртта ѝ чувствата му постепенно бяха охладнели.

А това само засилваше вината, мъката и угризенията му. Потърси утеха в работата и не след дълго почти успя да се съвземе. Вярно, че започна да пуши повече, не се хранеше редовно, а случайното питие преди вечеря се превърна в обичайно питие вместо вечеря, но тогава това бе нещо нормално за човек в неговото положение. Предстоеше важна конференция по екология и специалистите по опазване на околната среда от целия свят бяха призовани да решат бързо и евтино проблемите, възникнали още от началото на Индустриалната революция. Това представляваше голямо предизвикателство за него и, бог му е свидетел, в онзи момент му трябваше точно такова предизвикателство. Имаше нужда от нещо, което да отвлече мислите му от печалната загуба на жена му.

Уморен от спомени, Сам се изправи и се протегна. Пръстите му докоснаха гредите на ниския дървен таван. Ризата излезе от панталона му и по гърба му полазиха студени тръпки.

Дърва. Топлина. По дяволите, вече бе крайно време да запали огън в тази дупка! Нямаше никакво намерение още веднъж да яде студена консерва.

Излезе на верандата и хвърли гневен поглед към задната част на съседната небоядисана къща. От камината ѝ излизаше дим и вятърът го отнасяше отвъд реката. Благоуханната миризма на изгорели дърва извикваше във въображението му голяма камина с буен огън, спретната кухненска печка с няколко котлона и цял куп тенджери и тигани, от които се носи апетитен аромат на вкусни гозби.

Само на няколко метра от него Маги седеше удобно в люлеещия се стол. Вдигнала крака върху хромовата решетка на старата печка, тя лъскаше с вълнен чорап полираната восъчна повърхност на една дървена птица и от време на време спираше да ѝ се полюбува. Бе решила да я нарече Дийк, по името на братовчед ѝ от Мантео. Обичаше да кръщава всички свои творения, а тази имаше същите малки лъскави очички като на Дийк.

Оттатък пералнята боботеше, заредена догоре с мръсни чаршафи. Бе смешно да се предлага смяна на бельо във вили, където

нямаше дори нормална вътрешна баня и тоалетна, но хората бяха свикнали с това удобство и трудно щяха да си променят навиците, защото в действителност години наред къщите в Дънканс Нек се наемаха от едни и същи постоянни клиенти. Селцето не бе от хубавите курорти, които постоянно привличаха все нови и нови туристи.

Маги се протегна към масата и постави птицата до себеподобните ѝ. Те се различаваха една от друга, но и шестте притежаваха своеобразно автентично излъчване на истински крайбрежни видове. Освен това всички носеха характерния неуловим отпечатък на Маргърет Дънкан. Не можеше да иска за тях много пари, ала въпреки това печелеше добре. Още от дете прекарваше летните ваканции при дядо си и обичаше да му помага в работата, но истински навлезе в тайните на дърворезбата, едва когато дойде да живее в Дънканс Нек. От три години насам предлагаше птиците в местния магазин за сувенири и с всеки нов сезон те ѝ носеха все по-голяма печалба.

Хвърли поглед към съседната къща. Откакто се върна от сутрешната разходка по плажа и забеляза роувъра, непрестанно надничаше през прозореца с надеждата да открие признаци на живот. Посредникът от агенцията за недвижими имоти трябваше да я предупреди, че изпраща човек. Негово задължение бе да осигурява клиенти през летния сезон, а нейно да поддържа вилите. Беше му казала, че ще спре студената вода да не се спукат тръбите, но всъщност бе изключила само бойлера, който подаваше топла вода към къщите.

— Страхотен късметлия! — засмя се тя със злорадство. — Я да видим сега как ще стопли вода с плавеите, които ми открадна! Кретен! — Завъртя стола към прозореца, така че да вижда едната страна на съседната вила. По едно време от комина излезе малко облаче дим и мигновено се разсея в студения, кристалночист въздух. Друго не последва. Така му се пада! Можеше да му каже... Всъщност нали го предупреди, че влажните плавеи не горят! Не е нейна вината, че запасите от дърва бяха свършили. По принцип посредникът се грижеше за доставката на дърва за готвене и отопление през есента. Ако искаше да си докара някой друг лев допълнително, трябваше да свърши тази работа! Във всеки случай не влизаше в задълженията ѝ да снабдява вилите с дърва. От агенцията плащаха за тази работа на някакъв човек от Ийст Лейк.

О, щом господин Каменно лице желае да цепи дърва, много добре! С удоволствие ще му заеме брадва. Само че първо трябва да я попита. Веднъж вече му предложи да замени сухите цепеници за плавеите, но той отказа. Ако иска да вземе инструментите ѝ сега, ще му се наложи да я помоли.

ТРЕТА ГЛАВА

Маги най-сетне се пребори със силния вятър и зашипа чаршафа на въжето. Прането щеше да изсъхне бързо, без нито една гънка, със свеж аромат на чист въздух и слънчеви лъчи. Никоя сушилна машина не можеше да постигне такъв резултат, да не говорим, че струваше къде-къде по-скъпо.

Тя се наведе и посегна към една калъфка. Бельото на всяка вила бе с различен цвят и десен: жълти и бели райета за къщата на Търмонд, сини и бели за вилата на Пийл, чисто бели за тази на Киртридж и така нататък. Някога целият Нек бил заселен с Дънкановци, но младите един по един напуснали домовете си и се заселили в големите градове. Къщите отдавна вече принадлежаха на други хора и единствената им връзка с рода бе Маргърет Дънкан, която се грижеше за тях. Какво падение! Маги, разбира се, нямаше ни най-малко желание да притежава всичките. И без това едвам смогваше да плати данъка върху имота. С разрастването на курортите по крайбрежието цената на земята поскъпваше и данъците постоянно се увеличаваха.

Простря още един чаршаф на въжето. Веднага щом свърши с прането, възнамеряваше да поработи върху последната си идея, морска чайка. Вече бе отрязала с триона подходящо парче дърво. Сега ѝ предстоеше творческата част, дялкането, изглаждането и оформянето, които превръщаха и най-грозния пън в грациозна птица. Трябваше само да успее да пресъздаде гордо вдигнатата глава, извития клон и...

Странно защо вместо чайка във въображението ѝ изплува образът на мъж с разрошена от вятъра коса, гневно стиснати устни и дръзко наклонена глава. Нека да трепери от студ, щом е такъв инат! Предложи му сухи дърва и съвестта ѝ беше чиста. Кой го е карал да идва тук, по дяволите! Ако иска дърва, да си купи. От къде на къде ще съжاليا някакъв малоумник, който с цялата си глупост наема къща без отопление посред люта зима?!

Сам стоеше до прозореца. Цялата къща скърцаше, а през пролуките между дъските свистеше студен вятър. Не бе очаквал кой знае какъв лукс, но не му минаваше дори през ум, че съществува такава мизерия. Къщата вероятно бе строена преди век. Оттогава единствените подобрения бяха пристроената баня и паянтовият навес за коли. В импровизираната баня човек можеше само да премръзне до смърт. Слава богу, поне студената вода работеше. По особен начин, разбира се. Въртенето на ръждясалото кранче предизвикваше страховит тътен и боботене по тръбите, след което от чешмата се процеждаха с неохота няколко капки ледена вода.

Докато погледът му блуждаеше безцелно, от съседната къща излезе жената с пълен кош пране. Както обикновено, бе облечена като улична метачка. Той наблюдаваше усилията ѝ да се пребори с вятъра и да простре прането. Стомахът му се сви.

Глад, заключи бързо той. Но за какво? За храна или за жена?

Вторачи гневно очи в горската Афродита. Какво се опитва да докаже, по дяволите? Намираха се на десет километра от магистралата, а наоколо нямаше жива душа. На кой са му притрябвали толкова чаршафи?

Освен ако няма цяла сюррия дечурлига, а следователно и съпруг. Така ще да е. Сигурно е омъжена за рибар или може би за някой местен екскурзовод. Според колегата, който му препоръча мястото, ловът и риболовът представлявали основният поминък в областта. Тук се срещали почти всички представители на животинските видове, обитаващи горите и реките на Източния бряг. Като съдеше по видяното до този момент, нямаше да се учуди, ако някой глиган изскочи насреща му от гората.

Навъсено забеляза как жената внимателно отстрани мокрия чаршаф, увит от вятъра около тялото ѝ, и го преметна сръчно през въжето. Защипа го на няколко места и се отдръпна назад да се полюбува на работата си. Внезапен порив на вятъра отнесе кадифения каскет от главата ѝ и го запрати надолу по поляната. Тя вдигна ръка и с дългите си деликатни пръсти отметна назад косата, разхвърчала се на всички страни около лицето ѝ. После се обърна и се наведе над коша. Пред очите му се откри първокласна гледка: два дълги крака, обути в джинси, и закръглен стегнат задник.

Сам несъзнателно простена, извърна се рязко от прозореца и се втрени гневно в нещастната печка, която се спотайваше самодоволно върху една прогнила от ръжда ламаринена поставка и надменно отблъскваше всеки негов опит да спечели благоразположението ѝ. С приличен газов котлон или грил с дървени въглища можеше да преживее и при най-суровите условия. Но пред тая чугунена антика беше абсолютно безсилен. Тя не се подчиняваше дори на елементарните физически закони!

Няколко часа по-късно Маги сгъваше чаршафите в кухнята, когато на вратата към задната веранда се почука. Не беше братовчед ѝ Дийк Елис, защото току-що бе разговаряла с него по телефона. При това той категорично отказваше да съсипва скъпоценното си беembe по разбития кален път до Нек, освен в краен случай.

Без да бърза, тя сгъна чаршафа в ръцете си, постави го внимателно в коша и едва тогава се насочи към вратата.

При вида на острия дълъг нос на нежелания посетител, гневните пламъчета в очите и сърдитото му изражение Маги се сети за свадлива, креслива морска чайка.

Тя посрещна погледа му с ледено мълчание и с усилие се опита да прикрие неудоволствието си. Мразеше непознати да се мотаят около къщата ѝ. Изобщо мразеше изненади от всякакъв род, а напоследък ѝ се събра твърде много. Два пъти през изминалата седмица някой се обаждаше по телефона с неясни заплахи, после пък се случи инцидентът с вратата. Не се страхуваше, но наистина ѝ бе дошло до гуша от изненади.

— Какво желаете? — рече тя с едва доловима нотка на гостоприемство.

— Нали казахте, че се грижите за вилите в околността?

— Е, и? — Грижеше се за вилите, но не и за наемателите. Поне два пъти всеки сезон ѝ се налагаше да обяснява това на някой глупак и вече имаше богат опит. — Да? — повтори тя с царствено високомерие.

— Споменахте сухи дърва.

— О, да не сте променили решението си да вземете дърва от мен? — смени тактиката тя, защото изглежда изобщо не бе успяла да

го впечатли. — Как така? Не успяхте ли да запалите огън с вашите скъпоценни плавеи?

— Бих искал да купя малко дърва от вас, докато уредя да ми докарат от агенцията — прекъсна я рязко той. — Ще ви платя двойно, цената на дървата плюс главоболията, които ви създавам.

Жената го изучаваше внимателно, сякаш принадлежеше към рядка порода животни, а през това време Сам полагаше неимоверни усилия да не избухне. Печалната истина бе, че се нуждаеше от подпалки. Освен това, беше под достойнството му да се остави да бъде изгонен от някаква провинциалистка, която приличаше на порцеланова кукла, готова да се пръсне на парчета, ако се усмихне.

В този миг отвътре го лъхна топъл въздух, пропит с аромата на кафе, свежо пране и ухание на жена. Миризмата на кафе раздразни обонянието му и погледът му неволно се плъзна покрай застаналата на вратата жена към сивата емайлирана кафеварка, поставена върху лъскава печка в средата на стаята. Не беше пил кафе откакто бе напуснал Дърам. Без да иска въздъхна.

По-късно, Маги щеше да се пита какво, за бога, я бе накарало да го покани. Мразеше непознати да влизат в къщата ѝ. Особено мъже. Твърде много държеше на уединението си, а мъжете, щом научеха, че живее съвсем сама, ѝ досаждаха с намеци. По-голямата част от постоянните посетители бяха почтени хора, макар и шегобийци, но някои от тях ѝ бяха дали да разбере, че не се интересуват само от лов и риболов.

— Защо не влезете за момент?

— Мирише на кафе, нали?

В кехлибарените ѝ очи за миг проблесна весело пламъче. Беше го приготвила по старата рецепта на дядо си, слагаше ситно смляното кафе във водата и я слагаше да заври, после махаше съда от котлона, пускаше съвсем леко студената вода и оставяше капките да се стичат по едната страна на съда, докато утайката падне на дъното.

— Ще пийнете ли чашка?

Не стана нужда да ѝ отговаря. Тъглчетата на устните му, отпуснати сърдито надолу до този миг, се извиха в лека усмивка. Маги веднага поправи първоначалната си представа за възрастта му. Беше на около четиридесет. А може би няколко години по-млад. Странно, какво огромно значение имаше изражението на лицето.

— Мляко и захар? — Тя посочи с ръка към един от дъбовите столове около масата.

— Мляко, ако обичате — отвърна той и Маги забеляза, че когато не говореше троснато, гласът му имаше приятен тембър. Дълбок, плътен и спокоен.

Тя отвори кутия сухо мляко и го постави на масата заедно с две обикновени бели чаши, купени от евтин универсален магазин. После се обърна към умивалника, отмести капака на съда с кафето и завъртя съвсем леко кранчето на студената вода. Усети, че мъжът внимателно наблюдаваше всяко нейно движение, и потисна усмивката си. В килера имаше чисто нова електрическа кафеварка. Използваше я от време на време, но тъй като не можеше да изпие повече от една чаша наведнъж, дядовият ѝ метод беше по-удобен. Освен това кафето, приготвено с машина, по-бързо губеше вкуса си, докато нейното ставаше по-силно, колкото повече стоеше. Затова обикновено го разреждаше с мляко.

Забеляза как погледът му се насочи към кашона с дървени стърготини, които използваше за разпалване на огън.

— Мъжът ви да не е дърводелец?

Без да му отговори, тя наля кафе в чашите.

— Отказвам се и от млякото. Заради холестерина, нали разбирате.

— Пазите си здравето, значи. Извинявайте, но нямам кафе без кофеин. — Тя сипа мляко в чашата си и прибави три лъжички захар.

Сам отпи, но се задави от силното кафе и остави чашата върху избелялата покривка.

Нямаше повече какво да си кажат и в стаята настъпи мълчание. Сам се огледа наоколо с любопитство, докато се опитваше да проумее защо къщата ѝ бе толкова по-различна от неговата. С изключение на печката, разбира се. И на кафето. И на необяснимата апетитна миризма, която долиташе някъде откъм котлона.

В стаята имаше четири стола, маса, стар хладилник, ръждясал умивалник и няколко шкафа. Също и в неговата. Няколкото овехтели покривки едва ли оказваха съществено влияние върху общата атмосфера. Колекцията от недотам чисти сини бутилки в прозоречната ниша пък, още по-малко. Същото се отнасяше и за дървените птици, пръснати навсякъде из помещението. Както в неговата вила, от порцелановата фасонка на тавана стърчеше най-обикновена гола

крушка. Забеляза чифт мъжки ботуши, платнена ловджийска шуба, каскет и жълт дъждобран, окачен до вратата към задната веранда. Не виждаше нищо друго, с което да си обясни излъчването на уют и спокойствие в тази стая.

— Хубаво местенце — рече той. Не беше сигурен дали го каза с искреност или сарказъм.

— Благодаря. На мен ми харесва.

Не „на нас“, а „на мен“! Всъщност какво значение има? Какво го засяга дали тази жена живее тук сама, или с мъж, дявол да го вземе! Може да е браконьерка, може да пази дивеча в околността. Все едно! Да прави каквото ще, само да стои далеч от него.

— В гората забелязах няколко повалени дървета. Мислите ли, че някой ще има нещо против да ги използвам за печката?

— Предполагам, че не — отвърна спокойно Маги.

— А, откъде мога да взема под наем трион или брадва? Ако знаех, че ще имам нужда от инструменти, щях да си донеса от къщи.

Стори й се, че мъжът изпитва неудобство да иска такава услуга от нея.

— Ще ви услужа с моите. Обикновено използвам дървен чук и клин вместо брадва. — Ръждясалата брадва на Джубал беше тъпа и тежеше цял тон. Няколко пъти бе опитала да сече с нея, но напразно. За смях на дядо си никога не можеше да уцели два пъти едно и също място.

— Благодаря! Ще ги пазя, обещавам — рече благо той.

Маги го стрелна с очи и отпи от изстиналото кафе. Какво означава този тон? Толкова отдавна не бе общувала с мъж, че бе отвикнала да тълкува скрития подтекст на думите. Ала инстинктът й подсказваше, че в гласа му умишлено се бе прокрадвала странна нотка.

Защо да крие, той действително бе привлекателен, а тя в края на краищата беше съвсем нормална жена. Така или иначе в момента това не я интересуваше. Същото очевидно важеше и за него, доколкото съдеше по погледа и изражението му. Тогава откъде, за бога, й хрумна подобна мисъл, учуди се Маги. Внезапно изпита страх, много посилен, отколкото в деня, когато откри неприличните надписи по вратата.

— Може ли инструментите? — напомни й Сам.

— Инструменти?! — повтори безизразно тя. — А, да! Разбира се. Ей сега ще ги донеса от бараката в двора. — Първата ѝ грешка беше, че го пусна в кухнята. От дълго време насам не се бе сблъсквала с такава властна мъжественост и не трябваше да прави това, макар да мислеше, че вече е придобила имунитет.

Сам се изправи. Дали се преструва, или наистина не подозира какво става в главата ѝ, запита се Маги.

— Не се притеснявайте — рече още по-благо той. — Кажете къде са и сам ще ги взема.

— Няма проблем — отвърна припряно тя и реши, че е крайно време да дойде на себе си. Ала за малко не преобърна стола в стремежа да запази самообладание.

Сам неохотно я измери с поглед. Очите му се плъзнаха по разчорлената ѝ кестенява коса и изправения ѝ гръб, избелялата фланела и стария работен гащеризон. Крачолите ѝ бяха пет-шест пръста над глезена, но въпреки това ѝ стояха добре.

Той понечи да ѝ помогне с палтото, но в този миг Маги се наведе да вземе ботушите. Блъсна се в него и залитна. Сам инстинктивно протегна ръце да я задържи и я хвана за бедрата. Двамата се дръпнаха рязко един от друг. Маги се изправи и му хвърли смразяващ поглед. Той бавно прибра ръце към тялото си. Дланите му още горяха, а сърцето му биеше учестено. Отчаяно копнееше да запали цигара.

— Извинете!

Маги го изгледа косо и отново се наведе да обуе ботушите си, ала този път застана с гръб към стената. Шнолата ѝ се откопча и буйната коса покри цялото ѝ лице. Без да бърза, тя обу двата чифта чорапи и внимателно завърза ботушите до горе, а не до средата, както друг път.

— Добре ли сте?

— Ммм, да — измърмори тя. Изпитваше необяснимо смущение и страх. А само преди пет-шест години почти нямаше нещо, което можеше да я смути или изплаши.

Накрая грабна палтото и пъкна припряно ръце в ръкавите, без да му даде възможност да ѝ предложи помощта си. А и той изглежда не изпитваше особено желание.

— Хайде! — нареди тя и се стрелна покрай него към задната врата. — Ако искате да насечете дърва до довечера, ще трябва да побързате!

Маги крачеше навъсена с тежките ботуши на Джубал няколко стъпки пред Сам. Ако този мъж си въобразява нещо за нея, крайно време е да му покаже, че греша. В интерес на истината досега не бе забелязала нищо подозрително. Вярно, бе докоснал бедрата ѝ, но това бе чиста случайност, защото бе връхлетяла върху него.

Това в последно време ѝ ставаше вреден навик, помисли си тя, и трябваше да се изкорени. Всъщност в случката сама по себе си нямаше нищо особено. Въпреки това въздействието ѝ върху Маги бе необичайно. Ако се бе блъснала в някой друг, сигурно щеше да се засмее и да му се извини, но непознатият явно още от самото начало я предизвикваше да се държи грубо.

— Какво е това? Водоем ли е? — обади се Сам, когато минаха покрай ниска правоъгълна бетонна постройка.

— Моят водоем — натърти тя, устремена към бараката, която се намиреше на малкото хълмче в задния двор на около десетина метра от вилата. — Всяка къща има отделен водоем. Използваме дъждовна вода, защото подземната е много мръсна. Затова не я разхищавайте напразно, ако обичате!

И без друго не знаеше как работи бойлерът, тъй че нямаше опасност да изхаби скъпоценната ѝ вода за къпане, а вода за готвене не му трябваше.

— А бойлера? — поде той.

По дяволите, беше забравила да го пусне!

— Спрях централния нагревател, когато си заминаха последните летовници. Не очаквах, че някой ще дойде тук по това време на годината — отвърна Маги, когато стигнаха до бараката. В гласа ѝ прозвуча нескрит упрек и тя се обърна да види дали е разбрал намека ѝ.

Отново допусна грешка. Силната светлина на слънчевия зимен ден правеше лицето му необикновено привлекателно. Направи всичко възможно да избегне погледа му. Очите ѝ се стрелнаха по брадясалите му страни и се спряха на дълбоките бръчки от двете страни на устата. Наболата брада бе по-тъмна от косата му и се доближаваше до цвета на веждите.

Сам усети почти осезателно как очите ѝ се плъзнаха по лицето, устните, брадата и ушите му. Погледът ѝ сякаш изгаряше кожата му. Стисна зъби и сви юмруци. Дъхът му се учести. Стояха само на

няколко крачки един от друг. Защо се е втренчила в него? Някакво чувство му подсказваше, че напрежението между тях крие нещо повече от обикновена враждебност.

Господи, тези нейни очи! Бяха невероятни! За първи път виждаше очи и коса в такива богати и топли нюанси на жълто-кафявия цвят. Жалко, че принадлежаха на такова заядливо нацупено същество!

— Предполагам, ще успея да го пусна отново — рече грубо Маги и му обърна гръб.

— Кое?

— Парният котел, кое! Освен ако не възнамерявате да стоите мръсен и брадясал. Някои мъже предпочитат да не се къпят и бръснат, докато са тук.

Положението става абсурдно, реши Сам. В очите му проблесна весело пламъче, ала лицето му остана безизразно.

— Обмислих тази възможност, но за нещастие много ме сърби, когато ми никне брадата. Тъй че няма да е лошо да имам топла вода.

— Добре — отрязва Маги.

— Чудесно! — Устните му се разтеглиха в широка усмивка. Беше на почивка в края на краищата! Ако обстоятелствата го принуждаваха да стои тук с тая вещица, това не значи, че трябваше да става като нея. — Между другото, казвам се Сам Канъди.

Маги не желаше да знае името му. Нещо повече, изобщо не желаше да го вижда. Странно защо, той я дразнеше повече от обикновените наематели. Сигурно е заради сезона, реши тя. Пролетта носеше надежда, лятото веселие и безгрижие, есента бе красива, а зимата беше просто безлична. Празнуването на Коледа винаги ѝ създаваше проблеми. Майка ѝ отказваше да дойде в Дънканс Нек. Баща ѝ пък не искаше да бъде без майка ѝ. Тъй че за Маги оставаше да избира между възможността да се върне в Бостън и всички болезнени спомени или да остане тук сама.

— А вие? — подсказа Сам и се облегна на стената на бараката.

— Какво аз? — върна се в действителността тя и се помъчи да отключи ръждясалия катинар. Самотният живот имаше и своите недостатъци.

— Как се казвате? Така или иначе ще бъдем съседи през следващите няколко седмици. Не е зле да знам как да ви наричам.

Не ме наричай никак, изкушаваше се да му каже тя, ала се въздържа. Вместо това каза:

— Маги Дънкан.

— Значи сте от рода на Дънканови, които са живели в Дънканс Нек? — подсмихна се той, при което Маги присви раздражено устни.

Изгледа го с пресилено спокойствие и натисна с рамо вратата. Сноп лъчи проникнаха през отвора и осветиха пода. Допреди три години официално се водеше Маги Лезюр, Мери Маргърет Дънкан Лезюр, но след развода бе поискала от съда да носи моминското си име.

— Ето, изберете си — рече кратко тя. — Върнете ги, като свършите работа. Въздухът е много влажен и инструментите ръждясват навън за една нощ.

Но Сам не бързаше да тръгва.

— Хей, каква е тая машина? — наведе се той и с любопитство докосна ръждясала купчина желязо.

— Генератор. Тук човек не може да разчита на централното електрозахранване. Понякога токът спира и не идва дни наред. Ето триона. Имам и брадва, ако искате, но не е острена от години.

Привел глава да не се удари в ниския таван. Сам изучаваше рафта с инструментите. Острието на триона бе покрито с дълги стари вълнени чорапи. Лаурел носеше такива по едно време, въпреки че никога не бе играла балет или аеробика.

Тези бяха розови. Опита се да си представи дългите стройни крака на Маги Дънкан в розови вълнени чорапи, които стигаха чак до...

— Е, няма да ви притеснявам повече — бързо се обърна той и взе няколко инструмента. — Ще ги върна, веднага щом свърша. Ако искате, мога да дам след това триона да го наточат?

— Няма нужда — отсече Маги. Искаше час по-скоро да се отърве от него. — Скоро го острих. Все пак внимавайте за пирони, бодлива тел или гилзи.

Следващите два дни минаха без особени произшествия. Маги избягваше Сам, той също като че ли бе решил да се държи на разстояние от нея. Върна ѝ инструментите, а купчината дърва на

задната веранда на вилата му нарасна значително. От комина му се издигаше пушек. Маги престана да се тревожи за нежелания съсед и се съсредоточи върху морската чайка.

Каза си, че може да съжителства в близост с всеки непознат, стига той да си гледа работата и да не се бърка в живота ѝ. За щастие Сам бе точно такъв и нямаше никаква вина, че Маги се сецаше за него всеки път, когато отвореше албума и видеше снимките на сиво-черните чайки с тяхната високомерна поза и сърдито изражение. Маги обичаше истината и мразеше да прехвърля отговорността за собствените си слабости върху хората. Нали затова бе дошла в Дънканс Нек, да се научи да живее сама и да не зависи от никого. И не само да живее сама, а да измисли начин да направи самотния си живот приятен.

Бяха минали пет дни от пристигането на Сам, когато се появи мечката и преобърна кофата ѝ за боклук. Обикновено Маги оставяше хранителни отпадъци някъде в двора с надеждата, че ще отвлече вниманието на животното, но без резултат. Мечката опустошаваше първо тях, а сетне неизменно обръщаше кофата да се увери, че вътре няма забравена обелка от ябълка или коричка сух хляб.

Лъскавият син роувър стоеше паркиран под паянтовия навес на съседната вила. Канъди прекарваше голяма част от времето в гората. Маги не го следеше умишлено, разбира се, но, без да иска, усещаше присъствието му, тъй като двамата бяха единствените хора наоколо.

Той обичаше да се разхожда. Имаше вълнен пуловер на райета, който навярно струваше цяло състояние, но пренасяше в него дърва. Явно не беше суетен. За разлика от Карлайл, бившия ѝ съпруг, който отделяше повече време и пари за външния си вид, отколкото тя самата.

Тя отиваше до брега сутрин, защото той обикновено бродеше там следобед. Ако имаше работа на двора, чакаше Сам да напусне къщата, и едва тогава излизаше навън. Не го отбягваше, естествено, ала просто не желаше излишни неприятности. Очевидно я бе сварил в неподходящ момент. Още бе уязвима, но за съжаление не го знаеше, преди да се появи той.

В никакъв случай не бе наивна. Зад гърба си имаше един брак и що се отнася до интимните отношения, бе водила съвсем нормален полов живот, въпреки че сексът не бе от първостепенно значение за

нея. И тя, и мъжът ѝ, влагаха по-голямата част от енергията си в професионалната кариера и не им оставяха много сили за физическата страна на брака.

Така поне мислеше Маги. Но по онова време тя все още не бе разбрала, че в действителност Карлайл изразходва много повече енергия от нея в тая насока.

— По дяволите! — Тя дялкаше яростно шията на чайката. Когато не мислеше за секс, не усещаше липсата на мъж. Бе издържала толкова дълго време, а ето че сега изведнъж се чудеше дали да не вземе студен душ. В средата на декември!

За щастие точно в тоя миг телефонът иззвъня и прекъсна мрачните ѝ мисли. Ако е досадникът, който я тормозеше напоследък, щеше да му даде добър урок. Бе решила да го сплаши, за да я остави на мира.

— Маги, кога ще идваш към Мантео?

Беше братовчед ѝ Дийк. Дори не ѝ каза „здравей“. Обикновено не губеше време за любезности, когато разговаряше с роднини.

— Не знам. Като свърша продуктите, предполагам. Защо?

— Имам предложение и искам да го обсъдим. Какво ще кажеш да дойдеш насам довечера? Каня те на вечеря.

— Дийк, не съм в настроение да се обличам официално и...

— Ела както си тогава. Ще хапнем по един хамбургер със сирене и пържени картофи в „Хардес“.

Точно сега имаше нужда да се измъкне за час-два от Дънканс Нек. Нещо не я свърташе на едно място. Освен това ако тръгнеше порано, щеше да върне книгите в библиотеката и да вземе нови. Макар че бяха втори братовчеди, Дийк не бе сред близките ѝ приятели. Все пак кръвта вода не става. От време на време, когато не го бе виждала няколко седмици, се питаше дали не е прекалено сурова в преценката си за него, но при всяка нова среща се убеждаваше за пореден път, че причината не е в преценката, а в братовчед ѝ.

Дийк беше амбициозен и безскрупулен. Карлайл също, макар и в различна степен. А Маги мразеше жаждата за власт и социално положение, под каквато и да е форма. В някои среди измамата и лъжата бяха нещо съвсем обикновено, общоприето средство да си пробиеш път към върха, но това не ги правеше по-приемливи в очите ѝ.

Карлайл поне не парадираше с богатството си, защото по принцип не обичаше грубата показност. Но Дийк беше направо трогателен, размахваше лъскавия си „Ролекс“ и трикаратовия червен диамант в забутано провинциално градче като Мантео.

Реши, че е несправедлива към братовчед си.

— Добре, ще дойда, но искам и шейк. И дано това твое предложение си заслужава разкарването!

Няколко часа по-късно след богатата на холестерол вечеря Дийк премина към същността на въпроса.

— И тъй, какво ще кажеш да се отървеш от оная съборетина?

— Коя съборетина? — Поръси с оцет последните няколко пържени картофа тя и ги схруска с наслада.

— Хайде, Мери Маргарет, не се прави, че не разбираш! — засмя се пресилено Дийк.

— Не разбирам.

Във всеки случай работата е дебела, помисли Маги. Щом се бе съгласил да дойде в „Хардес“, въпреки цялото си презрение към заведенията за бързо хранене, и да се появи на публично място с жена, облечена в работни дрехи, значи явно въпросът бе изключително важен. Искаше нещо от нея. Но какво? Не притежаваше нищо ценно според неговите представи.

— Говоря сериозно, Мери Маргърет. Готов съм да платя двойно за оная стара барака, защото се тревожа за теб. Опасно е да живееш там сама.

— О, моля ти се, Дийк, и двамата прекрасно знаем, че къщата не струва пукната пара. Кажи ми истината, какво всъщност искаш от мен? Таен съвет за курса на ценните книжа? Ако е така, по-добре питай астролог, защото аз вече съм въвн от играта.

— Значи не вярваш, че действително се тревожа за теб?

— Не — отвърна весело тя и нарочно засмука шумно последните капки от шоколадовия шейк, защото знаеше каква ще е реакцията на Дийк. Той се сви и се огледа смутено наоколо да види има ли някой познат.

— Брегът в тази част от реката се руши толкова бързо, че някой ден ще отвориш вратата и ще се намериш във водата.

— Бог дал, Бог взел — отбеляза тя шеговито и протегна крака. Калните ѝ ботуши се показаха изпод масата.

— Видя ли новите комплекси, които се строят по крайбрежието? Приказна работа! Базис за сърф, водни ски и ветроходство през лятото, а за есенно-зимния сезон — първокласен ловен дом с камина и баня с гореща вода за всеки апартамент. Иди да разгледаш. Сигурен съм, че ще ти харесат. Същият въздух, същата природа, само че с всички удобства!

— Не, благодаря. Предпочитам неудобствата.

— Как ти се отрази миналогодишното покачване на данъците?

— Зле, благодарение на плановете ви да превърнете Алигатор в Ривиерата. Ако имаш вземане-даване с предприемачите, бъди така добър да им кажеш да стоят далеч от Дънканс Нек!

— Значи не обичаш прогреса, а?

— Обичам го, но не и когато съм потърпевша.

Дийк закопча ръкавела си и обърна ръчния часовник към светлината. Или иска да се покаже, реши Маги, или двата часа, които бе отделил за нея от скъпоценното си време, вече изтичаха. Изкушаваше се да поръча кафе.

— С какво се занимаваш напоследък? С търговски центрове? Жилищни блокове? Или искаш да докараш туристи в Дънканс Нек?

— Привличам долари в местната икономика.

— О, много си благороден, Дийк! А измислил ли си какво ще правиш, когато асфалтираш целия плаж и туристите престанат да идват?

— Защо да не идват? Морето е тук и винаги ще е тук. Мери Маргърет, не упорствай като магаре! Не смяташ ли, че хората, които идват в Дънканс Нек, заслужават прилична почивка? И кой, мислиш, обслужва туристите? Кой, смяташ, си изкарва хляба покрай тях?

— О, ето какво си намислил, значи! — Не се сдържа Маги. Обожаваше да наблюдава как лицето на Дийк почервенява от раздразнение. Той бе наследил същата прозрачна кожа като нейната. — Възнамеряваш дастроиш евтини жилищни сгради и да привлечеш хора, които да живеят тук и да работят като обслужващ персонал.

— Едва ли ще е ефективно — промърмори нещо под нос той и си извади портфейла. Беше кожен, със златни инициали. — Ще тръгваме ли?

— Разбира се! Благодаря за вечерята, Дийк и за предложението, но мисля да задържа къщата. Кой знае, някой ден може да стане нужда да давам стаи под наем на местните жители, които няма да могат да си позволят да живеят другаде.

— Заяждай се ти, заяждай се, но аз действително искам да ти направя услуга, Мери Маргърет. Е, добре, щом настояваш да знаеш, наистина имам корисни подбуди. Сега не мога да ти обещавам нищо, освен ако не промениш решението си, но имай предвид, че една църковна организация търси място за летен лагер и мога да ги убедя да...

— Летен лагер?! Шегуваш ли се?

— Бъди разумна, Мери! — избута я той навън и се намръщи при вида на калния червен пикап, паркиран до неговото безупречно чисто беемве. Обърна лице срещу вятъра и поде с многострадален тон. — Опитвам се да ти помогна, защото сме роднини, а роднините трябва да се поддържат. Крайно време е да се вразумиш! Говорих с другите собственици и те се съгласиха да продадат имотите, докато все още могат да вземат някакви пари. С главоломното увеличаване на данъците, ерозията и новите ограничения върху земите в крайбрежните райони, които чух, че се обсъждат в Законодателната комисия, земята в Дънканс Нек много скоро няма да струва пукнатата пара.

— Тогава защо църковната организация я иска?

— Църквите имат специални привилегии — въздъхна тежко той. Търпението му явно се изчерпваше.

— Върху земите в крайбрежните райони?! — Тя явно продължаваше да се съмнява в добрите му намерения.

— Виж какво, имам среща. Дори вече съм закъснял — рече отчаяно Дийк.

— Ами не ме карай да те задържам тогава — усмихна се искрено Маги. Дийк бе мошеник от класа. Изобщо не го харесваше, но нали бяха роднини. — Благодаря, че си се загрижил за мен, Дийк, но ще се оправя сама.

Когато стигна в Нек, вече бе почти тъмно. Небето бе натежало от стоманеносиви облаци. Паркира колата на обичайното място зад къщата, хвана в ръце двата пакета с продукти и книгите и се затътри по неравната пътека към стълбите на задната веранда.

Неясен силует се измъкна от сянката на вратата и тръгна към нея.

— Имахте посетител — рече Сам Канъди.

Маги се сепна и вдигна поглед. Книгите се изплъзнаха от ръцете ѝ и в стремежа си да ги задържи тя изпусна единия от книжните пакети.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Каза, че ще ви се обади по-късно. — Хвана Сам картоната с яйцата в едната ръка, а книжния пакет в другата. — Остави визитна картичка.

Нямаше избор. Трябваше да го покани. Канъди отвори вратата и ѝ направи път. Оказа се, че е забравила отключено.

— Оставете ги на масата. Благодаря, че спасихте яйцата.

— Искате ли да ги сложа в хладилника? — и преди да дочака отговор, той отвори хладилника и потърси празно място. — О, риба! Откъде я купихте? Много искам да взема отнякъде рибарски принадлежности под наем и да намеря някой, който да ми покаже добрите места.

Риболовът въобще не го вълнуваше. Истината бе, че се интересуваше единствено от Маги Дънкан. Беше се помъчил да стои далеч от нея, но напразно. Образът ѝ упорито го преследваше, високите скули, гордата осанка, дългите крака. Гласът ѝ беше нисък и плътен, говорът — различен от местния диалект. Искаше да разбере, защо се крие? Какво правеше жена като Маги на такова място?

От малък обожаваше загадките. Именно тази любов към непознатото го бе подтикнала да следва инженерна химия. По-късно се специализира в опазването на околната среда. Обичаше предизвикателствата.

А Маги Дънкан бе истинско предизвикателство.

Нареди яйцата, затвори вратата на хладилника и се обърна. Маги тъкмо се бе повдигнала на пръсти и се мъчеше да постави буркан кафе на най-горния рафт. Сигурно е най-малко метър и седемдесет, реши той. Дълги крака, дълъг торс, дълга коса. Имаше нещо в тая жена, което необяснимо го привличаше.

— Кое? Рибата ли? — Тя смачка на топка празния хартиен плик и го хвърли в кошчето. — Осолен кефал. Един познат рибар ми я носи.

— Разбирам — промърмори той и пхна ръка в плика. Извади пластмасова бутилка олио и шампоан с аромат на орлови нокти.

— Но моля ви, няма нужда! Благодаря за съобщението и за помощта, но ще се оправя и сама.

— За мен е удоволствие. — Сам разви капачето на шампоана, помириша го и сетне отново го затвори. — И без това нямам друга работа.

— Предпочитам сама да подреда покупките — наблегна Маги. Тоя нахалник май не разбира от дума. Какво иска, за бога? Да го тресне с тигана по главата ли? Нямаше нужда от него, не го искаше и не го харесваше!

— Пластмасови бутилки, пластмасови боклуци, найлонови пликосе. Давате ли си сметка, че потъваме под планини от биологически неразградими вещества, смъртоносни за повечето живи същества на планетата?

— Моля?! — Хванала по един голям картоф в ръка, Маги се вторачи в него с недоумение и премигна. — Не, тоест, да. Разбира се. Вижте, бихте ли... — Какво? Нещо я спираше да го изгони. — Повече нямам нужда от помощта ви, господин Канъди.

Мъжът най-после изглежда разбра намека ѝ. Но вместо да тръгне към вратата, той се усмихна широко. Зъбите му бяха ослепително бели на фона на загорялото лице. Пръстите ѝ конвулсивно се вкопчиха в картофите и тя потисна желанието си да го измери с някой от тях. Реши, че го харесва повече намръщен. Нещо в погледа на мъжа или може би в лъчезарната му усмивка я накара да се смути.

— Извинете, вечеряхте ли вече? — обади се неочаквано Сам. Докато подреждаха продуктите, навън бе паднал непрогледен мрак. Електрическата крушка хвърляше мъжделива жълтеникава светлина в средата на стаята, ала ъглите оставаха в сянка.

— Да.

— Какво ще кажете за десерт, тогава? Днес ходих до пристанището Манс да търся печка и между другото купих някои лакомства.

— Печка ли? Каква печка? Дано не е електрическа, защото мрежата ще се претовари, а ако е с газ или въглища...

— Не се притеснявайте! Няма опасност да се задуша. Вътре става ужасно течение.

— Мислех по-скоро да не подпалите къщата — отвърна свадливо Маги.

— Няма страшно. Печката е с дърва. Ще отскоча да донеса лакомствата — рече той и излезе, преди Маги да успее да му каже, че не се интересува от „лакомствата“ му.

Сам се затича в тъмнината към вилата и едва не се обеси на въжето за простиране.

Огънят отново бе изгаснал. Единствената топлина, която оставаше в резултат от непосилния му труд с триона и чука, бе тази на собственото му тяло. Плувнал в пот като троянски воин, той сечеше дърва по цял ден, цепеше ги и ги пренасяше до къщата. Задната веранда вече приличаше на крепост. Ала единствените плодове на усилията му представляваха мазолите по ръцете и мускулната треска. Дървата бяха или много влажни да горят, или много стари да излъчват топлина.

Раницата седеше на същото място, където я бе оставил, като се върна от Манс. Сграбчи я, спря се по път пред мръсното огледало, закачено на стената на кухнята, и извади яката на ризата върху дебелия пуловер. Прокара няколко пъти пръсти през косата, но без резултат. Единствения път, когато не му бе създавала проблеми, беше непосредствено след влизането му в казармата, когато войнишкият бръснар го подстрига нула номер.

Осъзна накъде клоняха мислите му и изруга. Какво значение има как изглежда, по дяволите! Да не би тя да е първа красавица! Щом му харесва това кльоцаво плашило, значи положението действително е трагично. Бе дошъл тук да остане насаме със себе си, а не да впечатлява местните величия.

— Хей, привет! Върнах се! — провикна се той и влезе в кухнята. — Винаги ли оставяте отключено, когато излизате?

Маги затвори вратата на работилницата след себе си. Ще му разреши да остане няколко минути в кухнята, рече си тя. Само няколко минути, разбира се. Но няма да му позволява да се бърка в личния ѝ живот.

— Няма кой да влезе.

— Откъде сте толкова сигурна?

Да, вече действително не можеше да е сигурна. Бе забравила това днес. Старите навици трудно се променяха.

— Все едно, и без друго не притежавам нищо ценно.

Сам се подготви за поредната доза силно кафе. Бе донесъл от Даръм заедно с хранителните продукти бутилка „Джим Бийм“ и кутия „Салем“, но досега не ги беше докоснал. Никога нямаше да е късно, разбира се, да провали всичко и да си тръгне от Дънканс Нек по-зле и отпреди.

Най-трудно му беше да стои без работа. Не бе мислил предварително върху този недостатък на принудителното си усамотение. Цепенето на дърва му помагаше до известна степен. Почиваше си психически, но за сметка на това физически се преуморяваше до смърт.

— Защо не седнете? — кимна Маги към един стол и донесе сухото мляко и захарницата. — Да дам ли чинии за... хм, лакомствата?

— Както искате. Виж, салфетки ще ни трябват със сигурност. — Сам обърна раницата и изсипа съдържанието ѝ върху масата. Отвътре се изтърколиха пакетчета с готови сладки, курабии, бисквити, шоколадови бонбони и захаросани кифлички.

— И вие ми говорите за пластмаса! — измърмори Маги и вдигна вежди при вида на найлоновите пликчета, в които бяха опаковани сладкишите.

Сам сви безпомощно рамене и се усмихна. Седнаха един срещу друг и се зачетеха с усърдие в шарените етикети на лакомствата. Маги чувстваше все по-осезателно присъствието на мъжа в кухнята. По едно време усети, че не ѝ стига въздухът и се запита дали Сам не поглъща повече кислород, отколкото му се полага. Той се размърда на стола и кракът му се удари в нейния. Маги усети, че не може да си поеме дъх и скочи.

— Кафето вече трябва да е готово. — А всъщност то още не бе завряло.

— Забравих да ви дам това — каза Сам, пъкна ръка в джоба и ѝ подаде визитна картичка.

Маги предпазливо я пое. Картончето още бе топло от допира с тялото му. Почувства как кръвта нахлу в лицето ѝ.

Какво нещастие да имаш прозрачна кожа! Слагаше цял тон кремове и пудри, но без резултат. При най-малкото вълнение по лицето ѝ се сменяха всички цветове на дъгата.

— Х. Дж. Уилкърсън, посредник при продажба на недвижими имоти. Не познавам такъв.

— Пък на мен ми се стори, че той ви познава. Спомена за някакъв член от семейство Дънкан, който притежавал тук много земя. Това не сте ли вие?

— И да, и не. — И Маги неволно му разказа за своя прапрароднина, който правел най-хубавата контрабандна ракия на Източния бряг до някакво блато недалеч от Дънканс Нек. — Наричали го Беърмийт. Според дядо Джубал Беърмийт Дънкан притежавал почти всичко наоколо. Когато се заселил тук, земята била много евтина, защото не ставала за земеделие, а наоколо нямало и подходящи места за риболов. Никой не я искал и той я завзел незаконно, а чак по-късно си извадил нотариален акт. Джубал казваше, че неговият баща работел за Беърмийт някъде в началото на века.

— Доколкото знам по онова време малко хора са се занимавали с производство на алкохол. — Сам схруска последната захаросана кифличка и посегна към шоколадовите десерти.

— Мястото, където Беърмийт варял ракията, било доста забутано. — Маги взе един от шоколадовите десерти и отхапа половината. — Ммм, с пълнеж е, но е хубав. Хората разправят, че казаните се намирили някъде нагоре по река Томкат и до тях се стигало единствено с лодка. Всяка нощ Беърмийт поставял на единия бряг часовой, а на другия фенер. Ако светлината мигнела, макар и за части от секундата, това означавало, че между часовоя и фенера нагоре по течението е преминала лодка. Наблюдателят незабавно изпращал някой да предупреди Беърмийт.

— И после? — Той добави още мляко в кафето си и отпи. Започваше да му харесва все повече и повече. Особено със сладките.

— После всичко е зависело от това дали неканените посетители са дошли да купуват, или да крадат. Джубал, разбира се, не говореше много на тая тема, но помня, че веднъж като малка го чух да разказва на свой стар приятел, че служел като куриер при стария Беърмийт. Нищо чудно да се е хвалел.

— А може би е искал да предпази малката си внучка.

— Ами! Едва ли се е страхувал, че ще последвам стъпките му. Въпреки че, между другото, с гордост щях да го направя. Не знам дали е бил куриер, или не, но във всеки случай беше добър човек.

Сам не отговори. Мислеше за многобройните фактори, оказали влияние върху формирането на Маги Дънкан.

Докато разговаряха, вятърът навън се бе усилил и виеше страховито. Маги изведнъж стана и разрови с маша огъня.

— Гледам, бързо усмирихте печката.

— Знам прищевките й. — Тя се върна на масата и наведе глава. Лицето й пламтеше от топлината, а дългите прави мигли хвърляха сянка върху очите й. Не носеше нито грим, нито бижута. Не е направила дори усилие да се срещне, забеляза той. Явно смяташе, че не си заслужава труда да се притеснява заради него.

По дяволите, той поне се бе помъчил да си оправи косата! А нейната стърчеше на всички страни като разплетена кошница. Друга жена щеше да си оправи поне яката, която стоеше подвита в единия край, още откакто бе съблякла палтото.

Сам се размърда неловко в стола. Въздухът сякаш отново се обтегна от напрежение. Маги го смущаваше. Нещо по-лошо, усещаше, че тя постепенно се превръща в предизвикателство, а в момента най-малко се нуждаеше от подобен род предизвикателства.

— Надявам се, че утайката от кафето е смилаема — рече той, докато с гримаса се мъчеше да сдъвче остатъците в чашата. — Маги, какво правиш в Дънканс Нек? — Бяха изпили цялата кана кафе. Сигурно нямаше да мигне една седмица.

— Живея тук — отвърна тя и вдигна несъзнателно брадичка.

Сам отново почувства осезателно тялото й — дългата грациозна шия, прекрасните скули. Винаги бе харесвал стройните жени, дори и тези, които не бяха красавици. Обичаше да наблюдава походката им. Имаше нещо величествено и царствено във висока жена с грациозна походка. Маги беше такава. И в никакъв случай не бе грозна.

— Тук ли си родена? Къде е семейството ти?

— Тая година май щеше да има преброяване на населението? Заповядай още едно десертче! Чудя се как постигат вкуса на шоколад, като слагат само соя и есенции.

— За какво ти е да знаеш? Някой друг живее ли тук през цялата година?

— Вече не. Освен това белият пълнеж изобщо не е от сметана, а е от друг крем. Само заблуждават хората с тия етикети. Ти ядеш ли много такива сладкиши?

— Да. Поне не искат готвене и са калорични — отвърна той с нарастващо раздражение. В практиката си на консултант по въпросите

на околната среда се бе сблъсквал с подобни хора, които не желаеха да отговарят на въпросите му и непрестанно извъртаха. Тя беше от най-тежките случаи.

— Разбирам. Още ли имаш проблеми с печката? Не трябваше да ходиш толкова навътре в гората за дърва при условие, че имам сухи цепеници.

— Ако наистина бях отишъл навътре в гората, щеше да ми трябва впряг товарни мулета.

— Мулетата не теглят товари във впряг. Впрягат се обикновено волове за оран. Но виж слон може би щеше да ти свърши работа. Чувала съм, че в някои страни слоновете се използват за изкореняване на пънове — пошегува се Маги. Разговорът ѝ доставяше удоволствие и това я плашеше. Стана и се разшета из кухнята.

Сам схвана намека и се изправи. За нейна изненада сякаш изведнъж го обзе нетърпение да си върви. Смутени и напрегнати, двамата се спряха на вратата.

— Утре имам много работа — рече тя. — По телевизията казаха, че приближава буря.

— Така ли? Е, ами до скоро тогава. Благодаря за кафето.

— И аз благодаря за лакомствата.

Изведнъж очите му ѝ се сториха необикновено красиви. Не можеше да откъсне поглед от тях. На лицето му бавно се плъзна усмивка. Тя въздъхна и преглътна с усилие.

— Лека нощ, Маги Дънкан! — рече нежно той, наведе се и я целуна.

После излезе и я остави вцепенена на прага. След миг тя се съвзе и нерешително прокара език по устните си. Изсумтя от неудоволствие и затвори вратата с трясък.

— Пълни глупости! — процеди Маги, сякаш се надяваше, че гласът в празната стая ще успокои бурните ѝ чувства. Изплакна чевръсто съдовете, загаси огъня и отиде на задната веранда да изтърси трохите от покривката.

Погледът ѝ неволно се насочи към осветения кухненски прозорец на съседната вила. В този миг вратата се отвори и на верандата се появи едра фигура. Маги веднага позна Сам по широките рамене и високия ръст. Той взе дърва от купа и се прибра в къщата.

Маги въздъхна. Избра няколко цепеници за сутрешния огън и влезе бързо в кухнята. Застла очуканата дървена маса с покривката, угаси лампата и се запъти към ледената баня. Бе взела от библиотеката нов исторически роман и гореше от нетърпение да го прочете.

Цялата вечер бе едно голямо недоразумение, каза си тя и остави книгата недокосната на леглото. Трябваше да се сети, че ще се получи така. Напускайки Бостън, тя съзнателно бе прекъснала всички връзки с предишния си живот, включително тези с познатите си. В началото ѝ беше трудно, естествено, ала присъствието на Джубал ѝ бе помогнало да преживее по-лесно промяната. Но сега вече бе в състояние да прекара седмици наред в уединение, без да почувства нужда от човешки контакт. Бе доказала на себе си, че може да живее сама и да не зависи от никого. Не биваше да се предава точно сега и да копнее за други хора. За мъже. Особено за Сам.

Шестте птици бяха готови, но чайката не вървеше. Странно защо не можеше да се съсредоточи. Не я свърташе в къщата. Мързеше я да иде до брега. А от друга страна нямаше повод да се разходи до Мантео, защото рафтовете бяха препълнени с хранителни продукти и книги от библиотеката. Освен това винаги когато отидеше до града, харчеше повече пари, отколкото можеше да си позволи.

Най-разумното нещо в момента бе да отскочи до заслона и да нахвърли няколко скици. Очевидно не си бе свършила добре предварителната работа, преди да отреже дървото за птицата. Или може би трябваше да остави чайката и да започне някое синьо рибарче. Напоследък често се питаше дали не се нуждае от по-голямо разнообразие.

Приживе Джубал бе използвал заслона за лов. Той представляваше лека дървена конструкция, издигната върху запълнена с пясък плоскодънна лодка, която морето бе изхвърлило на брега преди години. Маги седеше там часове наред и наблюдаваше птиците.

Нито тя, нито Джубал бяха запалени ловци. Маги харесваше печена патица, но не бе в състояние да убива пернатите същества. От време на време един приятел на дядо ѝ се отбиваше на гости и ѝ донасяше канадска гъска, готова за печене. Никога не отказваше, макар

че трудно се справяше с нея сама. Обикновено мечката дояждаше остатъците.

Половин час по-късно Маги седеше удобно в малката дървена кабинка близо до водата с молив и хартия в ръка, ала птиците сякаш бяха потънали вдън земя. Не се виждаха нито гъски, нито патици, а още по-малко чайки. Да не говорим за сини рибарчета. От няколко дни небето бе покрито с плътен слой облаци. На места през пролуците струеше ярка и ослепителна светлина и се отразяваше върху водната повърхност.

Скоро краката ѝ се схванаха, а панталонът ѝ се овлажни от мокрия пясък, ала листът оставаше празен. Тя се отказа, събра нещата си и хвърли последен поглед през процепа между дъските. Нещо в далечината привлече вниманието ѝ, някакво животно с размери на куче и кафявочервена козина се стрелна между дърветата.

Куче? Най-близките кучета живееха в имението на Джуниър Джоунс на около дванадесет километра от Нек. При това те бяха сиви. Дали не е...? Възможно ли е да е...?

Притисна лице към пролуката, присви очи срещу сребрилата светлина и обходи с поглед района. Както останалите местни жители Маги следеше с интерес движението на червените вълци, изчезнали от тези земи преди много години. За щастие учените бяха успели да запазят отделни екземпляри от тази рядка порода при изкуствени условия и от няколко години правеха опит да ги развъдят в естествената среда на резервата Алигатор. Засега казваха, че експериментът е успешен, но Маги никога не бе виждала представител на тези животни.

Ето! Отново забеляза отличителния цвят на козината. Беше почти сигурна, че е червен вълк.

В този миг до ушите ѝ долетя гласът на Сам и тя подскочи.

— Добро утро! — извика весело той. — Ти ли си, Маги? Тоя път май наистина ще вали. — Той вдигна поглед към сивото небе.

— Шшт!

— Моля? Какво каза? Вълните се разбиват в брега и вдигат шум.

— Млъкни и влизай бързо тук! — прошепна яростно Маги. Как можа да се изтърси точно сега, дявол да го вземе! Ако продължаваше в

същия дух, много скоро щеше да изплаши вълка. Ако вече не го е сторил. Тези животни бяха изключително страхливи.

Сам се засуети около колибата. Маги нетърпеливо изсумтя и ритна с ботуш вратата. Направи му знак да мълчи и се втренчи намръщено в него. Той се напъха вътре, сви дългите си крака с усилие и затвори вратата след себе си.

— Какво става? Не видях дивеч наоколо.

— Няма и да видиш, щом вдигаш такава врява! Какво правиш тук по това време? Можеш да се разхождаш по брега само следобед. Сутрините са мои.

— Така ли? Не знаех, че трябва да притежаваш земя в Нек, ако искаш да се разхождаш на плажа сутрин.

— Не е задължително — отвърна тя и се размърда. В заслона нямаше място за двама души. Джубал ловуваше сам и го бе построил така, че да побира един човек, пушка, консерва риба и кутия бисквити. Дядо ѝ никога не казваше какво взима за пиене, но Маги се досещаше.

Тя с неудоволствие отмести папката със скиците, за да направи място за дългите крака на Сам.

— Какво е това? — Той взе папката. Видя празния лист най-отгоре и реши да разгледа останалите скици.

— Нищо — разсърди се тя. Червеният вълк бе изчезнал, а сутринта ѝ бе пропиляна.

— Прилича на кълбо прежда с два крака.

— Това е птица в движение — защити се тя. Никога не бе претендирала, че е добра художничка. Имаше много книги с илюстрации, откъдето копираше характерната окраска и оперение на птиците, а скиците ѝ помагаша да запечата във въображението си типични пози и настроения, които по-късно прехвърляше върху дървените птици. Така придаваше живот на произведенията си, които иначе щяха да представляват най-обикновени парчета дърво във формата на птица.

— Птица в движение, а? — Усмихна се Сам. Бръчките от двете страни на устата му се задълбочиха, а в очите му светна весело пламъче.

— Ако искаш да знаеш! — избухна тя с раздражение. — Ще си махнеш ли ръбестото коляно от ребрата ми? Това е тъмнокръст

кюкавец, който се храни. Забол е глава в земята, а опашката му е щръкнала нагоре.

— Аха! — Той остави папката на пода. Маги беше толкова близо, че Сам усещаше свежия аромат на орлови нокти, който идваше от косата ѝ. Както винаги бе рошава и заплетена. Очевидно рано сутринта я бе прибрала на опашка, защото от едната страна на главата ѝ още висеше шнола с няколко кичура, а останалата коса се сипеше покрай лицето ѝ като буен лъскав водопад и падаше върху раменете на избелялото ѝ яке.

Тая жена е жива напаст, рече си Сам. Очите ѝ святкаха гневно, сякаш всеки момент щеше да щракне с пръсти и да го прати в бездните на пъкъла. Бе решил да не ѝ обръща внимание. И без друго не му трябваша излишни неприятности, но тя действително се нуждаеше някой да я вразуми, а той изглежда беше единственият човек наоколо.

— Бузата ти е одраскана — промърмори той и протегна ръка да докосне дългия червен белег. — Имаш ли ваксина против тетанус?

— За тетанус не знам, но против бяс със сигурност нямам — изсъска тя и рязко дръпна главата си назад.

— А снощи беше толкова мила и гостоприемна! Какво стана, да не би сладкишите да не ти влияят добре?

— Вие не ми влияете добре, господин Канъди. Нямам навик да се сближавам с наемателите. И вие влизате в това число.

— Възход и падение на едно красиво приятелство — рече той с пресилен патетична нотка в гласа. — Снощи бяхме Сам и Маги, а днес сме господин Канъди и Маги.

— Госпожица Дънкан — поправи го тя и по устните ѝ трепна усмивка. Разговорът придобиваше комичен оттенък. Не обичаше да се прави на важна, но всяка жена трябваше да умее да се държи на положение.

— Надявам се, ще се радвате да узнаете, че днес за първи път успях да си приготвя закуска, госпожице Дънкан. — В очите му блестяха шеговити пламъчета, въпреки че лицето му бе съвършено сериозно, а ъгълчетата на устните му бяха отпуснати надолу както първия път, когато го видя. — Но честно казано кафето не стана хубаво.

— От дъждовната вода е. Човек трябва да свикне с... — Погледите им се преплетоха и думите ѝ секнаха.

— Може би ще ми покажете как го правите — предложи меко той.

Бе готова да се закълне, че Сам нямаше предвид само кафето.

Маги дишаше на пресекулки. В заслона бе толкова тясно, че въздухът не стигаше. Неочаквано краката им се преплетоха, главите им се наклониха една към друга и без да разбере какво става, тя усети как Сам я целуна колебливо, а сетне устните му се нахвърлиха върху нейните с неподозирана страст.

Този път целувката му нямаше вкус на шоколад, а на истински мъж. При първия възбуждащ допир на езика му Маги вкопчи конвулсивно пръсти в дебелия му пуловер. Разделяха ги толкова дрехи, а липсата на място затрудняваше движенията им. Десният ѝ крак беше схванат, а ръцете ѝ не можеха да си проправят път под пуловера му.

Опита да помръдне, без да откъсва устни от неговите. Не помнеше откога не се бе целувала истински. Почти бе забравила необузданата сладостна тръпка, която се разливаше по тялото ѝ от целувката на мъж.

— Чакай... не, дай да... — прошепна Сам до лицето ѝ.

— Трябва! Кракът ми ще се... — Ръцете ѝ най-сетне се прокрадваха под пуловера на Сам и се обвиха около кръста му. Докосна с удоволствие топлата мъжка плът и в гърдите ѝ се надигна океан от чувства.

Задъхан, Сам я притисна към стената и се отпусна върху нея. В тоя миг главата и раменете ѝ внезапно пробиха паянтовете дъски и тя се оказа наполовина вътре и наполовина вън от заслона.

— Божичко, Маги, извинявай! — Смутен, той се помъчи да я издърпа вътре, но ръкавът му се закачи на един пирон. Повдигна се леко да го откачи, ала коляното му се удари в бедрото ѝ.

— Оох! Дръпни се!

— По дяволите! — изруга той и с рязко движение смъкна пуловера, като го остави да виси на пилона. — Не мърдай! Под гърба ти стърчи някакъв остър клон.

— Пфу! Косата ми се е закачила за нещо.

След кратка борба двамата успяха да се освободят. Маги отметна с ръка косата от очите си и хвърли убийствен поглед към мъжа, заел три-четвърти от тесния под на порутения заслон.

Сам бе откачил пуловера, но не го обличаше въпреки студа.

— Съжалявам, Маги — поде той и се канеше да добави нещо, ала тя го срязва яростно.

— Не желая да те слушам! Не желая да ме докосваш, нито да ме гледаш!

— Хей, я почакай! Вината за това, което стана, не е само моя.

— Нямаше да стане, ако не беше дошъл тук.

— Виж какво... — Сам я изгледа продължително. Не искаше да спори с нея. — Много добре знаеш, че преди малко между нас се случи нещо.

— Така ли? Не съм забелязала.

Ама че упорито същество, помисли Сам.

— В случай, че не помниш, госпожице Дънкан, преди малко те целунах. Не, няма защо да ми благодариш! По принцип съм щедър човек, а ти действително имаш нужда от помощ. Е, няма значение! А сега ще ми кажеш ли как да се измъкна оттук? Доколкото виждам онази стена, която все още не е паднала, е врата, нали?

Той се обърна с гръб към нея. Маги сякаш само това чакаше. Сви крак и с един ритник го изхвърли през паянтовата врата.

Сам се приземи клекнал, подпрян на една ръка, бързо се изправи и се извърна към нея с гневен поглед.

— Някой от твоите прословути роднини е пропуснал да те научи на обноски. Трябваше просто да ме помолиш да си тръгна.

Маги затвори очи, сви юмруци и стисна зъби.

— Добре тогава, моля те! Лично ще ти върна парите, които си платил за наема, до последния цент, само да се махнеш оттук и да прекараш останалата част от отпуската си на някое друго място.

ПЕТА ГЛАВА

Малко преди да се стъмни, заваля дъжд и обгърна реката в мрачно сиво було. Маги едва успя да хвърли брезентовото платнище върху дървата на верандата и да го затисне да не го отнесе силният вятър. След като бе прекарала целия следобед в безплодни усилия да се съсредоточи върху морската чайка и да не мисли за случката в заслона, беше готова да запрати проклетата птица право в огъня. Колкото по-усърдно работеше над нея, толкова повече ѝ заприличваше на кокошка с дълга човка.

Изнервена до краен предел, Маги се насочи към кухнята да потърси нещо за ядене, за предпочитане шоколад и то в по-големи количества. Преди да светне лампата, хвърли поглед през прозореца. Дъждът бе понамалял. Черният силует на съседната вила се очертаваше на фона на тясна ивица небе, обагрено в жълтеникавосивите оттенъци на залеза. В единия от прозорците на къщата блещукаше мъжделива светлина, ала коминът не пушеше.

По дяволите, не се сдържа тя. Някои хора дори не се сецаха да се скрият от дъжда! Или поне да покрият дървата си. Жалко за лъскавия роувър, скъпите дрехи и надменната физиономия. Сам Канъди очевидно бе най-обикновено конте, чиято представа за несгодите в живота се изчерпваше с пиене на бира от кутия.

С ненужен гръм и трясък Маги измъкна от шкафа железен тиган и го тръшна върху котлона. Реши да хапне първо риба. Веднъж преди години бе споменала пред един приятел на Джубал, че обича осолена кефал и до ден-днешен старият браконьер ѝ носеше от време на време пълна кошница, с която можеше да нахрани цял полк. В цялата къща се носеше мирис на варено броколи и пържената риба едва ли щеше да внесе значителна промяна. Помнеше, че когато дойде за първи път на гости у дядо си, той я нагости с пържен кефал, броколи и гъсто черно кафе, приготвено по неговата специална рецепта. Броколите бяха подправени със солидно количество лютив сос, а за гарнитура имаше кнедли, твърди и тежки като мокър бетон. Изяде всичко и после не

мигна цяла нощ от болки в стомаха, но си заслужаваше да види гордостта в очите на Джубал. Ако майка ѝ беше там, това никога нямаше да се случи, но за щастие тя не стъпваше в Дънканс Нек дори под страх от смъртна опасност. Бе посетила свекър си един-единствен път след сватбата с Макгафи Дънкан. Сигурно е предполагала, че Дънканс Нек прилича на Коув Нек или Лонг Айлънд. Но оттогава потръпваше от отвращение само при споменаването на селцето. Все пак ѝ правеше чест, че не забраняваше на мъжа си да запознае единствената им дъщеря с миналото на рода ѝ.

Олиото на котлона се загоря и запуши. Маги грабна ръкохватките и премести тигана. Напоследък беше много разсеяна. Съвсем обяснимо, като се има предвид зачестилите неприятни инциденти. Раните ѝ от слънчевото изгаряне в края на сезона тъкмо бяха заздравели, когато започнаха досадните обаждания по телефона. После се появи тоалетната хартия по дърветата и надписа на входната врата.

— А сега на всичкото отгоре и това! — добави гневно тя и хвърли една риба в тигана. Тъкмо мислеше, че няма проблем, с който не може да се справи, когато се появи той. Тъкмо си бе въобразила, че най-сетне е престанала да се ръководи от чувствата и инстинкта си, и ето, изведнъж разбра, че се е заблуждавала.

Като ученичка баща ѝ все ѝ се подиграваше, че плаче на паради и се крие с фенерче под юргана да четете любовни романи. По-късно, като порасна и започна работа, я упрекваше, че се впуска да купува акции, без да проучва пазара, макар че интуицията ѝ никога не я лъжеше.

Но за съжаление и инстинктът, и здравият разум ѝ бяха изневерили при избора на съпруг.

А в момента не ѝ трябваше нито едното, нито другото, за да разбере, че отново е на път да направи грешка. Кой знае защо Сам Канъди бе влязъл под кожата ѝ и колкото по-бързо напуснеше Дънканс Нек, толкова по-добре.

Потънала в мисли, тя неусетно осоли всичката риба от тенджерата и я оваля в брашно. По едно време се сепна и се ядоса като видя какво е направила. Бе решила да изпържи половината, а другата да прибере в камерата, а ето че сега трябваше да яде риба цяла седмица.

Отново се сети за Джубал и това, както винаги, оправи настроението ѝ. Той притежаваше пословична пестеливост и умение

да оползотворява всичко до край. И макар че никога не бе имал пари в излишък, бе успял да се образова и да изучи и тримата си сина.

Споменът за Джубал временно отвлече мислите ѝ от Канъди. Тя си затананика тихичко под носа, докато попиваше с кърпа пръските мазнина, които хвърчаха от тигана. В този момент Сам почука и, без да дочака отговор, отвори вратата и надникна в кухнята. Чувството ѝ на носталгия и задоволство мигновено се изпари при вида на усмихнатото му лице.

— Привет! Извинявай за безпокойството, но дървата ми изглежда са се намокрили — рече непринудено той, сякаш се бяха разделили като първи приятели. — Ще ми дадеш ли малко на заем да си стопля супата?

— Знаеш къде са. Само вдигни платнището и после отново го спусни, като свършиш — отвърна тя със завидна сдържаност и обърна рибите в тигана. Ако си въобразява, че е отстранила проблема „Сам Канъди“, очевидно дълбоко греши! Само един поглед към сивокосия мъж бе достатъчен да събуди желанието ѝ.

— Приятно е тук — подхвърли той, застанал на прага. — И мирише на хубаво.

Маги го изгледа с насмешка. Някои ястия действително издаваха апетитна миризма, ала пържената риба и броколите не бяха сред тях.

Той не откъсваше очи от нея и наблюдаваше с интерес сръчните ѝ движения. Маги се смути, сякаш бе на шестнадесет години, а не на тридесет и четири с развод зад гърба.

— Провери ли кюнците? — обади се неочаквано тя.

— Кое? — премигна Сам в недоумение, сякаш току-що се събуждаше от сън. — А, кюнците на печката ли?

— Че какво друго! — За малко да добави „глупак такъв“, но се въздържа, макар че тонът ѝ бе достатъчно красноречив. — Ако са запушени или не са уплътнени, коминът не тегли добре.

Кюнците! Ами да, разбира се! Как не се сети по-рано! За последен път бе видял печка с дърва, когато беше на десет години. Бе на почивка с родителите си в малък зимен курорт във Вермонт. Баща му прекарваше дните на пистата, а вечерите в бара на хотела, а майка му, която дълго и упорито бе настоявала да отидат в залива Канийл, се утешаваше в стаята с водка и мартини. Сам виновно седеше при нея да ѝ прави компания, слагаше дърва в печката и четеше стари оръфани

комикси. Предишната година се бе научил да се гмурка в залива Канийл, а тази зима напразно се бе надявал, че ще се научи да кара ски.

— Да, права си, предполагам. Ще се помъча да ги наместя.

— Само внимавай да не ги събориш на земята! Всяка година идва човек да почисти тръбите и да провери печките. Ако действително има повреда, той ще я оправи, а ти по-добре се премести в друга вила.

— Ще видим. — Сам вече бе затворил вратата след себе си и се приближаваше към Маги. Надникна зад гърба ѝ и подуши миризмата, носеща се откъм тигана. — Хубаво мирише.

— Мирише отвратително, но е вкусна — поправи го тя и се опита да не обръща внимание на близостта му. Умело забодде едно опържено филе и го постави при другите върху кафяв хартиен плик, после пусна последната риба в тигана и го отмести малко встрани да не прегрее мазнината. Регулирането на температурата при печките с дърва бе трудна работа. — Искаш ли да ядеш или не? Ако искаш, извади две чинии от шкафа и ги сложи на масата! — Поканата ѝ бе продиктувана изцяло от разума, успокои се Маги. Ако слушаше чувствата си, досега отдавна да е грабнала метлата и да го е изгонила от къщата.

Сам побърза да се подчини. Бе решил да я избягва след сутрешната случка в заслона, но нямаше никакво намерение да умре от студ, дявол да го вземе! Освен това Маги го дразнеше със своята поза на независимост и свобода. От всичко най-много мразеше жени, които се опитваха да покажат колко са самостоятелни и неуязвими.

Добре тогава! Ще ѝ даде да се разбере! Не бе дошъл да проси. Бе дошъл с най-обикновена молба, а тя го бе поканила на вечеря по собствена воля и желание. Щеше да е глупаво да се откаже от пържената риба и броколите при условие, че въкъщи го чакаха студени спагети от консерва. Ще хапне, ще вземе дърва за огъня, ще ѝ благодари учтиво и ще си тръгне. А в следващите дни ще се постарее да стои далеч от нея. Сутринта едва не го уби, само защото бе разбрал погрешно, че тя иска той да я целуне.

Всъщност вината може би не бе изцяло негова. Вероятно Маги бе усетила, че работата се задълбочава и неочаквано се бе изплашила. Кой знае? Във всеки случай още помнеше как го погледна с големите

си дълбоки очи и меките ѝ устни се разтвориха примамливо, а в следващия миг телата им се преплетоха в тясната дървена кабинка.

— Ей богу, не съм ял такива вкусни неща от години! — рече малко по-късно той, отмести стола назад и погледна със съжаление празната чаша от кафе.

— Изненадана съм, че ти хареса — разочарова се Маги. Тайно се надяваше Сам да не хареса храната, също както тя не бе харесала силното гъсто кафе и лютивия сос на дядо си преди двадесет и пет години. — Някои хора не обичат броколи, а други намират кефала твърде солен.

— Яла ли си пушена херинга? Почти същата е на вкус. А що се отнася до броколите, едно време като малък имахме готвачка, която ни тъпчеше само със зеленчуци. И двамата ми родители са лекари, но не умеят да готвят. Ако не беше Арвила, щяхме да умрем от глад.

— Не думай! — пошегува се Маги и се опита да откъсне очи от засмяното му лице, ала не успя. Имаше чувството, че се приближава към ръба на дълбока пропаст.

— Мама беше от Кънектикът. Най-малко по десет пъти на седмица се препираха с Арвила какви зеленчуци да купува и как да ги готви. Доколкото си спомням, спорът завърши един ден, когато Арвила направи гювеч от пресни аспержи със солено свинско и го пече във фурната цял следобед. Същата вечер мама бе поканила гости.

— Твоята майка прилича на моята — разсмя се не очаквано Маги. — Според мама на обществени места не е благоприличие да се поднасят някои видове зеленчуци, в това число броколи, ряпа и чесън.

— Ами солен кефал?

— Това не е зеленчук.

— О, значи за рибата има други критерии? — Той взе последното парче кефал и го изяде с наслада. Пиеше му се още от катраненочерната течност, наречена кафе, но се колебаеше. Искаше му се да запали и цигара.

— Ако искаш да знаеш, според майка ми кефалът дори не е риба, а гадост. Нищо, че е родена в Бостън, признава само писия, съомга и речна пъстърва — печена, варена или задушена в масло. Всякаква друга риба за нея е табу.

— Като стана въпрос за риба, се сетих, че видях на кея една лодка. Мога ли да я използвам?

— Можеш. Моторът е в бараката на двора, но е само три конски сили. Имах и по-моцнен, но го продадох.

— Значи не мога да карам водни ски.

— В бараката има... — За миг тя си представи как Сам се плъзга по водата, загорялата му кожа блести на слънцето, а мускулите на силното му тяло са напрегнати от усилие. Помъчи се да прогони образа и добави припряно: — ... рибарски принадлежности. Вземи ги, ако искаш. Стръв можеш да си купиш от магазина близо до моста на магистралата.

— Сигурно си много заета и нямаш време да дойдеш и да ми покажеш най-добрите места за риболов, а?

— Наистина не мога, съжалявам — отвърна без колебание тя. Риболов ли? Сами в малка лодка, близо един до друг, на километри от първото населено място! В никакъв случай! Този път ще се довери на инстинкта си. — Следващите няколко дни имам доста работа. Следващите няколко седмици, по-точно — добави припряно тя в случай, че той реши да отложи екскурзията за друг ден, когато е свободна. Погледът ѝ спря върху сивата му рошава коса, която рязко се открояваше на почернялото лице. Почувства как се затваря в защитната си обвивка.

Сам бавно стана от масата, сякаш да ѝ даде достатъчно време да разгледа стройното му тяло. Бе свалил пуловера по-рано и сега беше по синя спортна риза, опъната по шевовете от широките му рамене. Карлайл имаше същата, с всичките джобчета, капачета и метални копчета. На него обаче му стоеше смешно, докато Сам изглеждаше чудесно.

— Хубава риза — рече тя.

— Благодаря. Подарък от жена ми.

Късно през нощта тези думи още ехтяха в ушите ѝ. В суровия му глас като че ли нарочно се бе прокраднала нотка на предупреждение.

По тялото ѝ се разля топлина при спомена за краткия миг в обятията му тази сутрин, нежния допир на устните му, страстния напор на езика му, проникнал властно в устата ѝ.

Престани, заповяда си тя. Лошото бе, че не обичаше да се подчинява на ничии заповеди, дори и на собствените си. Неволно си

припомни всеки детайл от външността му — силните ръце, дългите пръсти с широки квадратни нокти, бръчките около очите, странната игра на слънчевите лъчи по суровите му черти. Характерната мъжка миризма на тялото му и сладкия ментов вкус на устните му.

Влюбена си в женен мъж, Мери Маргърет Дънкан! Виждаш ли докъде стигна?!

Не съм влюбена! Това, че го харесвам физически и от време на време имам нужда от милувки, близост и... всичко останало...

Изруга тихо, оправи възглавницата с ръка и се завъртя неспокойно по корем. Бе разведена наистина. Но какво от това? Да не е от камък? Какво правят другите жени? Любовни авантюри? Не, това не бе в неин стил. Трябваше да харесва някой мъж, за да легне с него. Но ако го харесва, тогава ще иска нещо повече от едно мимолетно преживяване. Което означава, че когато всичко свърши, ще остане отново тъжна и самотна, както сега.

По дяволите! Никога повече няма да позволи отново да изпадне в подобно положение! И това не бе само решение на разума ѝ, а и емоционално.

Още помнеше нощта, когато бе съобщила на Карлайл радостната вест. Същия ден бе научила и друга новина: бе предложена за вицепрезидент на компанията. Почти не бе на себе си от изненада, притеснение и възбуда. Пазеха специална бутилка шампанско за мига, когато Карлайл ще бъде направен съдружник на фирмата, но настоящият повод също заслужаваше да бъде отпразнуван както подобава.

— Кар, днес си тръгнах по-рано и се отбих при гинеколога. — Наля му чаша шампанско тя, веднага след като той си съблече сакото. И тъй като не можеше повече да се сдържа, Маги започна направо. — Скъпи, познай какво ми каза! Ще си имаме бебе.

— Навярно не чух добре, Маги — присви очи той и остави чашата недокосната на масата. — Би ли повторила отново?

— Чу съвсем правилно, Кар. Вярно е. — Погълната от собственото си щастие, тя не бе забелязала, че Карлайл не се радва на новината. — Не съм хванала грип, не съм изпаднала в депресия или стрес — кръвното ми налягане е слабо повишено, но няма нищо опасно. Бременна съм във втория месец. Затова напоследък се чувствах отпаднала.

— Мисля, че когато се оженихме, ясно подчертах, че не желая деца. Поне в близкото бъдеще. — Изненадата му бе прераснала в сарказъм, а сарказмът в студенина и ярост.

— Но, Кар, женени сме от...

— Не искам дете.

— Но то е в мен — прошепна тя. Вече се чувстваше зле и съжеляваше, че е изпила половината чаша шампанско. Бе изпитала истинско щастие след първоначалния шок и бе абсолютно убедена, че Карлайл ще сподели радостта ѝ.

— Махни го! Не мажем да си го позволим.

— Божичко, ако ние не можем да си го позволим, кой тогава! Пък и на кого ще оставим всичко това?

Направи грешка, че се опита да го убеждава. Колкото повече спореха, толкова по-емоционална ставаше тя и това му даваше безспорно предимство. Той бе добър адвокат и Маги не можеше да се мери с него, дори да бе в най-добрата си форма.

По едно време изпита неразположение в стомаха и изтича до банята. Като се върна, Карлайл си бе отишъл. Тази нощ не се прибра, но това не му беше за първи път. Беше наел стая близо до офиса и често спеше там, когато оставаше да работи до късно. Едва след развода, Маги разбра за любовниците му. Но тогава вече ѝ беше все едно.

Разводът мина без излишни усложнения, но истината бе, че нямаше какво да делят, защото бяха водили охолен живот и не притежаваха почти никакви спестявания. Тръгна си от Карлайл с много малко вещи, сред които кожената папка за документи, подарък от баща ѝ за дипломирането ѝ от „Уортън“. Естествено, трябваше да напусне луксозното жилище. Смени колата за по-малка и се премести в поевтин апартамент. Направиха я вицепрезидент и поздравленията, искрени и престорени, не закъснях, ала умът ѝ бе зает по-скоро с лекарските консултации, отколкото с новия кабинет и новия помощник.

На пазара цареше суматоха. Акциите се покачваха и падаха стремглаво. Отчаяни клиенти звънях по телефона от ранни зори до късна вечер. Пристъпите на гадене се увеличиха. Наложих се да премести копчетата на полите и да не закопчава саката си.

Накупи розови дрешки за бебето. Инстинктът ѝ подсказваше, че ще бъде момиче. Вече бе решила дори как ще го кръсти. След няколко тежки месеца пазарът се стабилизира и тя отпразнува събитието, като си купи скъпи дрехи за напреднала бременност, подобаващи на поста ѝ младши вицепрезидент на голяма брокерска къща.

Тогава започна да кърви. В началото лекарите решиха, че няма причина за тревога, но тъй като кървенето продължи, а кръвното ѝ налягане не се нормализира, ѝ наредиха да не става от леглото до раждането на детето.

Бе изключено да работи вкъщи. Майка ѝ настоя да се върне при тях, докато се роди бебето, и забрани на баща ѝ дори да споменава за акции и ценни книжа. Освен това наложи строга цензура върху четивата и радиотелевизионните предавания, която изключваше всякакви неща, свързани с работата ѝ.

После дойде спонтанният аборт. Загуби не само детето, но и волята си за живот. Мериан Макгафи Дънкан Лезюр щеше да бъде ученичка в първи клас тази година, помисли тя с болка и от очите ѝ бликнаха сълзи.

Не бе плакала от години. По-точно откакто бе дошла в Дънканс Нек и бе заживяла прагматично, без да влага излишни чувства. Подаде ръка изпод завивките и сграбчи няколко книжни салфетки от нощното шкафче, като се чудеше на странния път, който бяха извървели мислите ѝ от Сам Канъди до неродената ѝ дъщеричка.

Тия мъже! Тя издуха нос и изтри сълзите си. Мисълта за Сам извика в паметта ѝ спомена за обаятелния млад адвокат, в който се беше влюбила през първата година в колежа.

Е, Сам поне не беше чаровен. Ето една точка в негова полза. Както и да е, по-добре да стои далеч от него, докато му омръзне да се прави на каубой и се върне там, откъдето бе дошъл.

Кофата за боклук бе отново преобърната. Дявол да го вземе! — ядоса се Маги, това проклето животно ще си намери майстора някой ден! Вече ѝ бе дошло до гуша от него. Правеше всичко възможно да му угоди — слагаше отпадъците в старо корито и го оставяше на земята. Но това изглежда не му стигаше. Явно не намираще покой, докато не пръсне боклука из цялата поляна!

Ако се хване да чисти сега, трябваше да се изкъпе, преди да излезе. Но ако не почисти, вятърът щеше да разнесе боклуците из цялата гора. Намръщена, Маги се наведе да събере разпръснатите кутии от мляко, найлонови опаковки от хляб и употребявана шкурка. Отдавна трябваше да го изхвърли на сметището край града, но я мързеше да бие пет километра заради една неголяма кофа.

— Радостите на селския живот! — промърмори тя.

След като прибра всичко в нова найлонова торба, отиде да я занесе в багажника на пикапа. Спомни си думите на Сам за вредата на пластмасовите отпадъци върху околната среда и вдигна безпомощно рамене. Една торба повече или по-малко, няма кой знае какво значение. В краен случай може да потърси в града пещ за горене на боклуци. Така ще замърсява въздуха, вместо почвата.

Изтри калта от жълтите си маратонки и влезе в къщата да се измие. Вчерашният дъжд както винаги бе превърнал ниския равен терен в тресавище. Но това бе нейното тресавище и тя го обичаше. Имаше дни обаче, когато удобствата на цивилизацията наистина ѝ липсваха.

Няколко минути по-късно, чиста и напарфюмирана, тя излезе от къщата и се запъти към пикапа. Едва тогава забеляза спадналата гума.

Спадналите гуми, поправи се тя. Множествено число.

— По дяволите! — промълви тихо тя. Гумите бяха съвсем нови. Само на няколко месеца. За да спаднат и двете по едно и също време, това означаваше, че са дефектни. Пое дълбоко дъх да запази самообладание и се насочи към другата страна на камиона, където държеше крика и инструментите, макар че не виждаше с какво може да ѝ помогне единствената резервна гума, след като имаше две спаднали.

Не, четири, замръзна на място тя.

Стоеше така вцепенена и зяпнала от изненада, когато зад гърба ѝ се приближи Сам.

— Неприятности ли имаш? — обади се той.

— Неприятности ли? Какво те кара да мислиш, че имам неприятности? — Не стига, че е противен, ами на всичкото отгоре е сляп! Само той ѝ липсваше сега. Сви юмруци в безсилен гняв и се помъчи да се успокои. От опит знаеше, че емоционалните изблици не помагат.

— Гумите са спаднали, това е. Мислех, че е очевидно — рече тя и неочаквано избухна в сълзи.

Сам мразеше разплакали жени. Лаурел хленчеше с повод и без повод. Ала сълзите на Маги сякаш бяха различни. Колебливо, той я взе в обятията си и обърна лицето ѝ встрани от грозната гледка.

— Не мога да повярвам! — хълцаше тя. — Четири спаднали гуми! А са съв... съвсем нови!

— Хей, успокой се! Няма нищо! — промърмори утешително той.

— Нищо ли? — Изтръгна се от ръцете му тя и го погледна гневно. — Ако на това му викаш нищо, значи не си добре!

— Престани да цивриш, по дяволите, за да разбере какво е станало! — избухна той. Някои жени плачеха тихо, но Маги не беше от тях. Ревеше с цяло гърло. Някои жени, особено покойната му съпруга, дори не размазваха грима си, когато плачеха. Очите на Маги бяха червени, върхът на носа ѝ също. Плачеше от сърце и душа и в гърдите му внезапно се надигна непонятно желание да я вземе в прегръдки и да я защити от злините на света.

Вместо това той тръгна да обикаля около калния пикап и с всяка стъпка лицето му ставаше все по-мрачно и загрижено. Когато приключи с огледа, бе достигнал и до единствения възможен извод: някой умишлено бе срязал гумите на Маги.

— Една, както и да е. Дори две — продължаваше тя, а гласът ѝ трепереше неконтролируемо. — Но четири — това е вече прекалено! Или някой ми е скроил мръсен номер, или проклетата мечка се е научила да пука гуми. — Опита се да омаловажи случката, защото не ѝ се искаше да вярва, че работата е сериозна.

Ала Сам не беше вчерашен. Уклончивият тон, разтрепераната брадичка бяха сигурно доказателство, че Маги крие нещо.

— Маги, случвало ли се е нещо подобно преди?

— Не, ако не броим обърнатите кошчета и надписите на входната врата.

— Какви надписи?

— А, детска работа! Нали ги знаеш хлапетата — „да живее Еди-кой си клас“. „Долу Еди-кое си училище“. „Еди-кой си обича Еди-коя си“ и така нататък.

— Значи знаеш кой го е направил?

— Не съвсем. Под надписите нямаше подпис.

Беше убеден, че не му казва всичко. Едно нещо обаче знаеше със сигурност. Маги Дънкан бе упорита и своенравна жена и нямаше смисъл да настоява.

— Трябва да разгледам по-отблизо автомобила, но ми се струва, че някой е срязал гумите с нож. Тъй че ако има нещо, което знаеш, но не желаяш да ми кажеш, по-добре иди в полицията.

ШЕСТА ГЛАВА

След кана кафе и неимоверни усилия от страна на Сам Маги най-сетне се успокои и престана да се преструва на горда и неуязвима. Макар и с нежелание тя си даде сметка, че е изплашена. Телефонните обаждания, тоалетната хартия и мръсните надписи бяха безобидна шега в сравнение с тази последна проява на вандализъм.

Четири гуми, срязани с нож, представляваха сериозно злодеяние.

Докато я наблюдаваше, Сам неохотно бе принуден да признае, че е впечатлен, дори заинтригуван от високото, красиво и свадливо същество, което така усърдно се стараеше да прикрие топлотата и чувствителността си с ледено високомерие. Виждайки я потресена и разстроена, той неочаквано бе проумял истинската ѝ същност. Една незначителна на пръв поглед случка се бе оказала достатъчна да разбие крехката ѝ обвивка на хиляди парчета.

— Къде е най-близкият сервиз да занеса гумите на поправка? — В главата му бе изникнала идея да купи комплект нови първокласни гуми и да каже на Маги, че монтьорите са залепили нейните. Въпреки разказите за героичното си минало, тя очевидно едва свързваше двата края.

— Има един в Мантео. Но по-добре да дойда с теб.

С помощта на два крика и няколко бетонни трупчета успяха да свалят четирите гуми и да ги натоварят в багажника на роувъра. Нямахше място за резервната гума на Сам и се наложи да я оставят във вилата.

— Ами ако спукаш гума по път?

— Няма. Днес ми върви.

— Но на мен не ми върви — усмихна се саркастично тя.

Няколко часа по-късно, на път за вкъщи, Маги още бе в същото мрачно и потиснато настроение. Сам я стрелна с очи и отби от шосето по разбития селски път. Скръстила ръце на гърди, тя стискаше устни и се взираше мълчаливо пред себе си.

Отчаянието няма да ѝ помогне, мислеше Сам. В момента имаше нужда от добър приятел, а той бе единственият човек насреща. За нещастие бе останала през цялото време до монтьора и Сам не бе успял да поговори с него насаме. Четирите гуми вече не вършеха работа и начинът, по който бе подала чека, му подсказваше, че това е голям удар за нея.

— Спри! — извика внезапно тя и изхвъркна напред, когато Сам удари рязко спирачки. Джипът занесе и се плъзна в рядката кал, а четирите гуми в багажника подскочиха и се удариха в предните седалки.

— Какво има? Божичко, Маги, изкара ми акъла!

— Виж там! Вдясно от големия кедър.

— Добре де! — погледна той в посоката, където сочеше пръстът ѝ, но не видя друго, освен дървета и храсти. — Е, и какво?

— О, изчезна! — рече жално тя. — Нищо ли не видя?

— Видях няколко дървета, храст с червени плодове и ястреб или лешояд. Не разбирам от птици.

Беше доволен, че на лицето ѝ най-сетне се изписа някакво чувство, макар и разочарование. През целия път до вкъщи не бе проявила никакви признаци на живот. Бе готов да се качи на покрива на колата и да подскача на един крак, ако знаеше, че това ще я развесели.

Ех, да имаше сега една цигара!

— Това беше червен вълк. Почти съм сигурна. Помниш ли, че когато бяхме в заслона, ми се стори, че го видях?

— Помня добре какво стана в заслона, но случката нямаше нищо общо с червения вълк — повдигна недвусмислено вежда Сам и със задоволство забеляза разлялата се по лицето ѝ червенина.

— О, хайде да се прибираме! — Маги сграбчи рязко разхлабения предпазен колан и го стегна.

Сам с удоволствие се подчини. Чувстваше, че ако останат на това място още минута, щеше да я привлече в обятията си, за да ѝ покаже нагледно какво точно бе станало онази сутрин в дървената кабинка и да види как ледената ѝ обвивка се топи. Не бе и подозирал, че зад външната ѝ студенина се крие толкова топлина и чувственост, докато не усети страстните милувки и пламенния копнеж, с които бе отвърнала на целувката му. Маги може да отрича колкото си ще, но

между тях действително се бе зародило някакво чувство. Вярно, че от дълго време не бе имал интимна връзка, но никой мъж не бе в състояние да сбърка спонтанния отклик на една жена. Както и да е, моментът не бе подходящ да повдига въпроса.

— Вълк значи, а? Може, може. Забелязах, че някакво животно се навърта напоследък около кофата ти за отпадъци.

— О, това е Самотния скитник — крадлива дебела миешца се мечка. Вълците са страхливи и не смеят да се приближават до къщите.

Сам знаеше за дивите животни толкова, колкото за погребалните обреди на етруските. Та дори и още по-малко, защото бе най-обикновен специалист по опазване на околната среда. Все едно, беше доволен, че Маги не се затвори отново в себе си. След няколко минути пристигнаха пред къщата. Той изгаси мотора и хвърли поглед към лицето ѝ, обърнато в профил. Плъзна очи по правилните черти, дългите мигли и нежната кожа. Слепоочията ѝ бяха в сянка, но светлината, проникваща през предното стъкло, откриваше в единия край на челото две тънки бръчки. Беше навярно към тридесет и пет, реши Сам и помисли, че това е интересна възраст за една жена.

Пресегна се да ѝ отвори вратата, но Маги го изпревари, пъргаво изскочи навън и заобиколи джипа. Вдигна багажника и задърпа с усилие едната гума. Той спокойно отмести ръцете ѝ и ги пхна в джобовете на жълтото ѝ палто.

— Имам собствена система за смяна на гуми, но благодаря все пак. Какво ще кажеш да направим сделка? Аз ще сложа гумите, а ти приготви нещо за ядене. Каквото и да е. Нямам претенции. Нека да е изненада. — С неочаквана нежност той се протегна и отмести кичур коса, паднал върху лицето ѝ. Задържа длан върху гладката ѝ като кадифе кожа. Сетне рязко пусна ръка и се обърна. — Даа. Е, аз по-добре да се захващам за работа, че като гледам, скоро ще завали.

Маги влезе в къщата и събу калните маратонки. Съблече палтото, изцапано от лявата страна, и го окачи зад вратата. Ръцете ѝ бяха черни от мръсотия.

Запъти се към банята и се погледна в огледалото. Очакваше да види върху бузата си пламнало червено петно във формата на голяма мъжка ръка. Мястото, където Сам я бе докоснал, още гореше. Най-обикновена физиологическа реакция, каза си тя. Лицето ѝ беше студено, а ръката му топла. Съвсем естествена реакция.

Краката ѝ трепереха, но това също бе нормално след сутрин като днешната!

Сандвичи със сирене, реши тя, след като се изми и среса. Не, малко е. След всичко, което Сам бе направил за нея. А защо не хот-дог с чили и лук? Нямаше чили. Нито хлебчета за хотдог. Тогава остава пържен кефал.

Докато картофите се варяха, тя извади рибата от хладилника и нарязва на ситно лука, тананикайки си под нос. Сложи осолените и потопени в брашно филета да се пържат в тигана и накълца зеле за салата. Хубаво щеше да е да има малко червени чушки и пресен лимон за украса, но и в този вид храната изглеждаше доста апетитна. При това, ако Сам беше гладен колкото нея, щеше да се съсредоточи по-скоро върху съдържанието, отколкото върху формата.

Отново си затананика. За човек, който само преди половин час бе понесъл жесток финансов удар, поведението ѝ бе действително странно. Предишните четири гуми бе купила в средата на лятото с лихвата от срочните влогове. През януари щеше да получи дивиденди от ценните книжа, но се бе надявала да плати с тях данъка върху имота и да купи нови дървени капаци за прозорците. Ала и най-добрите планове понякога се проваляха.

— Ако искаш всички мъже от атлантическото крайбрежие да чакат на опашка пред вратата ти, пусни им малко от този аромат — влезе в кухнята Сам и се спря до масата с разрошени от вятъра сребристи къдрици.

Маги изпита внезапно желание да прокара пръсти през косата му.

— Това е най-обикновена риба — смотоледи тя. Извади неловко прибори от бюфета, но в бързината изпусна една вилица на пода и тихо изруга.

— Няма значение. По-добре първо да изтичам до вилата и да се измия — рече той, ала не помръдна от мястото си.

— Влез тук — кимна към една врата Маги. — После веднага вдясно. Има чисти кърпи на етажерката.

Докато Сам беше в банята, тя сложи рибата и зелената салата в чинии и ги сервира на масата. Извади от хладилника туршия от артишок и буркан конфитюр от зелени смокини. Надяваше се да

намери нещо по-специално за десерт, но за съжаление ограниченият ѝ бюджет изключваше специалистите от менюто ѝ.

Сам избърса лице в хавлиената кърпа с цвят на праскова и пое с пълни гърди мириса ѝ. И в кухнята, и в банята ухаеше на жена. Едва сега си даде сметка колко му бе липсвал този аромат в самотния му живот. На рафта до шампоана стоеше голямо шише с розова течност. Дамски лосион, може би. Имаше нещо невероятно интимно и възбуждащо в женските принадлежности. Странно защо обаче вещите на Лаурел не му правеха такава силно впечатление.

Сапунът ѝ също миришеше на орлови нокти, усмихна се той. Протегна се да остави кърпата на мястото ѝ и забеляза копирения монограм в единия ѝ край. Усмивката му моментално изчезна. Л? Кой е този Л?

Вдигна рамене и отстъпи крачка назад. Неволно се допря до белия халат, закачен на вратата. Във въображението му мигновено изплува необикновена картина: гола, със зачервена от горещата вода кожа, Маги излиза от душа, подава единия си крак извън ваната и се протяга към пищната одежда, а водата се стича по малките ѝ стегнати гърди и дългите ѝ крака.

— Спокойно, малкия! — промърмори тихо той, като усети, че тялото му бе реагирало на образа. Подпря рамене на студената, боядисана в бяло стена и насочи мислите си в по-безопасна насока. Сети се за срязаните гуми и се почуди що за човек може да изпита удоволствие от подобно деяние. По-добре да беше откраднал гумите, негодникът му с негодник! Така поне щеше да има мотив за престъпление.

Няколко минути по-късно, когато възбудата му премина, той излезе от малката студена баня. Мина през всекидневната и хвърли бърз поглед наоколо. В стаята имаше няколко стари плетени мебели с избелели шарени възглавнички, библиотека с натежали от книги рафтове и още две врати, едната от които беше отворена и вътре се виждаше бяло желязно легло, покрито с мек пухен дюшек.

В ума му се прокрадна друга нежелана картина, ала той бързо я прогони и влезе в уютната топла кухня.

— Имам мляко, ако не искаш кафе.

— Не, благодаря. Предпочитам чиста вода.

— Какво ще кажеш за една бира? Останала е от лятото, но е в кутия, тъй че нищо ѝ няма.

— Чудесно! Прежаднях, докато сложа тези гуми. — Мигновено съжали за думите си, но късно. Очите ѝ, където само допреди минута гореше свян и очакване, помръкнаха. Усети как помежду им отново се издигна ледена стена.

— Предложих да ти помогна, но ти отказа.

— Нямах нужда от помощта ти, Маги. Това не е женска работа.

— Трябва поне бензина да ти платя. Загуби цяла сутрин заради мен.

— По дяволите, Маги! — Дръпна гневно стола той. — Мисля, че се договорихме. Ще ядем ли най-после или няма? Сутринта не съм закусвал, а вече е почти следобед.

Един час по-късно той си тръгна. В небето отново бяха надвиснали черни разпокъсани облаци, а въздухът бе така пропит с влага, че отсрещният бряг изобщо не се виждаше. Изведнъж му се преработи, взе триона от Маги и се запъти към гората. Шумен рояк гарги го следваха с кръсъци, докато газеше през покритите с пожълтели листа локви. На едно място затъна в тинята и студената кал обгърна ботушите му. Измъкна се с усилие и тръгна по сухите участъци от пътя.

Божичко, какво потискащо място! Защо се заби тук, вместо да отиде в някой цивилизован курорт? Сега щеше да седи в приятен бар и да слуша джаз в незадължаващата компания на привлекателна дама, вместо да се скита мокър и премеръзнал в тая пустош.

Метнал триона на рамо, половин час по-късно той се тътреше по обратния път, а гаргите още се присмиваха в хор на сърдитото му изражение. В радиус от два километра нямаше нито едно дърво, годно за подпалки. Всички бяха или прогнили от мухъл, или затънали в тресавището. Маги изрично го бе предупредила да не реже живи дървета, а да събира изсъхнали или повалени от бурята клони.

Скъпите ловджийски ботуши, потънали в кал, натежаваха с всяка изминала крачка. През „непромокаемите“ шевове се процеждаше студена вода и краката му бяха вкочанени. Пръстите на ръцете му, макар и в кожени ръкавици, бяха абсолютно безчувствени.

На всичкото отгоре се сети, че е забравил да включи нагревателя за топлата вода. Чакаха го няколко ледени капки в ръждясала вана и

студена баня.

— По дяволите — промърмори унило той.

Едно нещо поне бе сигурно, нямаше никакво намерение пак да проси дърва. Близостта на тази жена беше опасна за здравето му. През целия обед, докато тя му разказваше някаква местна случка, той си мислеше за голямото легло, което бе съзрял през отворената врата, и си представяше как бавно сваля дрехите на Маги една след друга и я поваля в неговите меки пухени дебри.

Процеди през зъби цветиста ругатня, върна триона в бараката и затвори с трясък вратата, възмутен от неспособността да се контролира. Бе научил да владее чувствата си още от малък и считаше това умение за едно от положителните си качества. Но какво става с него, за бога? Бе отказал цигарите и алкохола почти без проблем, защо не можеше да стори същото и с Маги? Докъде стигна — премръзнал, мокър и изтощен, да мисли единствено как да вкара в леглото някаква горска вещица, която дори не бе сексапилна! Ако имаше капка здрав разум, щеше да напусне това място на минутата. Но някакво неприятно чувство му подсказваше, че ще остане.

Събу калните ботуши на задната веранда, прекоси ледения под по мокри чорапи и се насочи право към консервените кутии, наредени в кухненския шкаф. Отмести ги една по една, докато най-сетне вкочанените му пръсти напипаха малко правоъгълно пакетче. Разкъса внимателно станиола и вдиша с пълни гърди богатия аромат на тютюн.

Понякога човек отчаяно се нуждаеше от утеха. Но щом не може да се утеши с Маги, какво друго му оставаше, освен любимия порок? В края на краищата не бе на петнадесет години. Щом иска да пуши, това си е негова работа.

Стисна цигарата между зъбите и отвори полупразна кибритена кутийка. Драсна първата клечка, ала тя се счупи. Втората и тя. Следващите също, докато подът се осея със счупени клечки. Кибритът беше мокър. Както всичко останало в тая проклета, забравена от бога, кална дупка!

Я чакай! Нямаше ли още един кибрит в кутията от кафе до печката? Бе решил, че стои там да плаши мишките. Но май по-скоро събираше влагата. Накрая го намери зад тоалетните си принадлежности, но за съжаление беше празен. Прегърби рамене, ала в следващия миг в очите му проблесна решимост. Жабката на роувъра!

Преди да тръгне от Даръм, прерови жабката да провери дали е взел фенерче, пътна карта, ключ за гуми и резервни бушони. Бе почти сигурен, че видя кибрит.

Нави леко крачолите на панталона, внимателно пъхна крака в калните ботуши и изтича до навеса. Това бе сравнително едно от най-сухите места наоколо, защитено от дъжда и в същото време слънчево и проветриво.

Отвори колата откъм шофьорското място и се пресегна към жабката. Тъкмо ровеше в нея, когато усети как нещо се докосна до глезена му. Нещо студено и мокро.

Замръзна. Първата му мисъл беше — змия! Но до колкото знаеше, змиите бяха студени и сухи. Освен ако не е водна змия. Като всеки обикновен човек Сам се боеше от змии. Погледна предпазливо към глезена си, но не видя нищо. Сви бавно крак и качи коляно на седалката.

В този миг отново го усети. Но сега беше топло. Влажно и топло.

Алигатор? Наблизо бе река Алигатор наистина, но посредникът го бе успокоил, че алигаторите рядко идват толкова на север. Освен това те също бяха влечуги. Кой знае, може този да се е приспособил към климата и да е повишил телесната си температура?

Глупости! Той мъж ли е или страхопъзльо?

Прибра крака в кабината и затвори пъргаво вратата. За всеки случай. По-добре да стои на сигурно място, докато разбере какво има под джипа.

Самотният скитник? Не, не му се вярваше. Инстинктът му подсказваше, че отдолу се крие животно, далеч по-опасно от някаква дебела, крадлива и лакома миешца се мечка. Може да е някой от червените вълци на Маги, помисли той и си представи малки фосфоресциращи очи и раззината паст с остри зъби, каквито ги даваха по филмите на ужасите. Да, но тя каза, че са страхливи. Прекалено страхливи да си завират носа в голия глезен на човек. Маги каза...

Мечка стръвница. Милостиви боже, възкликна почтително той. Малкото мече сигурно се е загубило и майка му всеки миг ще изскочи с рев от гората и ще направи роувъра на парчета.

Облаците закриваха луната и навън беше тъмно като в рог. Сам едва различаваше очертанията на съседните вили, построени една до друга по продължение на брега, и тъмните силуети на високите

кипариси в небето. И цял полк мечки да се приближават в тъмното, пак нямаше да ги види.

Фенерчето, сети се той, но веднага се отказа от мисълта да го ползва. То беше доста силно наистина, но недотам, та да стигне до началото на гората и да открие черна космата планина на черен фон. Освен това не искаше да прави излишни движения, които биха могли да издадат местонахождението му. Не знаеше дали мечките се ориентират по миризма или по зрение, но в момента нямаше никакво желание да рискува.

Господи, добре че Маги не може да го види в това положение! Имаше да му се подиграва.

— Добре, Канъди, както виждам имаш две възможности.

Кого заблуждава? Нямаше никаква идея какво да предприеме. Все едно думите, изречени на глас, сякаш го поуспокоиха. Всъщност като се замислеше, действително имаше две възможности, и двете еднакво неприятни: да изтича до къщата с надеждата, че мама мечка не е под колата заедно с малкото си или да се спотайва в джипа, докато тя не прояви любопитство и не реши да изтръгне вратата с пантите, за да види кой се крие вътре.

— Хайде, приятели, да тръгваме! — доби той безстрашно изражение, въоръжи се с фенерчето и крика и отвори предпазливо вратата.

— Аф! Аф-аф-аф!

Аф?! Звукът бе дошъл някъде откъм задната ос. Сам се бе приготвил да чуе ръмжене и пискливото джавкане го изненада. Пренебрегна за миг надвисналата опасност, наведе се и подсвирна тихо.

— Ела тук, беччо! Хайде, покажи се да те видя, преди мама да дойде и да ме разкъса! — Какво да прави, като изпитваше съжаление към малки, безпомощни същества?

Последва ръмжене, вой, скимтене, сетне отново джавкане. Ох! Тактическа грешка. Малкото мече май се бе преселило под роувъра с цялото си семейство.

— Добре де, добре! Тръгвам си — промърмори той. — Ето, тръгвам, виждате ли? Няма страшно. Аз обичам животните, честна дума! — отстъпи назад Сам, като не откъсваше очи от жълтеникавата суха трева около роувъра, едва забележима в непрогледната тъма.

Не бе изминал и пет крачки, когато нещо топчесто и косматото се стрелна към крака му, ухапа провисналата връзка на ботуша и я задърпа с всички сили към колата.

— Какво, по дяволите! — тръсна крак Сам и освободи ботуша си, но малката космата топка отново се вкопчи в него. Явно искаше да си играе. Кученце?! — Хей, ама ти си куче! — възкликна с укор той и остави кутрето да дъвче висящия език на ботуша. — Дявол да го вземе, това било най-обикновено дебело, непослушно и пискливо кутре! — Усмихна се той до ушите.

Кученцата бяха диви, но Сам ги прилъга без проблем. Бяха във възрастта, когато целият свят им беше интересен. Кучката бе по-предпазлива. Не проявяваше враждебност, но явно не желаше да рискува. Мина почти час, докато я примами в къщата. Разпръсна консерва равиоли по пътя от навеса до вратата на задната веранда, но не постигна особен резултат, преди да сложи малките в един кашон и да ги внесе в кухнята.

Горкото старо животно едва се влачеше от глад. Кърменето на тоя свръхподвижен отбор не беше лека работа. Въпреки това веднага щом забеляза рожбите си, събрани на куп в голям кашон, застлан с юргана от леглото на Сам, тя загуби интерес към равиолите и се намести внимателно при тях, ала преди да им позволи да сучат, облиза прилежно козината им да отстрани чуждата миризма.

Сам безмълвно ги наблюдаваше от другия край на масата. Вперил поглед в боричкащите се кутрета, той седя пред кашона близо час, докато накрая усети, че устата му се схваща от смях. Не беше с всичкия си. Нямахше и понятие как се гледат кучета, но какво от това? Ще се научи. Придърпа стола по-близо, подпря лакти на колене и се наведе над кашона. Оттам се излъчваше чувство на топлина и задоволство.

Вдигна едно от кутретата и го гушна в скута си.

— Хей, бебчо, я кажи какво правеше ти под моята кола? Май ти се иска да се измъкнеш оттук, а? Е, не те обвинявам, миличко. Тук е толкова влажно, студено и тъжно, нали? — разтърка носа на малкото същество, но като чу жалното скимтене на кучката, го върна веднага в кашона. Внимателно протегна ръка и позволи на женската да го подуши. Едва когато усети мокрия ѝ език върху пръстите си, той се осмели да я погали, но моментално съжали. Главата ѝ беше пълна с

тръни, спечена кал, бълхи и бог знае още какво. Цялото тяло го засърбя.

Никак не му се искаше да отива у Маги. Опасяваше се, че ще го покани на обяд или вечеря, а предпочиташе да не остава с нея насаме. Не, благодаря! Веднъж да се махне от Дънканс Нек, все някак щеше да се справи с пробуденото си сексуално желание. Но дотогава, по-добре да стои далеч от пухени легла, заслони и задушевни вечери за двама.

И все пак налагаше се да я види. Трябваше му адресът на най-близкия ветеринарен лекар в околността. Никога не бе гледал куче у дома, защото майка му имаше алергия към животни, а после, като порасна и напусна родителите си, така и не си взе. Като учен обаче знаеше достатъчно за химическите препарати, за да прецени, че обезпаразитяването на бозаещи кученца е трудна и опасна работа. Искаше да остави кученцата на ветеринаря и за всеки случай да почисти къщата, докато ги няма.

— Аз съм, Маги. Сам. Тук ли си? — обади се той, ала не получи отговор. Откъм една отворена врата долиташе силна музика и Сам се насочи натам. — Хей, Маги! — викна той, но в този миг пронизителното бръмчене на електрически инструмент заглуши познатата класическа мелодия.

Сам спря на прага на вратата и се вцепени от изненада. С неподозирана сръчност Маги работеше на банцига. Срязва на две дървена греда, изключи машината и чак тогава вдигна поглед и го забеляза.

— Защо се вмъкваш, без да чукаш? — избухна тя. — Знаеш ли, че можех да си отрежа ръката?

— Не съм се вмъкнал — защити се Сам.

— А, не, нали?! Просто изникна от земята ей тъй!

Двамата почти крещяха, за да надвикат оглушителния трясък на цимбалите и тромпетите, който се разнасяше от две тонколони, монтирани над тезгяха.

— Защо не го намалиш?

— Това е любимата ми симфония! — Знаеше, че не постъпва правилно, но винаги когато говореше с него, сякаш нещо я караше да заема отбранителна позиция. В интерес на истината обаче в този шум

нямаше да го чуе, дори да бе изкъртил вратата от чукане. — Извинявай, но действително ми изкара акъла. — Пресегна се тя и намали касетофона.

— И ти извинявай, не исках да те изплаша. Твое ли е всичко това? — Посочи той добре оборудваната работилница.

— Вече да. Чакай да си изчистя дрехите от праха и ще пийнем по едно кафе. И без това съм уморена. — Включи прахосмукачката и прекара четка по гащеризона, докато Сам я наблюдаваше с удивление и си мислеше, че Маги представлява безкраен източник на изненади.

В кухнята тя наля две чаши черно гъсто кафе и добави горещо мляко. Подаде му едната чаша и се усмихна на недоверчивия му поглед.

— Хайде, вземи! Нали харесваш моето кафе?

— Това кафе ли е? Мислех, че си взела кални проби от дъното на реката — засмя се той. Отпи, намръщи се и посегна към млякото. — Какво правиш с тия инструменти? Искам да кажа, как се научи да боравиш с тях? Тоест защо, по дяволите, жена като теб се е забутала в това място да работи с инструменти, които дори аз не познавам?

— Ти май не си горещ привърженик на еманципацията, а?

— Говоря съвсем сериозно, Маги. Не е нормално човек като теб да живее на такова място и...

— Не знам какво разбираш под „човек като теб“, но както виждам Дънканс Нек не ти харесва.

— Хайде, Маги! Тук съвсем не е място за теб. Какво правиш в това село? Криеш ли се? И за какво са ти инструментите? Ако изпълняваш ролята на местен дърводелец, бих казал, че доста си позанемарила работата си. Повечето от вилите изглеждат така, сякаш ще рухнат при първия полъх на вятъра.

Маги се чудеше дали да се сърди, или да се смее. С какво право Сам обиждаше Дънканс Нек? Какво от туй, че селцето бе отдалечено и малко кално в момента, къщите — стари и небоядисани, някои неща не работеха както трябва, други пък бяха ръждясали, а трети паянтови и прогнили?

— Тук ми харесва. За твое сведение възнамерявам да прекарам в Нек останалата част от живота си. А що се отнася до работилницата, тя беше на дядо ми. Като млад правел лодки, а после, като остаря, се захвана с птиците. Хората и досега ги колекционират.

Сам хвърли поглед към птиците, подредени върху най-горния рафт на един от шкафовете. Разпозна единствено канадската гъска и дивата патица. Другите видове виждаше за първи път. Част от тях бяха поставени върху плавеи и представляваха невероятно прецизна изработка. Нищо чудно, че хората ги колекционираха.

— Джубал беше завършил колеж по лесовъдство — продължи Маги. — Докато се пенсионира на шестдесет и шест години, работеше за голяма дървообработваща компания. Всяко лято прекарвах ваканцията при него, за голямо възмущение на майка ми.

— Знаех си, че не си родена тук! — възкликна победоносно Сам.

— Може да не съм родена тук, но половината ми роднини са от тук.

— А другата половина откъде са?

— От Бостън. Благоприлични и тесногръди. Понякога се чудя как изобщо татко се е сродил с тях.

— Кой е Л? — хрумна му внезапно.

— Какъв Л? — намръщи се Маги.

— Монограмът на хавлиената ти кърпа.

Тя сведе очи и Сам бе готов да се закълне, че ще избегне въпроса, но за негова изненада Маги отвърна:

— Бившият ми съпруг се казваше Лезюр. Като се разведохме, си смених името.

Сам отпи мълчаливо глътка кафе. Значи е родена в Бостън и произхожда от старомодно аристократично семейство. И е разведена. Тази информация все още бе незадоволителна.

— Какво работеше в Бостън?

— Работех в една брокерска къща.

— И какво стана? — продължи той, макар да знаеше, че допуска грешка.

— Къщата фалира — отвърна лаконично тя. Надяваше се, че ще задоволи любопитството му. — Сам, за нещо конкретно ли дойде или просто се отби да ме видиш?

СЕДМА ГЛАВА

Маги още чакаше Сам да отговори, когато телефонът извъня. Без да откъсва очи от него, тя посегна с неудоволствие към слушалката.

— Да? — промърмори разсеяно и сетне се вцепени. Стисна здраво слушалката и кокалчетата на ръката ѝ побеляха.

Впил поглед в нея, Сам забеляза как лицето ѝ пребледня, а очите ѝ се разшириха.

— Какво има, Маги? — попита той.

— Престанете да ме тормозите — промълви отчаяно тя. — Казах на шерифа и той... Той знае кой сте. Само да посмеете да стъпите отново тук или... или да ме безпокоите по телефона, ще ви хвърли в затвора, а аз ще се погрижа да не излезете оттам следващите петдесет години.

— Божичко, Маги! — Сам скочи и посегна към слушалката, но беше късно.

Тя я тресна с всичка сила и се разтрепери така, сякаш всички врати и прозорци на къщата внезапно се бяха отворили и в стаята бе нахлул леден вятър. Обгърнала тялото си с ръце, Маги се взираше с невиждащ поглед в стената. Не биваше да позволява на този негодник да я разстройва. Бе минала през далеч по-трудни изпитания в живота си и се бе справила с тях. Ще се справи и с това.

— Маги?

Какво от това, че някакъв извратен тип, който изпитваше перверзно удоволствие да плаши самотни жени, бе срязал гумите ѝ и с един замах бе унищожил спестяванията ѝ?

— Маги! Дявол да го вземе.

Това, че тоя кретен бе осквернил дома ѝ и я бе докарал до състояние да се страхува да вдигне собствения си телефон, не означаваше, че е спечелил. Бе много по-твърда, отколкото смяташе майка ѝ. Беше се метнала на дънкановци, а те не се предаваха без борба.

От гърлото ѝ се откъсна стенание. Усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Сам я пое в обятията си и нежно я залюля. Тя скри лице в яката на ризата му и впи пръсти в раменете му.

— Не плачи, Маги. Всичко ще се оправи. Аз съм до теб. Моля те, не плачи!

— Никога не плача. Не съм плакала от години.

Светлината премигна и изгасна. В стаята се възцари мрак. Маги бе заровила лице в гърдите му. Сам погледна в тъмното към главата ѝ и изруга на ум. Наистина ли си въобразяваше, че може да остане безразличен към Маги? Беше я харесал още първия път, когато се сблъскаха на плажа. Човек имаше шанса да срещне жена като нея само веднъж в живота. Все още обаче не бе сигурен дали това е проклятие, или благословия. Знаеше единствено, че е хлътнал до уши.

Тя се нуждаеше от него. Засега това бе все пак някакво начало. По-нататък... По-нататък съдбата щеше да покаже.

Маги постепенно притихна. Той продължи да я милва и утешава. За нещастие, желанието му да я успокои прерасна в друга, не по-малко настойчива потребност.

— Не се тревожи, скъпа! Всичко ще се оправи. Маги, мисля, че спря токът.

В отговор се чу приглушено хълцане. Тя се помъчи да сподави риданията си, но се закашля. Сетне ново стенание разкъса тялото ѝ. Беше крехка и уязвима като цвете и в същото време от цялото ѝ същество се излъчваше сила. Ухаеше на орлови нокти и дървени стърготини. Сам усещаше все по-осезателно допира на гърдите ѝ до тялото си и растящата възбуда в слабините си. Надяваше се, че Маги няма да забележи смущението му.

— Маги... скъпа, поemi дълбоко дъх и го задръж за миг. Така ще спреш да хълцаш. — Де да имаше лек за собствената болка! Всъщност се сецаше за два, но за първия не можеше да става и дума, а що се отнася до втория, моментът не бе подходящ за студен душ. — Добре. Кажи ми сега, шерифът наистина ли познава човека, който те тормози?

— Ами! — Маги прерови джобовете си за кърпичка и дори не забеляза, че Сам я пусна от прегръдките си и се отдръпна от нея. — Просто блъфирах. — Изтри с ръкав мокрите си бузи тя.

— Значи не знаеш кой е.

— Мислиш ли, че ако знаех, щях да стоя със скръстени ръце?

— Мисля, че в момента ще е най-добре да потърсим газова лампа или свещ. После ще ми разкажеш всичко. — Дватама стояха един срещу друг в непрогледния мрак. Навън валеше пороен дъжд.

— Аз пък мисля, че трябва да отида до бараката и да пусна генератора. — Гласът ѝ бе леко прегракнал, но вече спокоен.

Стори му се, че мигът на близост между двамата беше отлетял и Маги отново се бе затворила в себе си.

Не, нямаше да ѝ позволи да се измъкне така лесно. Беше решил, че ще е негова и това е. Имаше приблизително две седмици да я убеди, че двамата принадлежат един на друг, макар че в момента нямаше ни най-малка представа как ще го стори.

— Имам фенерче. Кажете ми какво да направя и аз ще го пусна.

— Не можеш сам. Трябва да ти покажа, тъй че по-добре аз да го пусна. Но ако искаш, ела с мен да ми светиш.

Няма да е лесно, каза си той. Трябваше да се пребори с независимостта ѝ. За щастие външната ѝ обвивка като че ли се бе пропукала и от него зависеше тези пукнатини да се задълбочат.

Сам се запрепъва към вратата, а Маги се насочи към гардероба, където държеше дъждобрана.

— Внимавай да не се удариш! — предупреди го тя и обу си ботушите и взе жълтия дъждобран.

— Къде, по дяволите, се дяна това фенерче — изръмжа Сам. — Маги, къде си? Нищо не виждам.

— Точно пред... — Обърна се тя натам, откъдето идваше гласът, но преди да довърши изречението, усети как протегнатите му пръсти докоснаха гърдите ѝ. Той дръпна ръка като опарен и Маги се усмихна в мрака. Горкият Сам! Бе забелязала възбудата му, докато я успокояваше, но бе замълчала да не го притеснява.

— Ето го! — рече някъде отблизо Сам. — Сложил съм го в джоба. Готова ли си?

След половинчасови безплодни усилия накрая успя да пуснат генератора. На излизане Сам ѝ подаде ръка и заключи вратата след нея.

— Сигурна ли си, че си работила в брокерска къща, а не в автосервиз? — пошегува се той. — Как така ме остави да сменям сам гумите?

— Нали се правиш на много мъжествен? Мястото на жената е в кухнята, не мислиш ли така?

— Вече си мисля, че ти си изключение от правилото, Маги Дънкан.

— Това са най-хубавите думи, които съм чула от теб, Сам Канъди. За теб обаче правилото е в сила.

— Кое правило?

— Женен мъж да замине на почивка без съпругата си. — За миг помисли, че е отишла твърде далеч. На мъжделивата светлина на крушката той изглеждаше мрачен, дори заплашителен.

— Не е станало дума, предполагам, но вече не съм женен. Лаурел загина при автомобилна катастрофа в навечерието на Нова година преди повече от три години.

Тя се втрени безмълвно в него. Нямахше защо да я лъже. Не е такъв човек. Може би не го харесваше много или точно обратното, може би го харесваше прекалено много, ала бе убедена в почтеността му.

— Извинявай, Сам! Не знам какво да кажа.

— Не е необходимо да казваш нищо. Не сме малки. Съжалявам, ако съм те навел на погрешни мисли. Не съм го направил нарочно. — Искрен ли беше? Не се ли бе помъчил умишлено да издигне преграда между двамата, само защото бе усетил, че Маги му харесва? Честно казано, не знаеше. — Рано или късно трябва да поговорим, Маги, но първо ела с мен до вилата. Искам да ти покажа нещо.

Ала Маги не бе съвсем сигурна, че е готова да поеме този риск. Докато мислеше, че е женен и търси единствено приключения, беше различно. След четири години в Дънканс Нек вече имаше богат опит с такива мъже и понякога дори се забавляваше от наглите им предложения. Но сега положението бе коренно различно. Сам не беше женен и навярно бе уязвим и чувствителен като самата нея.

— Е? Не е портфолио с офорти, честна дума!

— Значи не е свързано с изкуство. Водата не е спряла, надявам се. Тогава какво? О, я чакай! Да не си за палил най-сетне огън?

Той се разсмя и след миг Маги се присъедини към смеха му. Напрежението между двамата сякаш неочаквано се стопи.

— Ще видиш — рече самодоволно той и се изкачи след нея по стълбите, които водеха към задната веранда. Събу калните ботуши и ги остави под навеса. На оскъдната светлина на фенерчето Маги забеляза няколко мокри плавея, останали след неуспешните опити на Сам да

запали огън, и със задоволство установи, че никой от тях не ставаше за поставка.

— Ето тук — въведе я в кухнята той. Вътре беше студено и тъмно, а във въздуха се носеше непозната тежка миризма. — О! — изруга той. — Извинявай! Май стъпих на нещо.

— Какъв е тоя шум, Сам?

— Спокойно, миличка, аз съм. Водя гости. — Остави фенерчето на масата, съблече мокрия дъждобран и го метна на един стол. — Дай си якето. Всъщност, по-добре стой с него. Тук е малко хладно.

— Хладно ли? Аз умирам от студ!

— Ела по-близо до печката.

— Май първо трябва да я запалиш.

— После — махна с ръка Сам. — Виж там, в кутията на пода. Харесват ли ти? Нали са сладки? — рече той с такава гордост, сякаш ѝ поднасяше диаманти върху бяла сатенена възглавничка. Докато Сам намери свещ и я запали, Маги се взираше в подвижната маса от щръкнала козина и жални кафяви очи.

— От... откъде ги намери?

— Те ме намериха. — Усмихна се той, застана до нея и я прегърна през рамо.

Хрумна ѝ, че приличат на двама родители, вперили горд поглед в детско креватче, и очите ѝ се наляха със сълзи.

— За първи път в живота си виждам такова грозно същество — изтърси тя първото нещо, което ѝ дойде на ум.

— И ти на нейно място едва ли щеше да изглеждаш по-добре — засегна се той. — Не е лесно да гледаш сам семейство, да се грижиш за храна и подслон. Тя е добра майка и това е по-важно от всякакъв конкурс за красота.

— Е, сигурно така ми се е сторило. Малките я закриват. — Преглътна с усилие Маги. — Колко са кученцата, между другото?

— Три. Две момченца и едно момиченце — отвърна по-меко Сам.

— Ще ми даде ли да поддържа някое от тях?

— Първо трябва да се запознаеш с нея. Дай да ти помирише ръката.

— Мирише на бензин и ръжда.

— Тя не е от претенциозните, нали, скъпа? — Сам коленичи до кутията и когато кучката протегна мършавия си врат да я погали, се усмихна до ушите, сякаш бе получил златен медал.

— Чакай и аз. — Маги също коленичи и го избута леко встрани.

— Има бълхи.

— Голяма работа! Здравсти, Брауни!

— Казва се Принцеса.

— Откъде знаеш? Никъде не пише.

— Аз я кръстих.

— Добре де, нека да е Принцеса, щом искаш. — Лично тя смяташе, че горкото старо животно е олицетворение на грозотата, но не желаше да спори със Сам.

— Къде ги намери?

Той ѝ разказа накратко, но реши, че не е необходимо да украсява фактите с излишни подробности.

— Това с черните петна по ушите се опита да ме завлече под роувъра със зъби и нокти. Имам слабост към него.

— Май имаш слабост към всичките, както виждам.

— Хей, ти не си алергична, нали?

— Не, предполагам. Като малка имах куче. Казваше се Хамлет. Чичо Хенри ми го подари. Някакъв приятел му го дал, но Хамлет не му допаднал. Хамлет също не го харесал. Нищо чудно. И двамата бяха особняци. Така Хамлет се озова при мен.

— Аз пък за първи път имам кучета — призна стеснително Сам.

Маги се премести по-близо до него и бедрата им се допряха. Изпита странно желание да го вземе в обятията си и да притисне главата му до гърдите си.

— Сигурна съм, че ще ти хареса — промърмори тя и си представи как Сам се връща вкъщи със своята менажерия. Червеникавосивата козина на кучката гъмжеше от бълхи, пръст, клечки и други боклуци. Вратът ѝ бе твърде тънък за тежката глава, а очите ѝ малки и несъразмерни с носа. Що се отнася до кученцата, те приличаха до голяма степен на майка си. — Студено им е, Сам. Виж как треперят.

— На всички ни е студено. Някое от тия дяволчета се е изпишкало на пода, докато ме нямаше, и преди малко стъпнах в локвата по чорап.

— Явно нямаш условия да ги гледаш. — Пъхна ръка тя между топлите, шавливи телца. — По-добре да ги занесем у дома.

— За нищо на света! Аз ги намерих и аз нося отговорност за тях.

— Бъди разумен, Сам! — Маги вдигна едно от кученцата и го гушна в скута. — Аз поне имам опит. Знам как да се грижа за тях. Хранил ли си я? Майките трябва да ядат два пъти повече от обикновено.

— Естествено. Няма да я оставя гладна, я! Дадох ѝ спагети и равиоли.

— Господи! Тя има нужда от друга храна.

— Каква например?

— Храна за кучета.

— Не бях чувал, че има специална храна. Върни малкото в кашона, че Принцеса се тревожи.

В този миг дойде токът. Сам премигна на силната светлина и се втренчи в коленичилата до него жена и малката космата топка, сгушена самодоволно в скута ѝ. В гърлото му заседна буца. Маги, Маги, не ме карай да чакам дълго!

— О, горкичкото дребосъче! — Тя разтърка носа на кученцето. — Защо трябва да стоиш при Сам? Ела вкъщи при Маги. Маги се нуждае от голям и силен пазач като теб. — Тя остави кученцето в кашона и взе братчето му.

— О, стига, Маги. Много са малки да ги разнасяме насам-натам. Освен това са пълни с бълхи. Да не искаш и по теб да полазят? Но ако много настояваш, ще ти дам да си избереш едно, преда да замина.

— Искам ето това — посегна тя към третото куче. — Ако още не си го кръстил, ще го нарека Хенри. Виж, Хенри ме хареса.

— Хенри има страхотен вкус.

— Сам, те още сучат и се нуждаят от топъл подслон. Защо не ги пренесем с кашона у нас? Утре ще ги заведе на ветеринарен лекар. За какво са ти тия помяри?

— Ако не ми трябваха, щях да ги оставя на дъжда.

— У дома е по-топло.

— Навън вали. Ще се намокрят по пътя. — Независимо от чувствата си към Маги Сам беше непреклонен. Той бе намерил кучетата и той щеше да се грижи за тях. Нямаше да ги даде на никой, дори на Маги Дънкан.

Светлината премигна, сякаш се канеше да изгасне. Сам се изправи. Маги също. Въздухът между тях трептеше от напрежение. И двамата знаеха добре, че не става въпрос единствено за кучетата. Погледите им се преплетоха и двамата моментално забравиха за Принцеса и нейната челяд.

— Кучетата се намират в границите на собствеността ми и аз нося отговорност за тях — настоя тя.

— Глупости! Нали каза, че притежаваш само къщата, в която живееш? А пък аз, като законен наемател, имам право...

— Право ли?! Дрън, дрън! — Наведе се Маги към Сам и долови аромат на лосион след бърснене, примесен с мускусната миризма на кучетата. — Ти не можеш една печка да запалиш, пък какво остава да им приготвиш храна!

— Ще се науча, по дяволите! А ти защо нямаш ток? Защо ти са спукани гумите? Нали разбираш от всичко? Защо ти е разпилян боклука? Кажи де!

— Гумите вече са здрави.

— Благодарение на мен.

— Щях да мина и без теб — срязва го мрачно тя. — Освен това както виждаш имам ток, а в двора за твое сведение няма нито един боклук.

— Така ли? А може би ще отречеш, че преди малко някакъв кретен те изплаши до смърт по телефона?

— Това не е твоя работа. Ще се оправя сама. — Сложи ръце на кръста тя и го стрелна гневно с очи.

— Не можеш — погледна я той и неочаквано простена. — Маги, Маги, какво да правя с теб? — И преди да дочака отговор, Сам я притегли към себе си, притисна я здраво в прегръдки и заглуши протестите ѝ с целувка, в която се примесиха страст, гняв и загриженост. Нещо в него сякаш се отрици и помете болката, празнотата и огорчението, натрупани през годините. — Имам нужда от теб, Маги. Божичко, как те желая! — прошепна дрезгаво той. Всеки мускул на тялото му бе изопнат от напрежение и настойчива необходимост. Устните му се плъзнаха чувствено по нейните и разпалиха в Маги неутолима жажда.

— Не бива, Сам! — възпротиви се безсилно тя.

— Знам, но е неизбежно. Разбрах го веднага щом те видях. Още първия път, когато чух един приятел да споменава името Дънканс Нек, помислих, че тук ще намеря това, от което се нуждая. — Ръцете му се прокраднаха по гърба ѝ и се стегнаха около бедрата ѝ. — Тогава, разбира се, още не знаех какво търся.

Маги се помъчи да се изтръгне от обятията му, но той не я пусна. Вместо това я поведе към всекидневната, където беше още по-студено и неприветливо, отколкото в кухнята. Повали я на дивана и легна върху нея. Тялото му беше топло и силно. Маги вече не чувстваше студ. Направи последен опит да го спре.

— Сам, страхувам се от тази връзка. — Дланите ѝ побягнаха по раменете му, които ѝ се сториха като топъл гранит под ризата му.

— Няма причина да се боиш, любима. И без това вече е твърде късно. — Целуна я той и даде воля на страстта си. Пръстите му се втурнаха към копчетата на блузата ѝ.

Искаше ѝ се да разкъса дрехите си и да почувства ласките му, да прокара ръце по голата му плът и да долови ритъма на сърцето му, да целуне зърната му и да усети как се втвърдяват под устните ѝ.

Той се притисна към нея, Маги усети набъбващата му мъжественост и инстинктивно разтвори крака. Господи, как го желаше! За първи път изпитваше такова силно влечение към мъж. Как стана така? Защо сега? Защо точно Сам?

Учестеното ѝ дишане заглушаваше монотонното трополене на дъжда. Сам повдигна косата ѝ и покри с целувки нежния ѝ врат. По тялото ѝ се разляха вълни на удоволствие.

— Искам да те видя гола — прошепна той и плъзна ръце по дрехите ѝ. Маги усети топлината на устните му през тънкия плат. Сам леко я захапа и тя простена. — Жадувам да обсипя с милувки всяко кътче на тялото ти и да те любя до пълно изтощение. А после като се събудя, да започна отначало. — Той разкопча панталона ѝ и пхна ръка в процепа. Погали с длан мекия гладък корем и докосна чувствителния ѝ пъп. Сетне провря пръсти под дантелените бикини.

Маги затаи дъх. Имаше чувство, че ще се разтопи от наслада. Сърцето биеше лудо в гърдите ѝ. Крайно време бе да дойде на себе си. Само след миг вече щеше да е късно. И за двамата.

— Чакай, Сам, моля те!

— Не ме спирай сега, Маги! Ти също ме желаш. — Гласът му беше дрезгав и пресипнал.

— Така е, не отричам. Но, Сам, има нещо, което не съм ти казала. И двамата не знаем много неща един за друг. — Божичко, как да го накара да разбере, че това, което правеха в момента, не е редно?! — Първо трябва да поговорим, преди да...

— Няма смисъл от думи, Маги. Разговорите ни винаги завършват със скандал. Ще бъде прекрасно да се любим, чувствам го. Ти също го знаеш, нали? — Той не я пускаше от прегръдките си, а ръцете му нежно галеха голата ѝ плът. — Нали, скъпа?

— Не е там въпросът — опита се да се освободи тя, ала не можа да помръдне под тежестта му.

— Добре тогава — най-сетне я послуша той, дръпна ръка, седна на дивана и я остави разкопчана и разголена в студената зимна вечер. — Да чуем какво има да ми кажеш.

ОСМА ГЛАВА

— Искам да ти кажа... — изкашля се тя, седна на дивана до Сам и си оправи дрехите. — Искам да ти кажа...

— Искаш да ми кажеш, че нарочно ме дразниш, а като се стигне до нещо по-сериозно, си подвиваш опашката. Нали така, Маги?

Думите му я шибнаха като камшик. Сам се засрами. Познаваше я добре. Тя бе твърде пряма да прави подобни номера. Ако желаше някой мъж, щеше да му го каже. А ако не го желаше, щеше да му даде да разбере, ясно и категорично.

— Извинявай, Маги! Нали искаше да поговорим? Предлагам да отидем у вас, където рискът да хванем пневмония е по-малък.

— Ще вземем ли кучетата? Дъждът намалю.

— Е, добре, вземи ги — усмихна се той, когато токът отново спря. — Предавам се. Явно имаш тайна власт върху природните сили и местната електрическа компания. Трябваше по-рано да се сетя, че нямам ни какви шансове да спечеля с вещица, пардон, магьосница като теб.

— Сам, не ми е удобно да стоя вкъщи на топло с Принцеса и малките, а ти да мръзнеш тук.

— Ако смяташ да ми предложиш електрическо одеяло... не, благодарю. Освен ако е някое, дето гори с керосин.

— Спалнята на Джубал е свободна. Токът може да не дойде с дни. Няма смисъл да стоиш тук без вода и електричество, след като можеш да дойдеш у нас. Нищо не ми коства да готвя за двама.

— Благодарю за предложението — рече той след дълго мълчание. — Другите вили нямат ли генератори?

— Не — въздъхна тя с облекчение. Опасяваше се, че Сам ще изтълкува погрешно загрижеността й или ще й откаже от криворазбрана гордост. — Посредникът от агенцията има достатъчно работа и без това допълнително усложнение. По цял ден обяснява на туристите как да използват уредите и приспособленията във вилите. Да оставим настрана финансовия въпрос.

— Чудна работа! На мен пък не каза нито дума какво да правя, когато няма дърва и печката не е в ред.

— Като те е видял, сигурно е решил, че знаеш повече от него. — Тя закопча внимателно копчетата на ризата си.

— Ето виждаш ли как лъже външният вид — изправи се на крака той.

— Аз нищо не съм казала — рече тя с престорена невинност, ала не издържа и се изкиска.

— Сигурна ли си, че няма да те притеснявам? Ще се постарая да не ти досаждам.

— Ти ми досаждаш още от първия миг, в който пристигна тук. Предполагам, че си твърде стар да се промениш.

— Чудя се за кое да ти се сърдя по-напред — че ме нарече стар или досадник.

— Хайде да повием бебетата. Горя от нетърпение да ги отнеса къщи. Първата ми работа утре е да намеря ветеринарен лекар.

Докато Сам настаняваше Принцеса и малките в новия им дом, Маги запали печката във всекидневната и отвори вратата към стаята на Джубал. Горе имаше още две празни спални, но вторият етаж не бе използван от години.

В кухнята Сам говореше нещо на кученцата. Тихият му плътен глас я накара да се усмихне. Беше забравила колко е хубаво да има до себе си любим човек.

А си въобразяваше, че е независима и самостоятелна! Тя присви ядосано устни, извади от шкафа дебело одеяло, изтърси го и го постели върху дървено легло от хондураски махагон. Леглото и тоалетката принадлежаха на баба ѝ и бяха единствените хубави мебели в къщата.

Изтри с ръкав праха от тоалетката и се усмихна. Сам тананикаше една от песните на „Бийтълс“. За нейна изненада имаше силен и плътен баритонов глас, само че пееше малко фалшиво. Тя се подпря върху масичката и се заслуша замечтано в любимата си мелодия.

В този миг телефонът иззвъня. Маги се скова при мисълта, че може да е пак анонимният досадник.

— Искаш ли да се обадя? — извика Сам. Телефонът се намираше в кухнята. Беше го инсталирала след пристигането си в Дънканс Нек.

— Да. — Ако непознатият чуе мъжки глас, може би ще се уплаши. Поне ще разбере, че не е сама.

— Търси те някакъв мъж. Казва, че ти е братовчед — провикна се Сам.

Маги се появи на вратата на кухнята.

— Сигурно е Дийк. — Тя протегна ръка към слушалката.

Без да се смущава, Сам залепи глава до нейната. Можеше да се окаже, че човекът не е този, за който се представя.

— О, здравей, Дийк — рече Маги и се подпря на масата.

— Къде се губиш, за бога? От един час се опитвам да се свържа с теб.

— Нямахте ме — отвърна безучастно тя.

Дийк Елкинс изглежда не бе в състояние да проумее простия факт, че не е негова работа къде ходи Маги.

— По радиото чух, че при теб няма ток.

— Имам генератор, забрави ли? Дийк, ако се обаждаш да видиш как съм, благодаря — чувствам се от лично. Цена високо загрижеността ти, но в момента имам доста работа и ако не възразяваш...

— Кой вдигна слушалката?

Маги се изкуши да каже, че е бил любовникът ѝ, но не посмя, защото Сам стоеше наблизо. Вместо това отвърна:

— Един приятел. — Което бе самата истина.

— Познавам ли го?

— Едва ли. Виж какво, Дийк, ако няма друго!?

— Мери Маргърет, намерих ти хубав апартамент нагоре по брега, недалеч от Дънканс Нек. Ако подпишеш сега, ще се опитам да смъкна от цената. Притеснявам се за теб. Живееш там съвсем сама, а наблизо е затворот.

— Няма страшно, Дийк. А що се отнася до апартамента, не мога да си го позволя.

— Тъй като сме роднини, а роднините трябва да се поддържат, ще ти предложи добра цена за къщата на Джубал. Освен това сигурно имаш спестявания.

— Дали имам спестявания, или не си е лично моя работа, скъпи братовчедо. А сега наистина трябва да затварям. Имам гости.

— Гости ли?! Мери Маргърет, кой...

— А! Щях да забравя. Познаваш ли посредник на недвижими имоти на име Х. Дж. Уилкърсън?

— Защо? — долетя от другия край след минута мълчание.

— Защото ме е търсил преди два дни — зарадва се тя при мисълта, че е успяла да извади братовчед си от равновесие.

— Съветвам те да ми повериш всички свои имуществени дела. Уилкърсън е мошеник. В целия град се знае, че изкупува земя на безценица и после я препродава с голяма печалба.

— О! И това се счита за неморално, тъй ли?

— Виж какво, Мери Мар...

Маги затвори телефона, без да го изслуша. Сви рамене, въздъхна дълбоко и се обърна към Сам. Той я наблюдаваше съсредоточено.

— И ти ли?

— Какво и аз? — вдигна вежда той.

— И ти ли си от Инквизицията? Дийк си въобразява, че има право да се бърка в живота ми, само защото е единственият ми роднина на юг от Бостън.

— Както разбирам той не одобрява факта, че живееш тук сама. А родителите ти какво мислят за това?

— Държа да ти напомня, че вече не съм дете, ако случайно си пропуснал да забележиш — въздъхна тя и гушна в скута си едно от кученцата.

— Забелязах. Но все едно, разбирам загрижеността им. Аз те познавам само от няколко седмици и въпреки това се тревожа за теб.

— Няма нужда. — Маги остави малкото при майка му. Принцеса бе изяла две парчета риба и паничка овесена каша и сега изглеждаше доволна. — Ценя загрижеността ти, но не се нуждая от нея. Толкова години съм се справяла сама, ще се оправя и сега.

— Не аз, а ти искаше да поговорим, помниш ли? — рязко я дръпна Сам и я стисна за раменете. — Тъй че престани да ме отблъскваш. В момента, в който се приближа до теб, ти се ограждаш с ледена стена, а знам много добре, че не си безразлична към мен. Каж ми, ако греша. Нямам намерение да се измъчвам, нито да ти досаждам.

Ето прекрасна възможност да се отърве от него. Само трябваше да му каже да я остави на мира и той щеше да го направи. Ала не можеше.

— По-добре ме пусни, ако искаш да ти обясня някои неща.

Сам свали ръце от раменете ѝ.

— Не знам откъде да започна.

— От самото начало.

— Ами, била съм голямо бебе. Родила съм се четири килограма и...

— Маги! — предупреди я тихо Сам.

— В колежа бях посредствена студентка. Получавах шестици само по изкуство и математика. Странна комбинация, нали? Първо брокер, сега скулптор — по-точно дърворезбар, но...

— Брокер ли? Не мога да си те представя някъде другаде, освен в Дънканс Нек, но винаги съм имал чувството, че не ти е тук мястото.

— Част от мен принадлежи на Дънканс Нек, а другата част... вече не знам къде принадлежи другата част — въздъхна тя.

— А мъжът ти? И той ли беше брокер?

— Не, адвокат. Запознах се с Карлайл малко след като започнах да работя. Баща ми е доста известна личност във финансовите среди и от мен очакваха блестящи успехи, нали разбираш? Кой знае, може би пък наистина щях да успея. Карлайл явно остана доста впечатлен от мен, защото ми предложи да се оженим. Неща като „успех“ и „пари“ за него означаваха много. Искаш ли кафе?

— Моля?

Тя стана, наля вода в един съд, изсипа вътре половин чаша смляно кафе и го сложи на печката. После извади две чаши и буркан сухо мляко.

— Предполагам, че ми помогна единствено вродената ми издръжливост. Кар и аз се състезавахме, въпреки че го осъзнах много по-късно. Ако той получише голямо дело, аз трябваше да направя удар на борсата и обратно. Беше почти като игра, но много скоро ми омръзна. Започнах да страдам от безсъние, а Кар често не се прибираще. От напрежението получавах болки в гърба и непрекъснато се тъпчех с хапчета. Накрая ме направиха младши вицепрезидент и татко беше на десетото небе от щастие. Кар каза, че във фирмата имало повече вицепрезиденти, отколкото саксии с цветя, но щом това ме

правело щастлива... Сам, защо ти разказвам това? Няма нищо общо с нас двамата.

— Напротив. Искам да знам всичко. — Той придърпа стола ѝ към своя и с възхищение забеляза как Маги се наведе и протегна крак към леглото на кучетата. Господи, беше толкова красива, че сърцето му се свиваше от болка, като я гледаше. Кар... Карлайл Лезюр. Името на тоя тип подхожда повече на фризьор, отколкото на адвокат, но той очевидно имаше своите достойнства, след като бе успял да спечели жена като Маги. Тя никога не би се омъжила за човек, когото не обича.

В гърдите му се надигна ревност. Не бе изпитвал такова чувство дори и към мъжа, от когото Лаурел очакваше дете.

— После забременях — рече Маги без заобикалки.

Сам простена. Тя вдигна очи с изненада и за първи път забеляза дълбоката загриженост и трескавия му поглед.

— Продължавай. — В гласа му се криеше вълнение.

— Не бяхме планирали да имаме деца или поне не бяхме обсъждали въпроса, но аз желяех бебето от цялото си сърце. Нито личният живот, нито работата ми носеше някакво удовлетворение и радост. Бях уморена от лудата надпревара. Нямах свободно време за Кар, а още по-малко за себе си. Не можех да се забавлявам на воля, защото винаги ме чакаше неотложен ангажимент. — Тя млъкна.

— А Карлайл? Как прие новината? — подкани я Сам.

— Той каза, че трябва да... да го махна. Не го искаше. Каза, че не можем да си го позволим — изсмя се тя. Грубият ѝ смях го проряза като нож. — Представяш ли си? Хората живеят цяла година с парите, които двамата печелехме за месец. Кар заплаши, че ще ме напусне. Каза, че трябва да избирам между него и бебето. Аз избрах бебето и той се изнесе на хотел. След това събитията се развиха с шеметна скорост. Трябваше да се преместя в ново жилище. На финансовия пазар цареше пълен хаос. Акциите падаха и се качваха стремглаво. Клиентите не ми даваха покой. Денонощно ме преследваха с въпроси и оплаквания. — Тя пое дълбоко дъх, преглътна с усилие и махна няколко кучешки косми, полепнали по джинсите ѝ. — Всеки развод е свързан с неприятности и отнема доста време, нали знаеш? Родителите не ми помогнаха. Майка смяташе, че допускам голяма грешка, а татко се интересуваше единствено от това дали ще остана на работа. Накрая явно ми дойде много. Кръвното ми наляга не се повиши, приеха ме в

болница и изгубих детето. — Маги млъкна. След малко продължи. — Когато отново бях в състояние да работя, установих, че нямам желание. Пет пари не давах дали индексът Дау Джоунс намалява, или се удвоява. Разводът беше в ход. Разбира се, тогава вече бях разбрала за любовницата на Кар. Негодникът беше лъгал и двете ни. Реших, че не мога да живея повече така, подадох оставка, преместих се при Джубал и от тогава съм тук. — Тя се усмихна, ала очите ѝ останаха тъжни. — Това е. Банална история за един провален живот. Пет години се подготвих за кариера, която не желяех. Омъжих се за мъж, но не успях да го задържа. Загубих единственото ценно нещо, което притежавах. Какво ще кажеш?

— Който не рискува, не печели. — Той стана, вдигна джезвето от печката и наля кафето в чашите. — Ако имах ром, щях да го подсладя, но имам само бутилка уиски. Ще го донеса ако искаш.

— Толкова ли зле изглеждам?

— Изглеждаш прекрасно. Винаги си изглеждала прекрасно, дори когато бълваше змии и гуцери срещу мен на плажа за това, че бях влязъл в собствеността ти без разрешение и ти бях отмъкнал плавеите.

— О, значи си разбрал?

— Трябваше да съм сляп да не разбере. — Той прибави мляко в кафето ѝ и притисна с длан студените ѝ пръсти към топлата чаша.

— Извинявай. Май съм развила комплекс за собственост.

— Мислила ли си някога да се преместиш оттук или да създадеш семейство в Нек?

— От време на време се питам дали още мога да се върна в Бостън, но честно казано идеята не ме изкушава. А що се отнася до другото, не ми липсва компания. Всяко лято в Нек пристигат орди от туристи, предимно мъже. Повечето от тях са свестни хора. Е, има тук-там и нахалници, но вече съм свикнала да се оправям с всякакви типове.

— Включително и с мен?

— Да, включително и с теб — усмихна му се тя. — Но както виждам ти няма да останеш още дълго. Май не издържаш много на студ и мизерия, а?

— Ще се науча. Може да направим следното — аз ще се опитам да свикна с Нек, а ти ще дойдеш в Дърам.

— Сам, моля те не говори празни приказки. Ако искаш да спиш с мен, това е друг въпрос. Няма защо да се лъжем. Не е честно нито спрямо мен, нито спрямо теб.

— Защо мислиш, че са празни приказки?

— А как иначе? — Тя отпи глътка кафе и се намръщи. Кой я караше да го кани вкъщи и да му разправя живота си? Как да се измъкне сега от тая каша? — Да не би случайно да си влюбен в мен? — В тоя миг ѝ се прииска земята да се отвори и да я погълне. Ала преди Сам да успее да отговори, тя добави припряно: — Забрави какво казах. Моля те! — Представяше си как се чувства Сам. Навярно объркан и изплашен като нея самата.

— Може да не искам да го забравя, Маги. И двамата знаем, че между нас има нещо.

— Приятелска близост? — обади се тя с надежда.

— Едва ли. И двамата не умирахме от желание да стоим затворени тук като в капан, но фактът си е факт, нали?

Маги не смееше да отговори. Къде отиде хладнокръвието ѝ?

— Притесняваш ли се от една нова връзка?

— Не само, че се притеснявам, но направо се ужасявам. Та ние дори не се познаваме!

— Опознаването изисква време. Но ако мислиш, че ще съкратим този период, ще ти разкажа за брака си. Мразя провалите, ала бракът ми бе провал още от самото начало.

Маги усещаше колко трудно му бе да говори. Сам беше затворен човек и не обичаше да споделя чувствата си. Това бе едно от малкото неща, по които си приличаха.

— Не бях влюбен в Лаурел. Бях привързан към нея, харесвах я, тя беше млада и много красива. Беше бременна от друг мъж. Ожених се за нея, защото имаше нужда от някой, а аз се чувствах самотен. Бащата на детето бе женен, а родителите ѝ не бяха от тия, дето проявяват разбиране в подобни случаи. — Сам замълча, но тя не каза нищо. Не знаеше дали да продължи. Може би не я интересуваше. Може би...

— Благодаря, че ми се довери, Сам — протегна ръка Маги и я сложи върху неговата. — Лаурел не е сбъркала. От теб щеше да излезе чудесен баща.

— Е, чак пък чудесен! По-точно добър.

— А ти щеше да разглезиш детето, естествено. Това ми напомня, че трябва да пуснем Принцеса навън и да ѝ дадем нещо за хапване преди лягане.

— Ето, виждаш ли сега кой я глези?

— Е, добре тогава — рече тя с престорена невинност. — Поверявам ти я и отивам да се изкъпя. Ще гледам да ти оставя топла вода.

Чувстваше нужда да се отдалечи от Сам. Близостта му я възбуждаше и опияняваше, ала в същото време я плашеше. Все едно, че караше кола с висока скорост или се спускаше със ски по стръмна писта.

— Благодаря — усмихна се Сам и отвори на Принцеса вратата към задната веранда.

Маги вече беше в леглото, когато чу, че Сам спря душа в банята. Няколко минути по-късно той почука на вратата и преди да дочака отговор, надникна в спалнята.

— Маги, спиш ли? Я, какво легло! Никога не съм спал на пухен дюшек.

— Не си единствен. Леглото на Джубал е твърдо, но е топло.

— Знам едно място, където ще ми бъде много по-топло.

— Остави това, Сам. Какво искаше да ми кажеш? — размърда се неспокойно Маги. — Вече сигурно приближава дванадесет.

— Искях само да ти пожелаая лека нощ.

— Лека нощ тогава!

— По дяволите, Маги! — Той влезе в спалнята. — Не говориш сериозно, нали? Мислиш ли, че мога да заспя, като знам, че си в съседната стая? Не знаеш ли колко те желая?

— Ела тук, Сам — отвърна тя след кратко колебание и с един замах отметна юргана.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сам се вторачи в нея. Сетне, явно доволен от това, което видя в очите ѝ, смъкна припряно джинси и се приближи до леглото. Косата му беше още мокра от водата, а от лицето му се носеше смесен аромат на тоалетен сапун, лосион след бръснене и паста за зъби. Беше красив.

— Сигурна ли си, Маги? — попита нерешително той.

През отворената врата от всекидневната се прокрадваше светлина и придаваше мек блясък на черните косми по гърдите му. Имаше тяло на човек в разцвета на силите си, ала беше прекалено слаб. Лицето му бе в сянка. Тя се протегна и светна малката нощна лампа. Искаше да му се полюбува.

— Сигурна съм — усмихна се тя.

Сам не се нуждаеше от друга покана. Миг по-късно телата им се преплетоха и потънаха в меките пухени постели.

Сам покри лицето ѝ с целувки. После проследи с език тънката линия между устните ѝ и вдигна глава да ѝ се наслади. В гърдите ѝ се разгоря неудържима страст. Тя забрави всякакви задръжки и смъкна трескаво нощницата си. Искаше да почувства топлата му плът. От гърлото ѝ се откъсна стон. Сам зарови лице в косата ѝ. Сетне устните му нежно и сладострастно се притиснаха до нейните и тя с жажда пое напирания му език. Интимните милувки я изпълниха с плам и желание.

Съмненията ѝ отлетяха, искаше го целия, искаше ума му, душата му, сърцето му. Копнееше да се притиска в обятията му, да се наслаждава на чувствения допир на устните му, да усеща неудържимия порив на тялото му. Желанието да го притежава беше толкова властно, че дори я плашеше.

Какво правя тук, помисли отчаяно тя. Нищо не я свързваше с този мъж. Защо му разказа миналото си? Беше я попитал нещо, вече не помнеше какво, но със сигурност не бе проявил желание да слуша досадните брътвежи за живота ѝ. Като влюбена ученичка Маги бе пожелала Сам да знае всичко за нея и въпреки това да я обича. Това бе

сигурно доказателство, че губи връзка с реалността. Майка ѝ я предупреждаваше, че самотният живот може да доведе до странни промени в психиката на една жена.

— Маги! Къде си? Скъпа, върни се тук. Имам нужда от теб — прошепна Сам и вдигна глава да я погледне. Маги преглътна тежко и с нежелание срещна очите му. — Не ме плаши така, любима. Ако не си готова, ще почакам. Само не отивай толкова далеч! — Той погали нежно бузите ѝ.

— Извинявай. — Тя се надигна и го целуна по устните. — Отдавна не съм се любила.

— Аз също, скъпа — промълви той и силно я прегърна. — Не искам да избързвам, но... — Сам се претърколи по гръб и я привлече върху себе си. После я повдигна леко. Върхчетата на гърдите ѝ докосваха неговите. — Господи, колко си красива! Толкова те желая, че се страхувам да не те нараня.

— Няма опасност — прошепна задъхано тя.

Устните му се спуснаха по врата ѝ и оставиха след себе си влажна диря от целувки. Повдигна я леко, така че да стига с уста гърдите ѝ, и засмука едното от розовите ѝ зърна. В тялото ѝ се разпръснаха огнени искри на удоволствие, граничещо с болка. Маги се подпря на лакти, зарови върхчетата на пръстите си в гъстия мъх на гърдите му и усети втвърдените мъжки зърна.

По тялото му преминаха тръпки. Повали я на леглото и легна върху нея. Отметна завивките и прокара длани по тялото ѝ. Краката му се стегнаха около нейните. Притисна се към нея и Маги усети възбудата му. Прегърна го здраво с ръце, а ноктите оставиха червени следи по гърба му.

— Сам, моля те! Имам нужда от теб!

— Чакай, любима! Дай ми само минутка, защото ще свърша, преди да сме започнали.

Чакай?! Не е ли чакала цял живот мига да го срещне и да го поеме в обятията си? Да усети лицето му до гърдите си и влажния дъх, галец зърната ѝ? В тялото ѝ се разлиха топли вълни на удоволствие, макар че не бе проникнал още в нея. Нима е възможно да го желае толкова много, че да стигне до края, преди да я бе докоснал истински?

В този миг той я докосна и тя се пренесе в друг свят. Пръстите му се спуснаха по корема ѝ и записваха бавни чувствени кръгове по

вътрешната част на бедрата ѝ. Колената ѝ се подкосиха и тя се отпусна в прегръдките му. Сам захапа леко зърното ѝ и Маги за малко не полудя от желание.

— Моля те, Сам, моля те! — стенеше възбудено тя.

Той се нахвърли върху нея с още по-голямо настървение, а ръцете му продължиха своя магически ритуал. Маги копнееше да го докосне и да се слее с него.

Дланите ѝ пробягнаха трескаво по гърба и мускулестите му бедра и се стрелнаха към слабините му. Пръстите ѝ потънаха в мекото топло кадифе.

— Искам да те докосна! — прошепна тя и насочи колебливо ръка към горещите дебри на неговата мъжественост. Всеки мускул в тялото му се напрегна.

— Моля те, Маги, недей! Не издържам! — Сам хвана китката ѝ.

С разтреперани от желание ръце той разтвори бедрата ѝ и проникна в нея. Маги извика. Сам се сепна и зарови лице в гърдите ѝ.

— О, Господи, Маги! Извинявай! Толкова отдавна не съм се любил и не можах... — От гърлото му се откъсна ридание. Той понечи да се дръпне, ала Маги стегна крака около неговите и го задържа.

— Недей, моля те! Не ме заболя, скъпи. Беше прекрасно! Забравила съм, това е всичко. — В слабините ѝ отново се надигна сладостна възбуда. Тя зарови пръсти в главата му и я притисна към гърдите си. — Сам, не ме карай да говоря сега, моля те! Нека се любим!

Сам застина. След миг устните му се нахвърлиха върху нейните с диво настървение. Тя захапа долната му устна и я засмука. Потните им тела се залюляха в страстна прегръдка. Сам се движеше бавно и леко и постепенно ускоряваше темпо в синхрон с нейния ритъм, водейки я към върховния екстаз. В миг силни сладостни спазми се разляха на вълни по тялото ѝ, и тя извика. В този момент разбра, че никога не е обичала толкова силно някой мъж.

В съзнанието ѝ изплува тревожна мисъл. Чувствата отново бяха замъглили трезвия ѝ разум. Рано или късно ще възвърне способността си да разсъждава, успокои се сънено тя. Но не сега. Сега бе в обятията на Сам, а тялото ѝ още тръпнеше от наслада.

Накрая той се сгуши до нея и придърпа завивките. Маги отпусна глава на рамото му, пъкна крак между неговите и блажено заспа. По

едно време се събуди и си даде сметка, че за първи път се чувства толкова щастлива и спокойна. Ако зависеше от нея, щяха да лежат един до друг до края на живота.

— ... моята красавица... Закуска... — Събуди я на следващата сутрин гласът на Сам. Мъж за милиони, усмихна се Маги в просъница. Ако имаше достатъчно сила да отвори уста, щеше да му каже, че иска него за закуска. — Днес ще отидем при чичо доктор — продължаваше той.

Хрумна ѝ, че не бяха взели предпазни мерки. Непростима безотговорност за големи хора като тях, помисли тя. Не че съжаляваше, разбира се. Ала искрено се съмняваше, че Сам е дошъл подготвен за подобно преживяване. Сигурно е решил, че тя взема хапчета, но след четири години на пълно въздържание Маги бе забравила за тези подробности.

— ... ще ти махнем бълхите, ще те охраним и ще станеш истинска красавица...

Маги отвори очи и седна в леглото. Ще ѝ махне бълхите?! Ще я охрани?!

Накрая дойде на себе си. Простена, пусна единия крак от леглото, после другия. Бедрата я боляха. И не само те. Усмихна се и облече халата.

— О, събуди ли се? — Приблужи се Сам с чаша кафе в ръка.

— Ммда — промърмори Маги. Трябваше да се срещне и да наплиска очи със студена вода да се разсъни.

— Знам, че обичаш силно кафе, но и това ще свърши работа, надявам се.

Маги пое чашата и отпи.

— Чудесно е! — възкликна тя и лицето му светна от щастие, сякаш бе получил нобелова награда за най-доброто кафе.

— Търсех в килера парцал и забелязах кафе машината. Тъй като познавам добре този модел, реших да ти покажа уменията си.

— Добре ли са кученцата?

— Да. Изпишкали са се на две места в кухнята. Тази сутрин пуснах Принцеса на двора по-рано и сега всички са в кашона —

отвърна той и бързо добави: — Искам да знаеш, че снощи говорих съвсем сериозно.

Маги се намръщи и се помъчи да се спомни за какво бяха говорили. Помнеше прекрасно какво бяха правили, но нищо конкретно в думите му не ѝ бе направило впечатление.

— Аз също. — Усмихна се загадъчно тя и забеляза с удоволствие недоумението в очите му. — А сега, извинявай, но отивам да се изкъпя. После ще приготвя закуска. Искаш ли шунка с яйца и топли хлебчета?

Няколко минути по-късно тя си тананикаше под душа. Гласът ѝ не бе силен и мелодичен, но поне пееше вярно. За разлика от някои хора.

Излезе от ваната, застана пред замъгленото огледало и се усмихна. Бузите ѝ порозовяха при спомена за миналата нощ. Отдавна вече не се ядосваше, че е наследила бялата, почти прозрачна кожа на своите шотландски и англосаксонски прадеди, вместо мургавия цвят на индианците мачапунго от страна на Джубал.

Намаза лицето си с крем, облече жълта фланелка, риза на райета и най-хубавите си джинси. Върза косата си с жълто-сиво шалче и закачи халата на мястото му. Жалко, че вече от дълго време не купуваше копrienено бельо. Кой да предположи, че ще се случи подобно нещо?

Сам настоя да измие чиниите. Тя ги сушеше с кърпа и ги нареждаше в бюфета.

— Ще си разделим задълженията наполовина — заяви той и се засмя. — Моето легло е оправено, а твоето?

Маги го удари с кърпата и той я подгони. Настигна я, повали я на масата и легна върху нея.

— Ей, внимавай! Нацапа ми ръкава с масло — извика тя.

— Ти си виновна. Нападна ме и не ми даде възможност да избърша масата. Заслужаваш порицание.

— Само порицание ли?

— Мое задължение е да ви предупредя, госпожо, че може да пострадате, ако още веднъж ме ударите по главата с този парцал.

— Ще ме глобите ли?

— По-лошо — заяви сериозно той.

— Само тъмничен затвор не! Моля ви, Ваша Милост, не знаех, че парцалът е мокър.

— Всички така казват, но отдалеч личи, че сте закоравяла престъпница.

— Вие пък сте закоравял съдия — поклати предизвикателно бедра тя.

— Срамота, госпожо! Значи се опитвате да подкупите съда, а? Скоро ще ви сложа там, където няма да създавате повече неприятности.

— Знам една хубава килия с метални пръчки от двете страни — примигна тя с престорен свян.

— Хм, тъй като с готовност оказвате съдействие на съда, няма да ви затварям в единична килия, но за всеки случай ще ви претърся, да не би да носите други смъртоносни оръжия. — Сам веднага премина към действие и прокара ръка по вътрешната част на бедрата ѝ. Задържа длан между краката ѝ и бавно я придвижи по копчетата на джинсите. С каменно изражение пхна пръсти под ризата ѝ и продължи нагоре към гърдите ѝ. Дишането му се учести.

— Доволен ли сте сега? — затаи дъх Маги. — Уверихте ли се, че съм безопасна?

— Да, госпожо. Безопасна като заредена пушка. Но все пак смятам да ви покажа какво ви чака в случай, че отново нападнете беззащитен човек. — Той разтърка нежно зърното между пръстите си, докато всяка фибра в тялото ѝ завибрира. Маги усети възбудата му. — Ясно ли е сега?

— Да, сър — промълви тя и се опита да си придаде смирен вид тя, ала не успя.

— Сигурна ли сте? — Сам се наведе застрашително над нея. — Не ви вярвам.

— Честна благородническа.

Сам избухна в смях, хвана я за раменете, вдигна я и я притисна в обятията си. Маги се наслади на дълбокия му гърлен смях.

Разтревожена от шума, Принцеса изскимтя. Сам с нежелание пусна Маги и отстъпи назад. Тя слезе от масата.

— За съжаление, моя малка изкусителна магьоснице, имаме час при ветеринаря за десет и петнадесет, тъй че засега трябва да отложим изпълнението на присъдата. — Той я целуна по клепачите, върха на носа и устните. — Но те предупреждавам, ако те видя още веднъж с парцала, веднага те връщам в килията!

Ветеринарят ги посъветва да напръскат двете къщи и настоя да задържи кучетата за два-три дни.

— Не мога да използвам химически препарати, тъй като малките още сучат. Ще се наложи да ги почистя на ръка. Целите гъмжат от паразити. Тая година има много кърлежи и бълхи. Дано по-скоро се застуди.

— Нали ще се оправят? — попита разтревожено Маги.

— Надявам се, макар че състоянието на най-малкия е наистина лошо. На улицата ли ги намерихте?

Сам кимна сериозно.

— Но Хенри изглежда най-здрав! — запротестира Маги.

— Ще направя каквото мога, Маги. Обади се утре да разбереш как са. Сигурен съм, че останалите ще се оправят, щом ги изкъпя и почистя. Може би ще се наложи да ги донесеш още веднъж за инжекция.

Сам и Маги се сбогуваха прочувствено с малките, напуснаха ветеринарната лечебница и се насочиха към роувъра.

— Виж на какво приличаме! — възкликна с насмешка той. — Разкиснали сме се като бабички заради някакви помияри!

Маги сви рамене. И без друго имаше достатъчно душевни тревоги покрай Сам. А що се отнася до кучетата, положението бе ясно. И тя, и Сам се нуждаеха от нещо — или някого — да запълни празнината в живота им.

— Усещам, че ще имаме малък проблем, Самюел. — Маги се облегна на вратата на роувъра и примижа срещу яркото декемврийско слънце. — Помниш ли притчата за цар Соломон и двете жени, които твърде ли, че са майки на едно и също дете?

— На твоє място не бих се притеснявал — стрелна я с очи той и отключи вратата.

— Аз не се притеснявам, просто...

— Не се тревожи излишно, Маги. Остави нещата да следват своя ход. Всичко ще се оправи, ще видиш. — Той запали колата и излезе ловко от паркинга.

Раздразнена от прекалената му самоувереност, тя не проговори по целия път до вкъщи. Мрачните мисли, нахлули в главата ѝ, я теглеха застрашително към черните си бездни. Съжаляваше за случилото се през изминалата нощ. Трябваше да се вслуша във

вътрешния глас, който я предупреждаваше да следва разума си и да не се поддава на чувствата.

Но за съжаление вече бе твърде късно. Нямахме връщане назад. Лошото бе, че нито Сам, нито тя бяха готови за нова връзка. Физически си допадаха идеално, но това не беше достатъчно. Той имаше свой живот и работа в Дърам, а тя в Дънканс Нек. Бе успяла да си създаде тук дом с цената на много усилия и щеше да е глупаво да захвърли всичко с лека ръка.

Освен това той не го бе поискал от нея.

Тъкмо завиха по пътя към Нек, когато пред тях с гръм и трясък изскочи ръждясал фолкълън, от който сгърчеше ръчно сглобено походно легло.

— Кой е тоя идиот, по дяволите! — изкрещя Сам и удари спирачки.

— О, това е Поги. Не му знам фамилията.

— Какво прави тук?

— Спокойно, Сам! — успокои го тя. Той навярно мислеше, че Поги е срязал гумите ѝ. — Поги се навърта наоколо, откакто се помня. Залага капани в гората, по всяка вероятност без разрешение. Предполагам, че събира незаконно дърва, повалени от работниците на дървообработващата компания, и ги продава в случай на слаб улов. Всички наоколо го познават. От време на време го викат в съда, но не му налагат глоба, защото знаят, че няма нито пари, нито имущество. А като го вкарат в затвора, после пет дена дезинфекцират и проветряват килията след него.

— Защо си толкова убедена, че тоя тип не е срязал гумите? — попита заинтригуван той.

— О, стига, Сам! Поги е на върха на щастието, когато има пари за пиене и цигари. Той е абсолютно безобиден. Не би навредил на никого. — Всъщност Маги изпитваше благодарност към стария несретник. С появата си той бе разпръснал напрежението помежду им. — Колко флакона взе? Мислиш ли, че има нужда да пръскам всекидневната или само стаите, където бяха кучетата? — обади се тя, когато колата спря между двете вили.

— Напръскай я за всеки случай. Някоя бълха може да се е шмугнала под вратата. Но нека първо да съберем багажа.

— Какъв багаж?

— Четки за зъби, тоалетни принадлежности и дрехи за един-два дни.

— Добре ли чух? — Маги разкопча припряно предпазния колан и се вторачи в Сам.

— Скъпа, нима допускаш, че ще те оставя да дишаш тези химикали? — Въздъхна той и се облегна на кормилото. — Сигурен съм, че са вредни за здравето. Имай ми доверие! Нали съм инженер-химик!

— Не, ставай глупав, за бога! Всички хора използват тези средства.

— Аз не съм всички. Аз съм параноик, доволна ли си? Ще ме изслушаш ли за минутка?

Предишният Сам, упорит, властолюбив и неудържимо привлекателен отново взе надмощие. Маги стисна устни, скръсти ръце и зачака, а в очите ѝ блеснаха гневни пламъчета. Е, добре, ще му даде само една минута, не повече. Ако не беше влюбена в него, не би му дала и десет секунди.

— Значи щом си параноик, аз съм длъжна да си събера багажа и да се изнеса от къщи ей така, а? Без никакво предупреждение. Сам казва скачай и всички скачат, тъй ли?

— Нещо подобно. — Тъглчето на устата му трепна.

— Остават още четиридесет и четири секунди.

— Моля?! Хайде, Маги, бъди разумна.

— Тридесет и две, тридесет и една...

— Престани, по дяволите! Ще вземем багажа, ще напръскаме двете вили и ще ги заключим. Не искам Принцеса пак да се зарази, а и ти, предполагам, не умираш от желание да пипнеш бълхи.

На Маги хич не ѝ беше до шеги. В чувствата ѝ цареше пълен хаос. Изпитваше раздразнение и бе готова да се заяде за най-дребното нещо. В действителност чувстваше страх. Боеше се от случилото се, а още повече се боеше от неизвестността. Какво щеше да стане, когато Сам се върне в Дърам?

— Маги, не разбираш ли, че това е единственото разумно решение? Освен ако не предпочиташ да прекараме следващите осем часа заключени в спалнята — усмихна се многозначително той и Маги почувства, че губи почва под краката. — Всъщност като се замисля, идеята не е чак толкова лоша.

— Добре де! — предаде се тя, — но само за една нощ. Къде ще ходим? Ако смяташ да се местим в друга вила, държа да ти напомня, че там няма нито ток, нито вода.

— Остави това на мен, Маги. — Той постави пръст на устните ѝ и се усмихна с нежност, която стопи и последните ѝ колебания. — Върви да приготвиш багажа, а аз ще отскоча до вилата да събера моя. След десетина минути се връщам, напръскваме стаите, заключваме и потегляме, става ли? — Той заобиколи роувъра и се запъти да ѝ подаде ръка, ала тя го изпревари и припряно скочи навън.

Чувстваше се много уязвима и се страхуваше да го докосне дори за миг. Преди да тръгне с него, независимо къде, трябваше да остане сама и да събере мислите си, защото в негово присъствие изобщо не можеше да разсъждава. Бе изкачила наполовина стълбите към задната веранда, когато чу гласа му.

— Маги? — Сам не бе мръднал от мястото си. Дрехите прилепваха по тялото му под напора на студения западен вятър, а косата му се развяваше на всички страни. — Не си прави труда да взимаш нощница. Едва ли ще ти потрябва.

Шумно и весело заспориха къде да прекарат след вашите двадесет и часа, които Сам кръсти „Национален празник на кърлежа и бълхата“. Тя предложи хотел в Дък, той пък избра друг в Чапъл Хил. Тя спомена името на мотелче в Хатерас, той вилата си в Банер Елк.

— Ако слушаш, може да покараме ски.

В крайна сметка се спряха на един курорт на не по вече от тридесет километра от Дънканс Нек, където река Алигатор се вливаше в Албермарл Саунд.

— Дийк сигурно говореше за това място — промърмори тя и отпи глътка от третата чаша шардоне. Бе преяла с превъзходни морски специалитети, а краката я боляха от ходене. Седнала удобно срещу Сам, сега тя се наслаждаваше на почивката. — Вече се досещам защо данъците върху имота ми се увеличиха. Чиновникът каза, че на няколко километра оттук на другия бряг на реката в момента се строи нов хотел. Не бил толкова модерен, но плажната ивица била по-хубава.

— Забеляза ли името на табелата при входа?

— „Алигаторска Ривиера“ ли? Аз лично бих избрала нещо по-непретенциозно от „Ривиера“, например туристически комплекс, а ти?

— Нямах предвид това. Прочете ли втория ред, където се споменаваше „Уилкърсън и сие“?

— Х. Дж. Уилкърсън, посредник при продажба на недвижими имоти. Нищо чудно, че хитрият ми ненаситен и коварен братовчед ме предупреди да се пазя от него. Като стана въпрос за ненаситност, ще изядеш ли тази скарیدا или да я взема?

— Като стана въпрос за ненаситност, готова ли си да се качваме в стаята?

Тръгнаха покрай празните стаи. Сезонът започваше едва напролет, ала въпреки това в хотела ги посрещнаха като височайши особи.

— Или се престарават, или си мислят, че ги проверяваме от туристическото бюро — реши Маги.

— Причината е във високомерното ти държание — подметна Сам. — Мислят, че си кралска особа, предрешена в обикновени дрехи.

— А тебе за кого те мислят? — изсумтя Маги.

— За твоя бодигард, естествено!

През дългата зимна нощ светът сякаш престана да съществува. Остана единствено силното тяло на Сам, вещите ръце и жадните му устни. Облицованата с ламперия стая с колосаните ленени пердета, тапетите на патета и морски пейзажи и модерната мебел от бор се превърна в приказен сарай.

Разсъблече я бавно, като галеше и целуваше всяко кътче от тялото ѝ. Забеляза малката бенка над лявата ѝ гърда и се спусна лакомо към нея. Изучи я с устни, сетне я докосна с върха на езика. Маги потръпна в очакване.

— Прилича на лилия. Сигурен белег за кралско потекло — рече той и се прехвърли към стъпалото ѝ. Тя се изви безпомощно. — Стори ми се, че забелязах нещо тук. — Той проследи с език извивката на всяко малко розово пръстче.

— Помощ! — хълцаше Маги и се смееше през сълзи. Всеки нерв в тялото ѝ вибрираше. — Предавам се!

Той целуна за последен път вътрешната част на стъпалото ѝ, остави крака ѝ, обсипа тялото ѝ с целувки и накрая легна върху нея.

Любиха се цяла нощ, заспиваха от изтощение, сетне се събуждаха притиснати един до друг и продължаваха любовната игра. В кратките мигове на отдых Сам ѝ описваше детството си, а тя му разказваше за разликата между майка ѝ и баща ѝ, за терзанията на малкото момиче, разкъсвано от противоречията на техните два свята.

Ала нито тя, нито той споменаха думата любов.

— Сега щастлива ли си, Маги? — попита я той преди разсъмване.

— По-скоро доволна — отвърна тя след миг на размисъл. — Щастие то е твърде силна храна след строгата диета.

— Готов съм да те опровергая философски — промърмори сънливо той. — Припомни ми после, като изчерпим всички теми на разговор, чу ли?

Маги нежно го прегърна и заспа. Когато се събуди, един слънчев лъч се прокрадваше през тесния процепа между завесите и я заслепяваше. Тя въздъхна, прозя се и се протегна. Сетне погледът ѝ попадна на Сам, който спеше проснат по корем напреки на леглото. Усмивна се с умиление. Той бе съвсем гол, само крайчеца на чаршафа покриваше едното му рамо. Божичко, как го обожаваше! В живота ѝ отново се бе случило нещо невероятно.

Внимателна се изправи в леглото и усмивката ѝ не очаквано се стопи. А сега накъде? Сам не спомена, че я обича. Тя също скри чувствата си. Горчивият опит съвсем естествено обясняваше страха и нежеланието им да се обвързват. Ала въпреки разума и волята Маги вече бе влюбена. Четирите седмици на Сам изтичаха на двадесети декември. Какво щеше да стане след това?

Ще го преживее. Ще се справи както с всички останали кризи. Ще я боли, ще си поплаче, но в крайна сметка ще се оправи. Може би ще мине по-дълго време този път, но рано или късно раната ще заздравее.

— Готова ли е закуската, скъпа? — промърмори той.

За миг Маги помисли с ужас, че Сам я бърка с Лаурел.

— Сам — прошепна тя.

— Ммм, звънни да донесат храна, надменна госпожо, или ела веднага в леглото, защото твоят бодигард е гладен.

Маги бе още в банята, когато сервитьорът донесе закуската. Бяха се забавили и водата във ваната бе изстинала. Сам за малко щеше да се

намърда при нея, ала чуха стъпките на келнера. За мъж на тридесет и осем, прекарал по-голямата част от съзнателния си живот в лаборатория, зад бюро или по ски пистите, Сам бе изключително добър и изобретателен любовник.

Но всяко нещо имаше своя край. Напуснаха хотела след единадесет и се отправиха към Дънканс Нек. По пътя се отбиха в Мантео да видят кучетата.

— Сигурна съм, че ни познаха — отбеляза Маги и протегна ръка към задната седалка да вземе пазарската чанта.

— Тази специална порода кучета се отличават с висока интелигентност.

— Коя порода по-точно? — пошегува се тя.

— Чистокръвните помияри, много ясно коя! — нацупи се престорено Сам.

В двете къщи беше студено, но миризмата бе изчезнала. Също и паразитите, поне на теория. Сам отиде до вилата да остави багажа и да отключи, а в това време Маги събра празните флакони и ги хвърли в боклука. После размисли и ги извади от кошчето. Сам сигурно щеше да я обвини, че замърсява околната среда с вредни химически отпадъци.

Навън вече се смрачаваше, когато той най-сетне се появи. Поне десетина пъти се бе канила да отскочи до съседната вила и да види защо се бави, но в последния миг се отказваше. Нещо все я спираше.

— Малките дяволчета вече ми липсват. — Сам хвърли поглед към кашона на кучетата. Стоеше близо до печката и потриваше енергично длани да се стопли.

— И на мен.

— Виж, Маги, хм... Налага се да се върна в Дърам. Проведох няколко телефонни разговора, но за съжаление няма начин да отложам заминаването си. Колко време ти е нужно да си стегнеш багажа?

— Моля?!

Той търпеливо повтори думите си, ала Маги го прекъсна по средата.

— Ще ми обясниш ли какво става?

— Пътят е пет часа с кола — продължи той, като избягваше да я гледа. — Дори по-малко, защото нощем движението не е толкова натоварено. Направих ти резервация в Хилтън.

Направил ѝ е резервация?! Но защо? Нали живееше в Дърам?!

— Аха. Ще е нахално ли от моя страна да попитам защо?

— После ще ти обясня. Хайде да тръгваме. Ще говорим по пътя.

— С други думи, искаш да ти се доверя, а? — избухна Маги. Изпитваше гняв и страх. — Нима си въобразяваш, че мога да тръгна ей така посред нощ, без да знам нито защо отивам, нито кога ще се върна, и то с мъж, когото познавам едва от две седмици.

— Не са две, а три, по дяволите!

— ... и то само защото някакъв мъж, когото познавам едва от три седмици — продължи тя, сякаш не го беше чула, — идва и казва: Хайде, Маги, скачай в колата!

Отказът ѝ явно го завари неподготвен. Личеше, че е изненадан, дори обиден. Щом се бои да се обвърже и да поеме отговорност, дявол да го вземе, това е негов проблем, ядоса се Маги. Тя също се страхуваше. Но самият факт, че ѝ предлагаше да замине с него в Дърам и в същото време я пращаше на хотел...

Това обясняваше всичко.

— Съжалявам — отвърна спокойно тя с гордо вдигната глава и блеснали очи. — Щом искаш да си ходиш, моля! Нямам намерение да те спирам, но не желая да дойда с теб. Всичко беше прекрасно, ала свърши. Нека не се заблуждаваме.

Очевидно ги дяляха много неща. Но за съжаление вече бе твърде късно да се разсъждава. Кажи, че ме обичаш, по дяволите! Кажи, че всичко ще се оправи.

Той не отговори, но ѝ хвърли изпепеляващ поглед. Мълчаливо се обърна и излезе. Ако беше казал само една дума, Маги навярно щеше да промени решението си. Стигаше ѝ дори само една усмивка, но той не се обърна. И Маги не го последва.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Крайно време е, повтори си Маги за трети път, да се отърси от илюзиите и да подреди отново живота си. Тази мисъл не ѝ беше особено приятна, но какво да прави? Нямаше друг избор.

Хвърли изстиналата вечеря в кофата и я изнесе на верандата. Изкъпа се и си сложи нощницата. Все още бе мрачна и потисната.

Измъчваха я съмнения. Не можеше да разбере какво я бе накарало след четири години да захвърли с лека ръка удобствата на спокойния живот и да се впусне в безразсъдна авантюра, без дори да помисли за последствията.

Майка ѝ се оказа права. Самотата действително бе опасна за психиката на жената, а нейната бе разклатена още преди да срещне Сам.

— Толкова ли съм хлътнала, по дяволите! — промърмори ядно Маги и се пхна в леденото легло.

В интерес на истината, Сам можеше да накара всяка жена да си загуби ума. Първо на първо, беше интелигентен. Ако не се брой, естествено, опърничавият му нрав, който се проявяваше доста често. Притежаваше несъмнен чар, особено ако човек харесва мъже със сребристи къдрици и хаплив език. И не на последно място, добави прилежно тя, обичаше животните, имаше чувство за хумор и разбираше от джаз. Освен това понякога бе твърде безразсъден.

Маги се обърна и зарови лице във възглавницата.

Лъхна я мирис на орлови нокти. Вече години наред използвате сапун с аромат на орлови нокти, а сега, най-неочаквано, миризмата ѝ напомни за Сам Канъди. Стига вече, ядоса се Маги и в същия миг се сети, че тя е виновна за всичко. Тя го бе поканила в къщата си и нещата бяха стигнали своя естествен край.

„Национален празник на кърлежа и бълхата!“ Много смешно! Като последния глупак се бе впуснала с главата напред в тая връзка и си бе въобразила, че морето е до колене. Някои хора явно никога не си взимаха поука. Ето че сега Сам си бе отишъл, вероятно завинаги, и тя

нямаше представа как ще преживее следващите няколко дни. Седмици. Или години.

Едно нещо обаче знаеше със сигурност, ако продължава в същия дух, никога нямаше да заспи. Освен това умираше от глад. Не бе хапвала нищо от сутринта, когато Сам ѝ пъкна в устата парче шунка, а тя му подаде през смях няколко обелени гроздови зърна.

Стана, загърна се с тежкия халат и се запъти към кухнята. Извади от хладилника стрък целина и бавно отхапа едно парче. Сдъвка го ядно. Можеше поне да ѝ каже без заобикалки, че си отива, защото отношенията им стават сериозни. Вероятно е разбрал, че го обича, уплашил се е и си е плюл на петите.

— Пригответи си багажа! Направи това, направи онова — промърмори Маги с пълна уста. — Не задавай въпроси! Живо, живо! Хайде!

Е, все пак трябваше да признае, че я покани да тръгне с него. Покани ли?! Нарочно ѝ заповяда, защото знаеше много добре как ще реагира.

Изтощена от мисли, Маги стана, нарязва останалата целина и я изсипа в супата. Затършува отново в хладилника и този път извади буркан люти чушки, които стояха поне от година. Капачката явно беше ръждясала. Помъчи се да го отвори, но не успя дори с гумени ръкавици, и това я разстрои до сълзи.

— Да вървят по дяволите всички къдрокоси експерти по опазване на околната среда на име Сам Кънъди — смотолевы тя. Отказа се от чушките, наля прясно мляко в един съд и го сложи на котлона да се стопли. После ѝ хрумна да прибави малко уиски, щипка карамфил и бучка захар. Тая вечер трябваше да се наспи!

Докато чакаше да се стопли „приспивателното“, Маги изброи на ум нещата, които трябваше да свърши следващия ден. Първо: да види как са кучетата. Второ: да забрави Сам Канъди. Трето: да довърши проклетата чайка.

Сам стигна до Уилямстън и не издържа. Отби се в първия отворен автосервиз и отчаяно се спусна да търси телефон. Накрая забеляза познатата стъклена кабинка точно до компресора. Сънливата телефонистка успя да открие номерата на няколко М. М. Дънкан. На

първите два отговориха съвсем непознати жени. Докато набере верния номер, съмненията вече го измъчваха. Добре, ще се извини, ами после? Какво ще й каже? Всъщност знаеше много добре какво иска да й каже и трябваше да го направи много отдавна.

Страхуваше се. Никога не бе казал тези думи на жена. Освен на майка си може би. Ала сега беше по-различно. Изпитваше чувството, че няма да е в състояние да ги изрече от някакъв телефон в крайпътен сервиз, когато на две крачки от него стоеше любопитен служител и се правеше, че навива маркуча на компресора.

Духна студен вятър. Побиха го тръпки. Коледните украшения по уличните лампи се люлееха на вятъра и изглеждаха по-самотни и изоставени от него.

За бога, Маги, вдигни телефона! Не биваше да я оставя сама, когато около дома ѝ се навъртаха съмнителни типове. Случилото се го бе объркало до такава степен, че не можеше да разсъждава трезво. После се обади племенницата на секретарката му и му съобщи, че трябва да се върне незабавно в Дърам. Държа се грубо и като последния глупак си тръгна и я изостави.

— Ало! Кой е?

— Маги? Чуй ме, Маги...

— Кой е?

— Кой може да е, по дяволите! Извинявай! Не исках да кажа това. Не затваряй, моля те!

— Сам, добре ли си? — извика тя вече разсънена.

Сам си представи как Маги отваря широко очи, вдига предпазливо брадичка, готова да се изправи срещу целия свят. Господи, как копнееше да я притисне в обятията си, да почувства топлината и силата ѝ.

— Маги, извинявай, че избухнах. Единственото ми оправдание е, че бях ужасно разтревожен и притеснен. Надявах се да ме разбереш.

— Разбирам те напълно.

— Не, скъпа, боя се, че нищо не разбираш. Ще се върна в Нек. Сега съм в Уилямстън, но мога да съм при теб след час. Маги, трябва да поговорим.

— Виж, Сам — облегна се на хладилника Маги и размърда пръстите на босите си крака върху студения балатум. — Не знам нито защо си тръгна, нито защо се обаждаш посред нощ, но грешиш, ако си

въобразяваш, че няколко дупки в шофьорския талон или един счупен врат ще решат въпроса. Свърши си работата и после ми се обади, ако все още имаш желание. Знаеш къде да ме намериш.

— Чуй ме, скъпа. В Дърам върлува грип и три четвърти от специалистите ми са болни. В същото време трябва спешно да почистим един обект от индустриални отпадъци. Ако не се захванем веднага, съществува опасност да пострадат много повече хора, отколкото от грипната епидемия. Пробите от почвата и лабораторните изследвания са готови, извършен е анализ, получихме необходимите разрешителни, а в момента се подготвя обзорният доклад. Изведнъж обаче се оказва, че всичките ми служители са на легло и работата спира.

— Така ли било? Можеше да ми обясниш — обади се тя след дълго мълчание. — Щях да разбера.

— Знам, мила. Но това не е всичко. Защо пък да не ти кажа, по дяволите! Нещата на Лаурел още стоят непокътнати на мястото си. Опитах се да се свържа с жената, която поддържа къщата, и да ѝ кажа да ги събере, но явно и тя е болна. — Стори му се, че долови дишането ѝ от другия край на линията. Или може би му се причуваше от напрежение. — Извинявай, Маги. Обърках всичко от притеснение. Сигурно си забелязала, че не умея много-много да общувам с хората.

— Човек се учи, докато е жив — засмя се тя.

Сам изпита огромно облекчение. Идеше му да подскочи от радост. Докладът не беше труден. Щеше да го подготви за два дни. Междувременно щеше да намери някой да свърши останалата работа, а той щеше да се върне за Маги.

Време е, помъчи се да се успокои той и да събере смелост да изрече думите, които отдавна премълчаваше и си повтаряше на ум през последните дни. Но преди да отвори уста, Маги го прекъсна с мек глас.

— Направи каквото е необходимо, Сам. Аз съм тук и ще те чакам, когато решиш — ако решиш, естествено — да се върнеш.

— Маги, любима, не можеш да си представиш какво означава това за мен! — възкликна той с видимо облекчение. — Божичко, как искам да сме заедно! Не мога да понеса мисълта, че те оставям сама, но не желая да се заразиш от грип.

— А ти?

— Ще се облека дебело и ще пия витамини. Ще направя всичко възможно да приключа до края на седмицата и да дойда при теб. Маги, аз... — Сам стрелна с очи служителя, който лъскаше усърдно компресора с мръсен парцал. Да върви по дяволите! Много важно, като чуе! — Обичам те, Маги — извика той и веднага затвори.

Докато служителят пълнеше резервоара, Сам избърса потта от челото си. Навън беше доста под нулата, а до Дърам имаше още близо сто и петдесет километра.

Вече няколко часа Маги се усмихваше глупаво. Устата ѝ се беше схванала, освен това изпитваше жажда. Остави чайката настрана и си наля чаша мляко. Днес явно не можеше да се съсредоточи. По-добре да свърши някоя друга работа, която не изискваше умствено напрежение.

Сам я обича.

Каза ли го, наистина, или всичко бе само плод на въображението ѝ? Не, не е възможно да си измисля. Не бе успяла да заспи след телефонното му обаждане, въпреки изпития преди лягане алкохол.

Сам я обичаше. А Сам Канъди не бе от хората, които ще излъжат, за да направят впечатление. Вярно, че почти не го познаваше, ала някъде дълбоко в душата си бе уверена, че е почтен.

Съществуваха редица проблеми, естествено. На първо място работата му. Беше наивно да си въобразява, че Сам ще премести консултантската си кантора в Дънканс Нек. В същото време не можеше да си представи да продаде къщата на Дийк и сляпо да последва мъж, когото познаваше едва от няколко седмици.

При това в действителност не се разбираха много добре. Освен в леглото. А проваленият ѝ брак само доказваше, че не става за съпруга.

Но от друга страна той не бе споменал за женитба.

Все едно, ами ако ѝ направи предложение? Ако приеме и отново не се получи? Колкото по-силно се старее човек понякога, толкова повече не му върви. Но ако и този път се провали.

Запъти се към верандата да поеме глътка въздух. Излезе навън и се вторачи разсеяно във върховете на дърветата. Обърна се и се нареди да се прибере, когато забеляза червени капки по пода.

Червена боя. Същата като онази, с която бяха надраскали вратата ѝ предния път. Бавно вдигна очи към входната врата и мигновено

съжали.

— Божичко! — възкликна тя и едва не се заплака. Искаше ѝ се да крещи, да удря и да вие от болка.

Огледа се видя кутията от боята, захвърлена в единия край на двора. Вдигна я внимателно да не заличи отпечатъците. Обърна се с лице към къщата и се вторачи в грозните думи. Чувстваше се така сякаш някой я бе изнасилил. В гърдите ѝ се надигна ярост. Втурна се в къщата и набра номера на полицията. Телефонът даваше заето. След четири неуспешни опита Маги тресна гневно слушалката и се отправи към спалнята да вземе чантата си. Тоя път шерифът ще види надписа със собствените си очи, дори да се наложи собственооръчно да му сложи белезници и да го домъкне дотук, закани се тя. Някой най-сетне трябваше да се заеме със случая, защото ѝ беше дошло до гуша!

Коледа приближаваше и по улиците на Мантео цареше празнично оживление. От едната страна на алеята, водеща към съда, се бяха събрали хора. Маги паркира в съседната пресечка и едва когато се приближи до сградата, забеляза, че всички носеха униформи, с изключение на един, който ѝ се стори познат. Неочаквано я осени прозрение и всичко дойде на мястото си. Почувства се глупаво, че не се е сетила по-рано и с цялата си наивност бе защитила проклетия негодник!

Запробива си път в тълпата от горски пазачи и служители от охраната на Националния парк, и се спря пред виновника.

— Поги, да те обесят на проклетата ти брада дано и да те оставят да висиш, докато посинееш!

— Вие пък, мис Маги — погледна я предпазливо дългокосият мъж в мръсни дрехи.

— Как посмя да направиш такова нещо! Никога не съм подозирала, че си способен на подобна мерзост!

— Успокойте се, мис Маги. Нямам нищо лично против вас.

— Поги — рече тя с мрачна решителност и избута полицаия, който препречи пътя ѝ.

— Мис Маги, вървете си у дома. По-добре да поговорим друг път насаме — молеше се старият трапер. От него се разнасяше такава неопишуема воня, че Маги отстъпи крачка назад.

— Госпожо Дънкан, моля да останете за няколко минути, ако знаете нещо по въпроса.

— Ако знам ли?! — Стрелна гневно с очи Маги полицаая, който се бе обърнал към нея. — Тази... тази воняща гад пак ми надраска вратата.

— Нямате право да обиждате, мис Маги. Хората ми са възпитани и почтени.

— Пак ли са ви писали по вратата? — обади се един от горските пазачи.

— Да, точно на същото място като преди! Тъкмо бях боядисала мястото. На някои хора ще им струва твърде скъпо, само да ми паднат в ръцете! — Маги посочи с глава този, когото имаше предвид.

— Един момент, моля! Значи казвате тая мечка почти влезе в къщата ви, а?

— На ваше място бих употребила „пор“. Качи се на верандата.

— Още ли е там? Госпожо, трябваше да се обадите. Щяхме да изпратим спасителен отряд. Вече доста време живеете тук и би трябвало да знаете, че мечките са опасни, особено когато са ранени.

— Чакайте, чакайте — обърка се Маги. — Мислех, че говорим за Поги. Той почти направи признания. Нещо повече, вчера следобед го видях да напуска Нек. Щеше да си счупи краката от бързане. Като излязох на предната веранда тая сутрин, разбрах причината. Следите по пътя бяха само от моя пикап и от стария фолкън на Поги — насочили погледи към нея, всички я слушаха с внимание. — И ако имате нужда от доказателства — продължи тя с нарастващо задоволство, — накарайте го да си покаже ръцете. Сигурна съм, че са изцапани с червена боя, защото кутията течеше, а тоя миризлив пръч не би се измил дори под страх от смъртно наказание. Не се беше трогнал дори да скрие кутията. Боклукчия! — викна тя на стария ловец.

— Дай да се разберем, Маги — проправи си път през тълпата шериф Остин и я дръпна настрана. — Значи смяташ, че Поги е негодникът, който те тормози, тъй ли?

— Не е ли очевидно?! — Тя втренчи изумен поглед в него. — А вие в какво го обвинявате? В браконьерство ли? Та той се занимава с това от години и откак се помня, все ви се измъква.

— Не искам да се разчува, Маги, но Поги е важен източник на информация за нас. Вярно, че го прибираме за това-онова от време на време, но повечето хора грешат, като мислят, че е натрупал състояние от браконьерство. Кое животно ще се приближи до човек, който вони на бъчва от сто километра?

— Каква информация?

— Имай предвид, че това са поверителни сведения. Съвместно с още няколко служби подготвяме акция срещу незаконните ловци на мечки — прошепна разтревоженият полицай.

— Ловци на мечки?! — възкликна тя с изненада, ала веднага сниши глас при вида на изплашеното му лице. — Но за какво са им мечки, за бога? Те дори нямат рога!

— Да, но имат жлъчни мехури, които се търсят в някои части на света. Кожата и жлъчният мехур на една голяма мечка струват някъде около пет-шестстотин долара. Още някоя година и съвсем ще изчезнат като червените вълци.

— О, ето какво е правил Поги, значи! — провеси нос тя. Надрасканата врата изглеждаше детска работа в сравнение с унищожаването на черните мечки. — Явно не ме бива за детектив.

— Ще пратя човек да погледне надписа, но не вярвам да е Поги. Каква полза има той от цялата работа? Знаеш, че би се трогнал само срещу две-три бутилки „Блу Тандър“. Да допуснем, че някой друг му е платил да те безпокои. Но защо, за бога? — сетне се засмя и добави. — Как е правописът този път?

— Няма очевидна промяна — усмихна се против волята си Маги. — Още не съм сигурна дали става въпрос за къщата или маркуча, но поне разбрах, че ги пращат по дяволите.

— Извинете за безпокойството — прекъсна ги млада жена в униформа, — но осведомителят действително има червена боя по ръцете.

Час по-късно Маги допиваше чаша шоколадов шейк в „Хардес“. На масата срещу нея стоеше Дийк и за първи път изглеждаше потресен и разтревожен.

— Още не мога да повярвам. Знаех, че Уилкърсън се интересува от крайбрежните земи, годни за строителство на туристически

комплекси, но не допусках, че ще подкупи агента. Всички в офиса знаеха, че следващия месец заминавам с Мили и децата за Акапулко. Но само той знаеше, че сроковете на офертите изтичат тези дни. Очевидно е възнамерявал да ги поднови от свое име и сетне да се спазари с Уилкърсън, веднага щом те сплаши да продадеш имота.

— Не разбирам какво му е пречило да купи земите на собствениците, които искат да продават, и да остави другите на мира.

— Ти единствена упорстваше — рече Дийк с неудобство. — Бях намерил клиент, който проявяваше интерес към целия Нек и не беше съгласен да има и други собственици.

— За църковната организация ли говориш? — подметна нехайно Маги.

— Добре, де! Признавам. — Той прикова очи в безупречните си нокти. — Наистина се опитах да те попритисна. Но трябва да знаеш, Мери Маргърет, че никога не бих направил нещо, с което да ти навредя. Ако подозирах само... — оправдаваше се смутено Дийк. — Както и да е. Вече всичко е минало. Агентът е уволнен.

— Чудно нещо, беше толкова мил и учтив. Изглеждаше малко напрегнат действително и сякаш с нежелание доставяше дърва на туристите, но общо взето беше любезен.

— Да... Е, всичко свърши. Живей в оная дупка, щом искаш. Повече няма да те закачам. Нали сме приятели, това е по-важно.

Да, това наистина беше по-важно.

Сам се обади същата вечер и тя му разправи как са заловили Поги с изцапани от боята ръце. Той на свой ред ѝ разказа за Диди, племенницата на секретарката му, която вече успяла да обърне един шкаф с документи и да скъса важен доклад, да стъпи върху часовника му и да развали бутона за автоматично набиране на телефона. И това само през първия работен ден.

— Сигурно е първата ѝ работа. Притеснена е.

— Притеснена ли?! Когато тя е наоколо, се страхувам да мина дори под полюлея.

Маги се засмя. Искаше ѝ се да му каже да приключва по-скоро със служебните задължения и да се върне при нея, ала не посмя.

— Как са Принцеса и малките?

— Вече са вкъщи. Хенри също. Тези дни трябва да ги заведе да ги ваксинират.

— Маги, аз...

Тя стисна слушалката и кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. Хайде, кажи го, молеше го мълчаливо тя. Кажи го, за да повярвам в нашето щастие!

— Маги, мисля, че ще се освободя до петък. Може би ще пристигна за вечеря.

— Чудесно. Ще се постарая да намеря риба дотогава. — Гласът ѝ не трепна, но дланите ѝ бяха плувнали в пот.

Джубал я бе научил да изживява пълноценно всеки изминал миг, ала сега ѝ се искаше да завърти часовника напред, за да стане петък. Изчисти къщата и събра с греблото сухите листа по двора. В четвъртък отиде до Мантео и купи плат за панделки на кучетата, но панделките издържаха точно пет минути. Принцеса пък имаше нова каишка и постоянно полагаше усилия да я скъса. Слава богу, вече поне не миришеше както преди.

В петък сутринта си изми косата, изплакна я с лимон и я изсуши на слънце. Накисна се във ваната и си направи кола маска. Намаза се с крем и се напарфюмира. Застана пред огледалото и се намръщи, като забеляза ситните бръчици около очите си. Крайно време бе да носи слънчеви очила.

Вместо морски специалитети този път реши да сготви пиле с ориз. Виното се изстудяваше, а пилето още вреше на котлона, когато роувърът на Сам спря до пикапа ѝ. Сърцето ѝ подскочи. Пое няколко дълбоки глътки въздух. Не тичай по стълбите, каза си тя. Трябва да се държи хладно и любезно. Ще хапнат, сетне ще обсъдят нещата спокойно и откровено.

Маги надникна през прозореца. Сам слезе от колата и се пресегна към задната седалка да вземе чантата си. Спокойна ли? Краката ѝ се подкосяваха само при вида на стройното му атлетично тяло.

Усмихнат, той се озова с няколко подскока на верандата. Маги се дръпна от прозореца и се престори, че е погълната от приготвянето на вечерята.

Спокойно, напомни си тя, ала ръцете ѝ трепереха, когато той отвори вратата. Вторачиха се за момент един в друг и в следващия миг

Маги се озова в обятията му.

— Все си казвах „няма да я намеря, тя не е истинска, тя е само плод на въображението ми, идеалната жена“ — прошепна дрезгаво Сам и зарови лице в косата ѝ.

— О, Сам, ако знаеш само... Мъчех се да не мечтая. Опитвах се да открия грешките си и си казвах, че съм пропуснала единствения шанс в живота си и...

— Обичам те, Маги! — притисна я към себе си той.

— И аз те обичам, Сам! Знаем, че е глупаво, обещах да не се поддавам на чувствата, но...

— Господи, как обичам високи, заядливи жени — прекъсна думите ѝ със страстна целувка Сам.

— Кой, аз ли съм заядлива? Ти си заядлив!

— Значи си приличаме.

— Изобщо не си приличаме, ако искаш да знаеш!

— Грешеш. И двамата харесваме твоята мътилка, наречена кафе. Каж ми някой друг, който би могъл да се похвали със същото.

— Знаеш, че живея сама и нямам приятели. Обичам самотата.

— Аз също. Но можем да бъдем сами заедно — така ще е по-забавно.

— Много си убедителен! — засмя се Маги. — Ако продължаваш в същия дух, ще се наложи да прибягна към кърпата за чинии.

— Имам по-добро предложение. Защо не пропуснем престъплението и да преминем направо към изпълнението на присъдата? Нали спомена за някаква килия? — Той я поведе към спалнята и я повали върху меките постели. — Ех, чудесно е да си у дома, Маги!

— Това ме навежда на друг важен въпрос.

— Чакай! Не бързай! Едно по едно — прекъсна я той и започна да разкопчава панталона ѝ. В бързината движенията му бяха несръчни. — Не мога да повярвам, че най-сетне те намерих. Цял живот съм носил образа ти в сърцето си.

— Колко странно! — промърмори Маги час по-късно. Бяха се любили с дива и неудържима страст и сега лежах притихнали в мрака.

— Кое?

— Първия път, когато те видях на брега, едва не побеснях от гняв. Ти беше най-неприятният и в същото време най-очарователният мъж, който някога бях срещала.

— Аз пък в началото те взех за инкасаторка, после реших, че си омъжена за местен рибар и имаш половин дузина деца. Веднага забелязах обаче, че си най-дългокраката и своенравна жена, която съм виждал.

— С други думи, класически пример на любов от пръв поглед — засмя се Маги.

— Гладен съм като вълк. Не ти ли мирише на изгоряло пиле?

Маги скочи от леглото и чисто гола се втурна да спасява останките от вечерята.

— Сам, донеси парцала! Това пиле не става за нищо!

— Какво ще кажеш за бекон с яйца за двама? — предложи весело той, зави се с чаршафа и я последва.

В този миг Принцеса надигна глава от кашона в ъгъла и заскимтя с надежда.

— За трима — поправи го Маги.

— Как така двама заядливи самотници като нас се оказаха с пълна къща с кучета? — Сам се бранеше от малките, които бяха изскочили от кашона и дърпаха със зъби чаршафа.

— Не знам, но ти харесва, нали? Само че си прекалено горд да си признаеш.

— На теб също, моя дългокрака магьоснице. — Сам стисна сърдито устни, ала очите му казваха всичко, което тя искаше да чуе.

За първи път постигнаха единодушно съгласие.

ЕПИЛОГ

— Хвани Мериан, когато мине покрай теб, и я намажи с плажно масло да не изгори на слънцето — извика Маги и намаза носа на Джубал, преди да го пусне да играе. Близнаците бяха на три и половина години и не спираха на едно място.

— Спасителни пояси, лимонада, плажно масло. Сигурна ли си, че сме готови да излезем в открито море на риболов? Предупреди ли бреговата охрана да спре водния трафик, докато се върнем живи и здрави на брега?

— Подиграваш ли се, Канъди?

— Какво те кара да мислиш така Канъди? — пошегува се той. Погледна жена си и в очите му блесна обич и топлота. Маги очакваше дете, ала бременността ѝ отиваше дори в този напреднал стадий. — Скъпа, не е ли опасно да се качваш на лодка в това състояние? По-добре остани тук и си почини.

— Страхуваш се да не се изложиш пак, а?

— Какво значи това „пак“? — Сам протегна пъргаво ръка към малката си дъщеря и ѝ попречи да избяга на верандата. Взе тубата с плажно масло и започна да маже пищящото момиченце. — Оная риба, дете за малко не я хванах вчера, тежеше почти осем кила! Не видя ли как се огъна въдицата, преди да се откачи и да избяга? — Той пусна съпротивляващото се дете и прегърна жена си.

— Минаваше ли ти през ум онзи първи ден, когато ме нападна заради плавеите на брега, че някога ще притежаваме целия Нек? — засмя се тя и се притисна леко към него.

— Съжالياваш ли?

— Нито за миг! — Маги хвърли поглед към шестте привлекателни вили, сгущени на брега. Къщите бяха реконструирани и боядисани в различен цвят. — Обичам Дърам. Харесва ми да преподавам по икономика и в свободното време да се занимавам с дърворезба. Интересно ми е да работя за природонаучния музей и да

участвам в дружеството за развитие на децата. Но това място има особено значение за мен.

— За мен също, скъпа! Тук намерих жената, която търсих през целия си живот. — Той я целуна страстно и хвана лицето ѝ между големите си длани. От очите му струеше нежност, а гласът му бе пресипнал от възмущение. — Казвал ли съм ти наскоро колко много те...

— Хей, вие двамата! — извика Макгафи Дънкан. — Ако смятате да идвате за риба с нас, по-добре се размърдайте! Баба казва, че не може да се справя сама с малките палавници.

Сам и Маги се засмяха и излязоха от хладната къща на топлото майско слънце.

— Доста добре се справихме за двама заядливи самотници, нали скъпи? — промърмори тихо тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.